NEBE PLNÉ HVĚZD

1. KAPITOLA

Ségra mě pozoruje ze své postele s výrazem, který mluví za vše. Nemusí si ani klepat prstem na čelo. S nadhledem dvanáctileté puberťačky mi soucitně oznámí: „To, že jsi ulítlá, jsem věděla vždycky, ale že až takhle…!“
Věnuji jí shovívavý škleb a dál pracuji ve své komodě ve snaze najít ten nejvhodnější noční úbor. Saténové negližé v barvě zralých meruněk s krátko košilkou a s roztomilými šortkami by vypadala efektně, jenomže moc průsvitně… Bledě modré pyžamo je příliš fádní a červenobíle pruhované odsoudí Lucka významným odfrknutím, tudíž jej zase zastrčím zpátky. Na názor o šest a půl roku mladší sestry samozřejmě nedbám, nicméně účelem našeho převleku je vypadat jako spící panny, ne trestanci na útěku! V nejspodnější zásuvce objevím hotový poklad: flanelovou noční košili s potiskem drobných kvítků fialek, dlouhou až po kotníky, s kanýrky kolem zápěstí i sedla na prsou a s falešnými knoflíčky. Před pár lety mi ji koupila nebožka prababička k patnáctinám, prý abych si nezachladila vaječníky. Její starostlivost mě sice dojala, nicméně v panelovém bytě, ve kterém se v létě dusíme vedrem a zimu s Luckou přežíváme v záchvatech suchého kašle z tepla, jsem hřejivost flanelu ani jedenkrát neocenila.
„Ach,“ udělá sestra konsternovaně. „Kterej chytrák od vás vymyslel, že půjdete za debily,“
„Náhodou,“ pousměji se. „Dospěli jsme k tomu po pečlivém zvážení různých variant. Nakonec vyhrála tahle. Napadla, myslím, Lauru.
„Tak to mě nepřekvapuje,“ nechá se slyšet.
U Laury téma převleku spící panny fakt sedělo! Spící možná, panna ani náhodou! A to už někdy od tercie. Nahlas se kamarádky samozřejmě zastanu: „Hele, neměla bys vstávat, než se montovat do věcí dospělých? Padej do koupelny, ať tam nezacláníš půl hodiny jako vždycky.“
„S tímhle ohozem si na dospěláky radši nehrajte,“ poradí mi, zasměje se svému vtipu a přece jen se z lůžka vyštrachá. Počkám, až za sebou zabouchne dveře koupelny, vrhnu se k její skříni a z nepořádku na dně vyhrabu rozkošné bačkůrky ve tvaru bílých králíčků s plandavými ušisky. Ke košili budou dokonalé! Rychle je schovám do batůžku, nemohu se zeptat, zda mi je půjčí, když tu není, ne? Horní přihrádka komody skrývá spodní prádlo. Nejprve sáhnu na luxusní soupravu tang a báječné podprsenky push-up, oboje v leopardím vzoru s černým lemování, zatím jsem tuhle jemnou nádheru měla na sobě pouze při zkoušení, mamina mi ji koupila teprve minulý týden k narozkám, na běžné nošení do školy je mi soupravy líto. Na rozdíl od mamky chápu, proč byla tak příšerně drahá! Je fakt úžasná, krásně sedí a luxus z ní vyzařuje. Ani poslední zvonění však není tou pravou příležitostí, tlustý flanel neprodyšně zakryje i obrysy těla, natož aby dal vyniknout spodnímu prádlu! S povzdechem je vyměním za obyčejnou podprsenku a bílé kalhotky.
Spící panny by asi neměly být nalíčené, nicméně musí vypadat k světu. Jako většinou všechny blondýnky jsem nucena přírodě maličko pomoci, jinak by si nikdo nevšiml, jak dlouhé mám řasy, například. Světlé vlasy letmo projedu hřebenem, rozcuch jim neuškodí, pouze filmové hvězdy se budí upravené, a když na sebe zálibně mrknu přes velké zrcadlo za dveřmi v předsíni, skoro se mě dotknou Lucčina slova: „Fuj! Já myslela, že máš tu brigádu u babičky až v srpnu…“
„Taky jo. Proč?“
„No, že si oblékáš převlek bílé paní Elišky už dnes,“ zahihňá se. „Normálně jsem se tě lekla!“
„Jdi do školy,“ poradím jí. „Paní učitelka počítá děti a jedno jí chybí…“
Lucinka mi ukáže, kde mě má. Nesnáší jakoukoli spojitost mezi sebou a dítětem, od jedenácti se počítá mezi slečny. A zhruba rok se maluje. „Jen kdyby tě viděl táta!“

Ségra si prstem opraví lesk na dolním rtu, až ke mně zavane vůně malin, a zamrká řasami ztěžklými maskarou, div se nezvedne vítr. „Měl by radost, jak mi to sluší.“
„Aha,“ vyprsknu smíchy. „Dobrý, no. Stejně nechápu, že vám to učitelé dovolují. U náš na gymplu se smíme malovat až od kvinty a vy, takové *děti*…“
Odměnou je mi další vztyčený prostředníček. Nechci se s ní hádat, vzájemně se popichujeme ze zvyku, ovšem když ji o chvíli později načapu v kuchyni, jak drze a bez ohledu na nalíčené rty užírá kakaové řezy s kávovou polevou, se kterými jsem se včera matlala do jedenácti v noci, proženu ji po bytě ve vší vážnosti a zlosti. Kdyby se mi nerozehrál mobil, nejspíš bych si dala tu práci, dohonila ji a přibalila jí na cestu do školy místo svačiny pár facek. Takhle se vrhnu k oknu, až zakopnu o dlouhou sukni noční košile, což tu potvoru samozřejmě rozesměje, a zatímco zacloumáním záclony dám posádce šedého fiátku *Tipo* u chodníku v hloubce osmi pater pod námi smluveným gestem najevo, že o nich vím, sestřička mi popřeje: „Udav se! Stejně je připálená…“
„A jak je vidět, na chuti jí to neubralo,“ ujistím ji. Lucka se víc nehádá, moudře opustí bojiště jako první. Mně chvíli trvá, než posbírám do batůžku pár plyšáků, nacpu tam svůj oblíbený polštářek s výšivkou báječně senilního měsíce s čepičkou s bambulí, parfém, kterým mě obdarovala Lucina, vůně (či spíš pach) odpovídá nízké ceně, ještě glády, černé kalhoty a černou halenku na převlečení, popadnu krabici s kakaovými řezy a v králičích papučkách zamknu byt.
Nejsem jediná, kdo v našem patře čeká na výtah.
„Dobrý den,“ pozdravím sousedku Bartáčkovou.
Důchodkyně, která by mezi lidi nevyšla bez modře naondulovaných vlasů, jednoho ze svých třech kostýmků a nezbytné kabelky, je mým ohozem konsternována.
„Romanko!“ zhrozí se, důvěrně se ke mně nakloní a trochu stydlivě mě upozorní: „Ty ses zapomněla převléct!“
Vida, můj převlek je věrohodný! Ta dobrá žena ani na okamžik nezapochybovala, že jsem právě vylezla z postele! Byl by pro ni šok, kdyby věděla, že kvítečkovanou hrůzu mám na sobě pouze z recese. No, on je to pro šok i tak.
„To je schválně,“ oznámím jí. „Jdu naposled do školy.“
„*Takhle*?!“
„Jojo,“ usměji se a podržím jí dveře výtahu. „Poslední školní den je něco jako maškarní, víte.“
Bezpochyby mi nevěří, než škatule s počmáranými stěnami, tedy náš rychlovýtah, sleze osm poschodí, podle Hynka bychom za tu dobu stihli jedno číslo, luxuje můj ohoz a její výraz je stále přísnější a odmítavější. Ráda ses ní dole rozloučím a peláším k fiátku, až králíkům poskakují uši.
Aneta, která si hoví na sedadle spolujezdce hned vedle svého bráchy, dvojčete Štěpána, je evidentně jiného mínění než paní Bartáčková. S pusou od ucha k uchu mi ukáže jedničku. Rychle se vcucnu dozadu k Havranovi, stejně jako ti dva vpředu oděném v pyžamu. Kdybych si vzala svoje pruhované, krásně bychom s Havranem ladili! Má totiž hodně podobné, leč s pruhy v bělomodré kombinaci. Steve je naproti tomu elegán, saténové pyžamo s drbnou kostkou a šálovým límcem působí spíš jako domácí oblečení, a Aneta je v růžové košilce s obrázkem velmi nasupeného buldoka a s nápisem *I´m happy* vyloženě rozkošná, zvlášť když si k ní vzala proužkované podkolenky a vlasy spletené do dvou cůpků ozdobila růžovými mašlemi. Řežeme se smíchy celou cestu ke gymnáziu. Úsměv nás nepřejde ani poté, když nás na nábřeží zastaví hlídka dopravní policie! Sklapne akorát Stevovi.
„Sakra,“ procedí tiše. „Zapomněl jsem si řidičák…!“
To už je muž v uniformě vedle vozu a Steve stáhne okénko.
„Dobrý den. Pane řidiči, kontrola dokladů…“ spustí celkem mladý policajt, ovšem když se pořádně zadívá do kabiny vozu, nejspíš v úžasu zapomene myšlenku. Otočí se na svého kolegu: „Mirku, pojď se podívat…“

Starší orgán je trochu praktičtější. „Vy jste zaspali?“
Vybuchneme s Anetou smíchy při představě, že by někdo doopravdy zaspal a vyrazil do školy či do práce rovnou v pyžamu, aniž by se zdržoval převlékáním! Leda by byl jako mistr Bean, ten to zvládl ve voze včetně čištění zubů…!
Aneta, dobře si vědoma svých fyzických předností, má samozřejmě i ty druhé, leč fyzično upoutává na první pohled, natož když je zvýrazněné tenkou bavlnou, vystoupí z fiátku, aby způsobila menší pozdvižení. Kolemjdoucí auta zpomalují – a tentokrát to není kvůli vozu s majáčkem!
„Víte, my máme poslední zvonění… A jestli chytneme zácpu na mostu Vítězství, tak skutečně přijdeme pozdě…“
„Maturanti?“ dovtípí se ten mladší.
„Tak sedejte,“ pobídne Anetu starší kolega. „Proklestíme vám cestu. Která škola?“
„Jánoš Ámos… Gymnázium Jana Ámose,“ opraví se rychle.
„Fajn, tak jedeme,“ rozhodne policajt.
„Dělej!“ pobídne Steve svou sestru s úlevou v hlase. „Kdyby viděli můj techničák, rovnou mi ho zabaví!“
Aneta se vždycky ráda předváděla, natož před tak početným obecenstvem. Aniž by si vážila toho, jak lehce jsme se vyvlékli z průšvihu, skloní se do vozu pro noční čepici, jakou nosili Dickensovi hrdinové, a se zářivým úsměvem požádá policisty: „Nepřispějete nám na poslední zvonění…?“
Havran vedle mne zabublá smíchy, Steve se nevzmůže na slovo a já s pobaveným výrazem sleduji, jak oba muži zákona šacují kapsy, aby nám hodili do čepice pár kovovek!
„Díky moc!“ loučí se s ni i kamarádka.
„Užijte si to, mládeži,“ popřejí nám.
„Se nepředali,“ dodá Aneta a já se jen modlím, aby ji neslyšeli. Nejspíš ne, protože nastoupí do svého vozu a dělají nám předvoj až před budovu gymnázia!
Pozornost budíme i tak, natož s doprovodem policie. Všichni ti ranní ptáci, co chodí do školy s předstihem, aby stihli napsat úkoly a probrat nejnovější události, se po nás otáčejí, v ulici nesídlí jen naše škola, takže co nejrychleji nanosíme do malé školní zahrady krabice s mými řezy a Anetinými koblihami. Většina spolužáků už je na místě, kluci vynosili ze třídy stoly i židle, rozestavili je ve tvaru T jako na nějaké skutečné hostině a spolužačky v roztomilých košilkách či pyžamkách prostírají napečené dobroty. Vypadá to vážně úchvatně, hlavně káva a čaj v různobarevných termoskách! Nápad uspořádat ranní vstávání se snídaní pro sebe i profesory měla pouze naše třída, tudíž máme kolem spoustu čumilů z nižších ročníků.
Příchozí učitele odchytáváme hned u hlavního vchodu, ty čilejší, co už jsou nahoře ve sborovně, jdeme osobně pozvat.
„Pyžamová party?“ baví se třídní Král. „Já tu ale pyžamo nemám…“
„Vidíš, říkala jsem, že by do toho šel,“ baví se Aneta.
„Nevadí, vy můžete třeba v trenýrkách,“ přispěje Laura k už tak skvělé náladě. Do spodního prádla se sice třídní nesvleče, nicméně ochotně přisedne a už se láduje. A nejen on. Pozvání přijmou úplně všichni učitelé, speciální místa i s obsluhou rezervujeme pro ty, u kterých budeme maturovat, a celá škola je nám vděčná, protože se první hodinu neučí.
„Hotová anarchie,“ hrozí se ředitel Svoboda, více známý pod přezdívkou Bomberman, avšak i on s námi posedí.
Nejméně oblíbená dějepisářka Maxová kroutí hlavou, nechá si však nalít čajík i s rumíčkem a jelikož na ní Andy nešetří, asi se jí chce pomstít za teror v dějinách dějepisu, mladší ročníky se mohou těšit na veselé dějiny. První odejde Mgr. Vostrá, stejně protivná jako vždycky, co naše převleky ohodnotila slovy „nevkusné“. Její manžel – zvaný Měkkej – by rád zůstal, leč nesmí, Vostrá ho zažene.

Lituje toho pouze Jája. „Já tu pro něj škudlím banánovou roládu, vlastnoručně jsem ji musela Mr. Smithovi odtrhnout od pusy, sežral by ji snad celou, a on odejde… Jestli zemák nedám, může za to Laura!“
„Proč zrovna Laura? Ona pekla oládu?“
„Ne, tu přinesla Bída, tuším… Roláda je v pohodě, ale Laura ne. Se na ni podívej… Proč myslíš, že Měkkýho Vostrá vypakovala?“
Pobaveně mrknu na krásku třídy v témže meruňkovém negližé, jaké jsem ráno vrátila zpátky do komody. Vypadá v něm velice svůdně, nejen zraky spolužáků co chvíli mlsně uvíznou v průsvitné nádheře!
„Zemák dá každej, prosím tě,“ těším ji. „Pokud máš tušení, kolik existuje kontinentů a na který polokouli je hledat, jsi za vodou. Na mapě vždycky něco ukážeš.“
„No jo, ale ty kecy kolem,“ pochybuje. Brzy však tyhle starosti pustí z hlavy a společně s Laurou a Anetou si vezmou mezi sebe mladého učitele programování, aby ho na střídačku přiváděly do rozpaků tak velkých, že ten chudák z červenání nevyjde. Skoro je mi ho líto, takový mladý, nezkušený…
Tělocvikářka Dagmar Zátková alias Rychlý špunty nás varuje před útokem kalorií, ovšem sama se nijak nežinýruje, cpe se dokonce obouruč, a to na tom s váhou není zrovna ideálně, bioložka Mašková si neváhá doběhnout pro notýsek, aby si vzala od holek recepty. Zkrátka, party se vším všudy! Kdyby ji ředitel začátkem druhé hodiny neukončil, nejspíš by se sedělo až do oběda. Nebo spíš dokud by bylo co jíst. Takhle si fyzikář Malínek ještě honem strčí pár kouskům do diplomatického kufříčku a šupajdí do školy.
„Díky za snídani, mládeži,“ loučí se s námi Bomberman. „Začíná vám svatý týden, tak ho využijte do poslední minuty, poctivě se učte, aby váš závěrečný večírek byl stejně veselý jako poslední zvonění. Sejdeme se za deset dní.“
Je to od něj docela nefér, připomínat už dnes vážné chvíle, které nás čeká a neminou! Jakmile ostatní učitelé odejdou, třídní Král se nakazí smyslem pro povinnost, přinese si desky s vysvědčením a rozdá nám je přímo pod rozkvetlými kaštany ve školní zahradě. K našim ohozům a zbytkům polorozteklých řezů a zákusků, slunce se do nich pěkně opírá, se tenhle akt snad ani nehodí. Králův proslov vnímám jedním uchem sem a druhým tam, beztak nám nic nového říct nemůže, bloudím pohledem po takřka už bývalých spolužácích a cítím, jak na mě padá smutek a splín.
První v abecedě je recesista Jan Adam, který ke své přezdívce Havran přišel kdysi dávno v sextě. V tanečních si totiž hned první hodinu učitel tance vybral právě Honzu, protože se klackoval nejblíž, za svou pravou ruku.
„Jak se jmenujete, mistře?“ otázal se ho nonšalantně.
„Jan Adam,“ odvětil Honza, nepříliš nadšen důvěrou, kterou byl poctěn, jelikož zaváněla povinnostmi.
Učitel tance byl nejen plešatý, ale nejspíš i nahluchlý, protože zajásal: „Pan Havran? Výborně. Pane Havrane, spočítejte účast…“
Honzovi tenhle přehmat nevadil, bez ohledu na bouři smíchu s kamennou tváří odškrtal přítomné a po celý zbytek tanečního kurzu zůstal pro manželský pár, jenž nás učil tančit i společensky se chovat, tajemným panem Havranem.
„Štěpán Chalupa, Aneta Chalupová,“ zavolá si třídní k sobě dvojčata, se kterými jsem si padla do oka hned první den před takřka osmi lety, kdy mě mamka s otčímem doprovodili až před třídu s cedulkou Prima D. Aneta se v ní tehdy hádala se svou matkou a vykřikovala, že bráchou sedět nebude ani za zlatý prase, paní Chalupová rudla rozpaky nad dceřiným vyjadřováním a rádoby nenápadnými šťouchanci se snažila umlčet Štěpánovu reakci. Což se jí samozřejmě nepovedlo. Přistoupila jsem k Anetě a nabídla jí, ať si sedne se mnou. A tak to zůstalo dodnes. Štěpán postupně vyrostl ve Steva a utvořil silnou dvojku spolu s Havranem, jenž to dal dohromady s Anetou. Kolem nás čtyř se shluklo zdravé jádro třídy, nerozlučná

parta, která má na kontě x společných zážitků. Asi žádný z nás si neumí v plném rozsahu představit, že se už nikdy nesejdeme v jedné třídě!!
„Steve klasicky nadprůměrný, zato Aneta se zhoršila… Máš tu jednu čtyřku, ženská nešťastná, cos to vyváděla?“ oboří Král na kmošku. Odjakživa nám tykal, koneckonců, přece nebude jeho výsost svým poddaným vykat!
„To ta příprava na maturitu,“ pospíší si Aneta. „Při tom všem vypracovávání otázek jsem prostě nestíhala…“
Třídní není dnešní, věnuje kamarádce pobavený úsměv, my ostatní vybuchneme smíchy. Známe Anetku víc než dobře!
„Přinejhorším se dobře vdáš,“ soudí Král, pak si uvědomí, že tím pravděpodobným adeptem je Havran, jejich dvojice je známá celé škole včetně pedagogického sboru, a odevzdaně mávne rukou. „Zatracenej případ… Další: Andrej Hrubý.“
Zatímco si jde pro úřední lejstro Andy, nakloním se k Anetě: „Kterej parchant ti dal čtyřku?!“
„Není to jedno?“ pokrčí rameny a aniž by si vysvědčení prohlédla, přehne ho nadvakrát a strčí do batohu. „Za pár dní budu mít maturitní, tohle je na dvě věci.“
Nakonec, taky pravda. Ostatně, krásná Laura Lejsková je na tom ještě hůř, má čtyřky hned tři a nevzrušuje se o nic víc než Aneta, Jarmila Linhartová si naproti tomu odnese vyznamenání, Jája byla vždycky trochu šprtka, Klára Nouzová zvaná Bída má dokonce samé jedničky, jenže ta je zase pro změnu geniální, ke skvělým výkonům jí stačí přirozená inteligence, kterou my, obyčejní smrtelníci, musíme v mnoha předmětech předstírat. David Štola alias Šotouš je toho jasným svědkem, poslední roky zabalil i to předstírání a učil se jen na předměty, ze kterých bude maturovat. A v těch perlil, zatímco všemi ostatními sotva prolézal. Vzpomenu si, jak na školní exkurzi v Praze na ČVUT zastavil nejdřív metro, když mu spadl do kolejiště batoh, a následně v budově školy ještě i páternoster, jelikož ho zajímalo, jak asi funguje, a vyklonil hlavu v nejméně vhodném okamžiku… Navíc rychlík, kterým jsme měli jet domů, se pořádně opozdil, až jsme Šotouše podezírali, jestli nemá prsty, případně hlavu, i v tom…
Na řadu přijdu předposlední, po mně je jen Eva Zelená.
„Romana Vrabcová,“ vzdychne a zahrozí na mě prstem. „Vrabečku, Vrabečku, co s tebou… Máš štěstí, že se nehlásíš na přírodovědné obory, nakonec jsem ti tu trojku z matiky dal, abys neřekla… Ale, mezi námi děvčaty…“
Ačkoli tohle vysvědčení není nijak důležité, i tak si oddychnu. Právě mi ušetřil výchovné řeči!
„Já vím,“ usměji se na něho vděčně. „Ale já se určitě dobře vdám, takže…“
Spolužáci se podle očekávání rozřehtaní, nemusím dál vysvětlovat a třídní mi šoupne vysvědčení. No paráda, tři trojky, to je úspěch! Podle všeho zavřel oči i fyzikář!
Po velké přestávce, kterou registrujeme díky hlasitému zvonění doléhajícímu na zahradu z otevřených oken, sbalíme zahradní piknik a v prostorné aule předvedeme shromážděným třídám veselý program. Největší úspěch má havranova pantomima s názvem MUKA STUDENTOVA, Honza naprosto dokonale a bez jediného slůvka předvede trýzeň duše ubohého gymnazisty, který, zavalen knihami a sešity, odvolává lákání nočního života. Nakonec samozřejmě neodolá a v závěru, kdy paří na diskotéce a hlavou mlátí o parkety, slzí smíchy nejen přihlížející studenti, ale i mnozí profesoři.
V soutěži MILIONÁŘ, kterou jsme si připravili na naše drahé i ty méně drahé vyučující, některé z nich smích přejde. Zvláště latinářka Vostrá bude na dnešní den jistě dlouho nerada vzpomínat, jelikož ji Šotouš dostal na neznalost reálií. Mr. Smith, jak říkáme učiteli angličtiny, rodilému Kanaďanovi, jehož jméno je tak nesrozumitelné, že jsme si ho museli překřtít, je v chytácích z českého jazyka vyloženě sladký, když se poctivě snaží vyslovit zvonivé „ř“. Z angliny maturujeme všichni, tudíž si nedovolíme žádnou zákeřnost. Jeden nikdy neví! Je třeba být diplomat.
Nakonec se k východu z auly postaví kluci se spreji a voňavkami různě ohavných vůní, zvláště Jájin neředěný ocet má grády, a nepustí ven nikoho bez toho, aby do noční čepice

nepřihodil příspěvek. Jeho výše určuje stupeň postříkání. Kdo dá málo, je zlit. Kdo dá víc, je zlit také, jen méně.
Pak se všichni převlečeme, vyměníme noční úbory za černý šat, čtyři spolužáci popadnou černě natřenou rakev skutečné velikosti vyrobenou z kartonu, na níž se skví umělý věneček se třemi dlouhými stuhami. Nápisy NAVŽDY A SBOHEM na jedné, GYMNÁZIUM JANA ÁMOSE KOMENSKÉHO na druhé a OKTÁVA D. na třetí stuze mluví za vše. Před rakví kráčí Andy s kytarou, my ostatní se sešikujeme do pohřebního průvodu a více či méně falešně, no, možná spíš více než méně, nejen kluci se posilnili na cestu douškem něčeho ostřejšího, co propašovali do školy ve svých termoskách, doprovázíme tklivé písně AŽ MĚ ANDĚLÉ… a TAM U NEBESKÝCH BRAN. Laura, která vypadá dobře i v šikézní kloboučku s černým závojem, strká kolemjdoucím pod nos urnu vypůjčenou v pohřebním ústavu, kde pracuje Evin strýc, taktně naznačujíc, že i malý příspěvek může udělat spolu s ostatními velký obnos. Steve, hlavní režisér, dokumentarista a kameraman, vše pečlivě fotí a natáčí. Ohlas budíme nevídaný, na Riegerově třídě nás kromě Steva točí i regionální televize. Myslím, že mnoho lidiček opravdu zmátneme, dvě babky se při pohledu na náš průvod křižují, nejspíš myslí, že v papundeklové krabici neseme skutečného nebožtíka. Svým způsobem je to pravda. To, z čeho si děláme legraci, je vlastně smutné!
Zatímco spolužáci v šatně gymplu počítají utržené peníze a jásají, kolik jsme vydělali, s melancholickým pohledem se loučím s důvěrně známými místy. Osm let je osm let, ty se nevypaří, zvlášť když jde o polovinu mého života! První roky, kdy jsem leda tak slintala a lezla po čtyřech, nepočítám, nic si z nich nepamatuji. Prsty přejedu zárubeň dveří a lety omšelé srdíčko s iniciálami R+D mě rozesmutní ještě víc. Vyryla jsem ho sem kružítkem kdysi dávno v tercii na počest svého prvního rande s klukem o dva roky starším! Tehdy mi připadal neodolatelný, zuby nehty jsem ho bránila Anetině kritice – „prosím tě, vždyť je samej beďar!“ a věřila, že se pod uhrovitou slupkou skrývá tvář prince s duší romantika… Celkem brzy mě to pustilo. Ne kvůli jeho akné, spíš mi chyběla ta romantika. A co jsem nepřekousla, byla jeho mluva. To, že strkal vole za každým zhruba pátým slovem, budiž, ovšem cpát ho jedním dechem i do oslovení, *helevoleRomčo*, to už bylo moc i na zamilovanou čtrnáctku.
„Ty tam parkuješ, nebo co?“ zavolá na mě Aneta.
S povzdechem se odtrhnu od dveří a připojím se k ostatním, abychom společně zajeli do *Tesca* nakoupit zásoby. Jídlo a pití, samozřejmě. Podle dohadování mezi regály by spoustě jedinců stačilo nejspíš jen to pití! Ještě si dáme závody na parkovišti, já, Aneta, Laura a Bída po jedné v košíku, Andy, Havran, Steve a Šotouš coby motor, řveme u toho jako paviáni, ostatní nás divoce povzbuzují a řehtají se, hlavně tedy Bídě, kterou Šotouš vyklopí po nárazu o nízký obrubník chodníku, a kdyby nás neprohnala ochranka, určitě bych si vítězství, Andy makal jako buldozer, vychutnala déle. Takhle musíme urychleně opustit parkoviště, než si na nás neurotický securiťák zavolá vysílačkou posily. Bída, kjterá si narazila při havárce koleno, sice trochu kulhá, nicméně i tak je rychlejší než udýchaný prala, co by nedohonil ani žížalu Jůlii!
Do auta narvaného zásobami takřka po strop se už moje maličkost nevejde, domů musím autobusem MHD. Ačkoli jsem patřila mezi ty, kdož kropili a nebyli kropeni, páchnu směsicí parfémů a octu na kilometry daleko. Nebo aspoň na metry, v přeplněném autobuse je kolem mne záhy místo a já se tvářím, že znechucené pohledy nevnímám. Nahlas mi nikdo nic neřekne. To až Lucka, která je se soudem hotova raz dva: „Fuj, smrdíš jak laciná běhna!“
„Lucie!?!“ zareaguje mamka okamžitě.
„Tak si k ní čuchni!“
„Neříká se čichni, ale čichni,“ opravím ji pobaveně.
„Hlavně se neříká běhna, ale - “ Mamka, chycena do vlastní pasti, se zarazí. Obě se ségrou vyprskneme smíchy.

„Ale?“ dožaduje se Lucka vysvětlení. „Coura?“
„To jsem na mysli neměla,“ namítne mamka.
„Tak šlapka?“
„No to už vůbec!“ zhrozí se, načež ji napadne spásná myšlenka: „Prostitutka.“
Lucka se otočí ke mně: „Smrdíš jak laciná prostitutka.“
Mamka stejně není spokojená. „Ani tohle přece nemůžeš Romaně říkat! Ve slušných rodinách se takhle nemluví.“
„A jak jsem to asi měla říct?“ trhne ségra rameny.
„Třeba: voníš jako celá parfumerie,“ poradím jí.
„Správně!“ pochválí mě mamka, zatímco sestra udělá: „Ts.“ Pak si všimne, že mi z batohu čouhají králičí uši, bez dovolení se mi v něm zaštrachá a už vříská: „Mami! Podívej, jak mi zničila králíky!“
„Neměla jsi jí je půjčovat,“ řeší mamka situaci smírem.
„Taky že jsem jí je nepůjčila! Vzala si je sama a podívej, místo králíčků přinesla prasata!“
„Můžeš si myslet, že to jsou český strakáči…“
„Ty…!“
„Holky!“ krotí nás mamka. „Lucko! Neječ, však ti je vyperu a bude.“
Udělám na ségru obličej, leč máma mě zahlédne.
„Romano! Nemůžeš mít rozum aspoň ty? Maturantka a chováš se hůř než to dítě!“
„Jaký dítě?!“ nafoukne se Lucka.
„Mě z vás trefí,“ upozorní nás mamina a jde si uvařit kafe. Než se vysprchuji a převleču do džínových šortek a trička, oboje jemně voní aviváží, kdepak ocet a jiné pačule, má ho nejspíš vypité, neboť přijde do pokoje, kde mě zastihne balit krosnu. „Jaké bylo poslední zvonění?“
„Super,“ zazubím se. „Vybrali jsme spoustu peněz a pobavili celou školu. Nějaký záběry budou v regionálním zpravodajství, tak se večer mrkni.“
„Počkej, snad se někam nechystáš?“
„Jasně. Jedeme k Anetě a Stevovi na chalupu. Přece jsem ti to říkala už jak dávno,“ připomenu jemně.
„Ale to jsem myslela, že mluvíš o víkendu, jak jste tam byli před čtrnácti dny na tvoje narozeniny!“
„To sis popletla,“ ujistím ji mile.
Mamka se netváří zrovna nadšeně. „Kdy se vrátíš?“
„No…“ protáhnu váhavě. „Nejspíš až dojdou prachy.“
„Neříkalas, že jste jich vybrali spoustu?“
„Jo. Takže to může trvat pár dní,“ zamrkám na ni. „Ale znáš to, spotřeba je velká, kluci mají pořád hlad…“
Lucka, která má na mě pifku kvůli ušmudlaným králičím bačkorám, si přisadí: „Chlastat tam jedou, co jinýho.“
„Lucko, ten slovník!“ opraví ji mamka, ovšem semínko pochybností sestra zasela, jelikož mi začne domlouvat: „Ne abys něco pila! Ani na chalupě, ani jinde. Opilé holky jsou odporné. A vůbec… Uvědomuješ si, že za týden maturuješ?“
„Však jo. Budeme se tam učit, víš.“
„Ha ha,“ udělá významně ta malá zmije a osolí si svou oblíbenou kapelu, kterou nemohu ani cítit.
„Ztlum to!“ poručí jí mamka. Ne proto, že by stejně jako já *Tokio Hotel* nemusela, ale proto, abych její domluvy slyšela: „Nezdá se mi, že si to uvědomuješ! Dala sis přihlášky na vysoké školy - “
„To všichni, mami.“
„ – a dovedeš si představit tu ostudu, kdybys neodmaturovala? A nejen ostudu! Aby ses v dnešní době prosadila, musíš mít vysokou školu, jinak je trh práce notně omezený. Vidím to

všude, dnes maturita sama o sobě nic neznamená, má ji skoro každý. Vysoká je nutnost, jestli chceš získat uplatnění a dělat práci, která tě baví.“
„Abych neskončila jako ty ve skaldu?“
„Kvůli komu jsem nemohla na vysokou, nevíš?“
„Kvůli mně ne,“ zašermuji jí prstem před obličejem. „Já se ti v osmnácti narodit nechtěla, to ty a táta…“
Mamka totiž brzy začala, maturovala den před mým narozením, nejspíš porodila z rozrušení, a taky brzy skončila. S tátou se rozvedla, když mi byly dva roky. Zbylo mi po něm akorát pár fotek. Nebýt věčných soudních tahanic o alimenty, ani bych nevěděla, že žije. Nikdy jsem ho už neviděla. A nestojím o to! Když nevyhledal on mě…! Mamka brzy poté potkala Romana, otčíma, který má shodou okolností mužskou obměnu mého jména – a především to, co u prvního manžela tolik postrádala. Totiž zodpovědnost.
Přijde mi nemyslitelné odjet na chalupu, aniž bych o tom dala vědět Hynkovi, tudíž se zavřu do koupelny, jedině tam najdu trochu klidu a soukromí, a vytočím jeho číslo.
„Ahoj, Vrabečku,“ zazní mi vzápětí do ucha hlas, který bych vydržela poslouchat hodiny a hodiny. Klidně by mi mohl předčítat Marxův Kapitám a napětím bych ani nedýchala! „Tak co, jak jsi přežila poslední zvonění?“
„V pohodě,“ pochlubím se. „Ono se moc nepilo, to se necháváme až na chalupu…“
„Klasika,“ baví se, načež zareaguje podle očekávání: „Kdy tam jedeš? Už dneska?“
„V pět mám spicha s Anetou…“
„A co kdybych tě tam hodil já?“ navrhne mnohem lepší variantu. „Končím v sedm, pak se pro tebe zastavím, jo?“
„Perfekt,“ zhodnotím jeho plán. „Moc se těším!“
„Na chalupu…?“ zavtipkuje.
„A na co jinýho?“
„To si vyřídíme,“ slibuje mi. „Musím končit, zase tu někdo opruzuje… Zatím.“
Hynek říká zákazníkům na čerpačce, kde pracuje od února, co vyletěl z další vysoké školy, zásadně opruzové. S první školou měl smůlu, vybral si špatnou, druhou propařil a ve třetí podcenil potřebné kredity, naplánoval si jich akorát, aby se moc nepředřel, no a pak nevyšla jedna jediná pitomá zkouška – a byl venku.
Než do koupelny pustím Romana, co se právě vrátil z práce, rychle napíšu Anetě esemesku: NECEKEJTE NA ME, PRIJEDU S HYNKEM TAK V PUL DEVATE.
Kamarádka mi nevěří, vzápětí mám zpátky pochybovačnou odpověď: TAKOVEJ RYCHLIK NENÍ. V DESET JAKO NA KONI ☺
Pousměji se. Nejspíš soudí podle sebe a Havrana! Jejich intimní život mám v malíčku, kamarádka není skoupá na slovo. Já jí toho o sobě a Hynkovi taky řekla hodně. Nikomu jinému, jen jí. Je skvělé mít kmošku, se kterou se dá probrat úplně, ale úplně všechno. Včetně svých trápení a obav, protože nalijme si čistého vína, v posteli nám to klape rozhodně víc než v té psychické rovině. Hynek je krásný kluk, tmavovlasý, hnědooký, s pružnou atletickou postavou, prostě můj ideál, bronzové opálení mu vydrží i přes zimu a při pohledu do jeho očí taju a měknu a zapomínám na všechno…
Na to, že náš vztah trvá bezmála rok, jsme se moc dopředu neposunuli. Jsem do něho zamilovaná stejně zoufale, jako když jsme spolu začínali! Vloni v létě dělal barmana v bowlingovém klubu, my jsme tam s partou přišli, stačilo pár pohledů… A už jsem se vezla. V břiše jsem neměla jednoho motýlka, ale celé hejno! Bydlí mi tam dodnes.
Ve chvíli, kdy na mě cinkne zvonkem od vchodu, ve mně hrkne úplně stejně jako tenkrát, když mi dal první pusu. Miluji ho šíleně, podle Anety jde spíš o patologickou závislost, neschopnost se od něho odpoutat… Jenže já se odpoutávat nechci! Naopak, nejvíc ze všeho na světě bych si přála, aby se on ke mně přivázal stejně silným řetězem!!

Lucka, naoko předstírající nezájem, nenápadně vyhlédne z okna. Nechce si zadat, nádhera! Ve svých dvanácti je nekompromisní, nicméně Hynek přísným sítem prošel. I ona ho považuje za nejhezčího kluka. Tedy až po Billovi Kaulitzovi!
Mamina jím už tak nadšená není. „Proč nejde nahoru?“
„Spěcháme,“ vysvětlím a rychle sbírám poslední drobnosti, které bych mohla na chalupě eventuálně potřebovat.
„Vždycky spěcháte?“ zeptá se mamka ironicky. „Copak se sem bojí?“
„Jasně že nebojí,“ namítnu a nahlas nedodám, že sem chodí často. Akorát pokaždé, když oni nejsou doma, no.
„Copak se nemůže přijít představit?“ vede si dál svou.
„Řekni mu, že ho neukousneme,“ poradí mi Roman. „Kluky nejíme.“
„Nebuďte staromódní,“ trhnu rameny. „Má mě snad přijít požádat o ruku? To už se nenosí, mami.“
„No, jestli je moderní rok se schovávat za rohem, tak to tedy nevím,“ namítne.
„On se neschovává!“ bráním Hynka.
„Tak proč sem nepřijde?“
„Je to složitější, tomu bys nerozuměla.“
„Zase tolik stará nejsem, ne?“ hájí se mamka.
„A proč si myslíš, že ti říkáme Strážce hrobky…?“ pokusím se zlehčit situaci vtipem, což se mi povede, protože se Roman rozesměje a Lucka vyprskne.
Mamka zvedne oči v sloup. „Díky za lichotku.“
„Ale no tak,“ smířlivě jí lípnu pusu na čelo.
„Užij si to,“ popřeje mi Roman.
„Uděláme pro to všechno,“ zazubím se.
„On bude na chalupě s vámi?“ sonduje mamka nespokojeně.
„Jenom mě tam veze,“ uklidním ji. „Tak ahoj, rodino!“
„Koukej se hlásit!“ nařídí mi. „A chránit! Máš prášky? Tenhle by si tě stejně nevzal, choval by se jinak, kdyby to s tebou myslel vážně… A nepij! A uč se! A - “
Už se nedozvím, co všechno mám a nemám dělat, rychle vklouznu do sandálů a suché pizy zapnu až ve výtahu, jak moc chvátám za Hynkem.
„Ahoj!“ Na uvítanou mu vrazím polibek.
„Máš sekeru?“
„Ne,“ namítnu zmateně. „Nač?“
„Potřebuju odsekat ty kořeny, co jsem tu zapustil…“
„No jistě,“ uchcichtnu se, narazím si helmu, abych ze sebe udělala E. T. mimozemšťana, a s rozkoší se přitulím k Hynkovým zádům. Obejmu ho a zašátrám rukama pod bundou a tričkem.
„Neblázni,“ varuje mě pobaveně. „Takhle nikam nedojedeme.“
Přitisknu se k němu celým tělem a zavřu oči, abych si jízdu vychutnala co nejvíce. Skutečně daleko nedojedeme, přesně podle očekávání Hynek zatočí na nábřeží dole u řeky a podle pomalé jízdy a otřásání motorky na nerovné silnici poznám, že míří do loděnice. Tedy zadem, samozřejmě. Aniž bychom se domlouvali, Hynek schová motorku do křovisek a úzkou cestičkou, kterou jsme tu prošlapali právě my dva, se přiblížíme ke staré dřevěné kůlně za loděnicí, sloužící coby skladiště. Jedno z prkem se dá snadno uvolit, protáhnu se dovnitř a počkám, než Hynek tajný vchod zase zavře. Zvenčí vypadá všechno v nejlepším pořádku – a vevnitř je to úplná balada! Kůlna je plná nejrůznějších krámů, rozbitých kánoí i kajaků, válí se tu pár židlí s menším počtem nohou, než má slušná židle mít, a v koutě pod okénkem zšedlým špínou a prachem leží halda stanových celt. Nebýt Hynka, který coby středoškolák patřil do místního vodáckého oddílu, nikdy bych tenhle koutek neobjevila! Nechci myslet na to, co bude, až vodáci o prázdninách vystěhují stany i plachty a zruší náš romantický azyl vonící

létem, impregnovaná látka přímo evokuje prázdninovou atmosféru, obejmu Hynka a nastavím mu ústa, do kterých nedočkavě vnikne svým jazykem. Džínovou bundu mi stáhne z ramen, aniž by mě přestal líbat, a já ho stejným způsobem zbavím té jeho motorkářské, kožené. Trička dají víc práce, musí se přetáhnout přes hlavu a naše ústa se rozpojí, jde však o kratičkou chvíli. Uchopí mě do náruče a jemně položí na měkkou podestýlku. Jeho horké rty po mém těle nebloudí, systematicky se zaměřují na citlivá místečka, až ze sebe i z něho samou nedočkavostí rvu džíny jako o život. Hynkovou specialitou je dráždění, jímž mě přivádí k nepříčetnosti, stejně jako oddalování vrcholné chvíle. V poslední vteřině, než se naše těla spojí, patří jako vždy můj pohled záchrannému kruhu pověšenému na protější zdi. Písmena KAPITÁN NEMO, jež jsou názvem celého klubu, mi proniknou do podvědomí, pak už zavřu oči a se sténáním se nechávám unášet na vlnách rozkoše a slasti.
Jako vždy jsem po sexu s Hynkem vyřízená. Ještě dlouho poté, co jen tak vedle mne leží a šimrá mě po krku, ramenou a prsech, celým mým tělem probíjí záchvěvy elektřiny. Nebyla jsem panna, když jsme se poznali, ale teprve s ním jsem zjistila, jakým zážitkem může sex být. To předtím byly spíš neumělé pokusy a celkem vzato nuda.
„Bylo to boží," vydechnu okouzleně, dlaní otřu kapičky potu mezi ňadry a vtisknu mu polibek na opálený hladký hrudník. „Jsi skvělej, Hynku…"
Přejede mi prsty po páteři, až se celá prohnu. „Já vím. Jsem tak dobřej, že občas při sexu křičím svoje jméno…"
Vyprsknu smíchy a škádlivě ho trochu kousnu. „Ty…!"
„Au, au, milost… Neříkalas to sama?"
„Nemůžeš být chvíli vážnej?" zlobím se naoko. „Pro mě je každej sex s tebou vrcholným zážitkem a ty si z toho děláš kašpárky!"
„To se ti jen zdá." Líbne mne smířlivě na ucho. „Bylo to perfektní, Vrabečku."
Vzpomenu si na rozhovor před odjezdem. „Někdy musíš přijít k nám - "
„Moc rád. V posteli to má taky hodně do sebe."
„Myslím, až budou naši doma. Mamka tě chce poznat. Hynek se poškrábe na bradě. „Proč chce znát všechny tvoje kamarády?"
„Moje kamarády zná," pousměji se. „Rády by poznala tebe. Mezi kamarády ze školy a tebou je rozdíl."
„Nejsme spolužáci, to je to jediný."
„Ne," opravím ho mírně, protože bych nerada vyvolala hádku. „S kamarády se nespí, víš."
„Nebuď staromódní," požádá mě s úsměvem. Ačkoli jsem totéž řekla před pár hodinami mamce, z Hynkových úst mě tahle slova popudí. Zvlášť když dodá: „Jsou kamarádi lepší a horší, chápeš. S těmi horšími prohodíš pár slov, s lepšími zajdeš na pivo, no a s těmi nejlepšími se dají dělat i ty nejpříjemnější věci. Jako třeba se milovat…"
Jeho laskání nabere rytmiku a intenzitu, chci se odtáhnout, abych myšlenku dokončila a k něčemu se dobrala, nicméně Hynek nepřestane a já už se vlastně odtahovat nechci, poddávám se jeho prstům i jazyku a cítím, jak se propadám hloub a hloub. Možná je to tak lepší, stejně bychom se k ničemu kloudnému nedostali! Podobné téma jsem nakousla víckrát – a pokaždé skončilo hádkou a rozchodem. Jeho model přátelství na různých stupních zaměňovaný zachození a vztah v pravém smyslu by mě dozajista vytočil i dnes, posté! Stejně bych nakonec, nejspíš po stoprvní, už po pár hodinách zjistila, že ať je Hynek jakýkoli, nemohu bez něj existovat! Chyběl by mi jako voda, jako vzduch, jako slunce… Copak se dá žít bez vzduchu? Bez slunce??
A chybělo by mi milování! Doufám jen, že se v blízkosti kůlny nepotuluje nikdo z vodáckého klubu ani žádná jiná osoba, protože i tentokrát je to tak silné, až sténám, úpím, vzdychám… a nakonec křičím blahem!
Pak je čas se obléct a vyrazit výpadovkou z města směrem na jih. Mineme čerpací stanici *Papoušek*, Hynkovo dočasné působiště, a řítíme se květnovým podvečerem, podle počasí

takřka letním, k rekreační oblasti kolem velkého rybníka Žabák, v jehož západní části kousek od vesnice Vlčice stojí chalupa Anetiných a Stevových prarodičů, základna našich gymnaziálních útěků do přírody. Celé okolí znám velmi dobře, a to nejen díky Anetě, ačkoli jsme na jejich chalupě trávily nejedny prázdniny. Na opačném konci oblasti, zhruba po devíti kilometrech od Vlčic, je totiž Kozí hrádek a tam bydlí pro změnu moje babička. Oproti té Anetině, která je velmi stará a už dlouhá léta žije i se svým ještě starším manželem v pečovateláku, ta moje není ani v důchodu a coby kastelánka se do něj určitě v nejbližším desetiletí nechystá. Její práce se pro ni stala koníčkem, a jak prohlásila mamka s dávkou nadsázky, ta bude přesluhovat do devadesáti. Děda umřel před pár lety, nicméně stejně jsem ho moc neznala, s babičkou nežil. S workoholikem se totiž žije hodně těžko!
Než dorazíme na místo, stmí se a na lesní cestě, která vede z asfaltky k chlaupě, je už přímo tma jako v pytli. Světlomet Hynkovy mašiny ozáří několik zaparkovaných aut i Andyho skútr. Nejspíš jsme poslední, kdo tu chybí.
„Kdy tě zase uvidím?“ zajímá se Hynek, jakmile umlčí silný stroj a já mu vrátím helmu.
„Kdykoli budeš chtít,“ ujistím ho. „Víš, kde mě najdeš. Zůstaneme tu maximálně do příštího víkendu.“
„A tu brigádu na hradě máš kdy?“
„Až v srpnu,“ mávnu rukou. „Celý červen a červenec jsem volná…“
„Ty se máš,“ závidí mi. „A já budu zařezávat…“
Tohle jsem slyšet nechtěla, proto jsem konkrétnější: „Nějakou dovču mít budeš, ne? Přece nemůžeš makat až do září a od října nastoupit rovnou na vejšku.“
Hynek to vidí skeptičtěji: „Pokud mě vezmou.“
„Určitě. Sám říkáš, že není problém se na školu dostat, nýbrž se tam udržet.“
Oba se té hlášce zasmějeme. „V mém případě rozhodně.“
„A co tu dovolenou?“ kuji železo, dokud je žhavé.
„Ještě nevím. V červenci bych se rád trochu projel na mašině po jižní Evropě, Francie, Španělsko, Portugalsko…
„Tam jsem nikdy nebyla…“ nadhodím.
„V srpnu budu taky pracovat, jako ty, volno si dám od září.“
„Hm.“
„Co hm?“ všimne si změny tlaku.
„Nic,“ trhnu rameny. „To se asi moc neuvidíme, co?“
„Kdybys chtěla v červnu mermomocí vydělávat, můžeš k nám na čerpačku,“ navrhne. „Šéf někoho shání na střídačku na mytí oken a úklid. Holka, co to měla dělat, se rozmyslela. Což není žádný neštěstí, stejně byla ošklivá… A ta druhá není o moc lepší. Nabízel jsem to kámošce, jenže nechce. Je hloupá, protože za brigádu samo o sobě není moc, ale od řidičů za mytí oken jsou slušný prachy. Zvlášť když je holka pěkná a sexy.“
„Rozmyslím se,“ pokrčím neurčitě rameny. Samozřejmě bych chtěla být s ním, pořád! Ve dne i v noci i mimo ni, avšak… Nabídl to nejdřív *jiné* kamarádce! A hlavně… proč ho nenapadlo, že by mohl na cestu po Evropě vzít s sebou?
„Fajn,“ kývne a přitáhne mě k sobě, aby se rozloučil.
„Nechceš jít na chvíli k ohni?“ pozvu ho, jelikož z rachotu ozývajícího se ze zahrady je mi jasné, kde spolužáci jsou i co tam dělají. Sk lukem, jako je Hynek, by se ráda pochlubila každá, a pak, ono těch příležitostí, kde se s ním mohu ukázat, zase tolik není.
„Mezi puberťáky?“ popíchne mě z legrace a nestačí uhýbat před mým hněvem. Nemyslí to nijak špatně, se Stevem, Anetou i Havranem se zná osobně, ty už jsem za ten rok stihla seznámit, ostatním řekne ahoj a přisedne si na lavičku, kde nám Laura udělá místo. Pobaveně se usměji. Kdo by do ní řekl, jaká je ochotná! Pochopitelně to zařídí tak, aby se vedle ní posadil Hynek, ne já. Má však smůlu, protože Hynek mě obejme kolem ramen a jelikož je pootočený ke mně, nic z jeho těsné blízkosti nemá.

Přes táborák zachytím Anetin škleb, ve tmě osvětlené šlehajícími plameny a několika olejovými loučemi spatřím, jak si významně poklepává na levé zápěstí. Hodinky nenosí, je mi však jasné, co naznačuje. S úsměvem trhnu rameny. No jo, měla pravdu, ale kvůli tomu nemusí být na koni!
Oslavu posledního zvonění musí slyšet i ubozí vesničané ve vísce za kopcem. Zhruba do jedenácti to mají i s hudbou a sborovým zpěvem, místy pořádně falešným, Andy se střídá s Marcelou ve hře na kytaru, k tomu se probírají zážitky ze dne nabitého událostmi, vzpomíná se na příhody uplynulých let, všichni se řehtáme a pokřikujeme, a jelikož jsme se sešli v kompletní sestavě, ze čtyřiadvaceti členů oktávy D nechybí jediný, není divu, že jde o pořádný šrumec.
Potom se začne projevovat únava spojená s účinky alkoholu. Není divu, mnozí slaví takřka nepřetržitě od snídaně ve školní zahradě! Andy si začne plést slova, pak noty a nakonec i nohy, takže když upadne, nenamáhá se ani vstát a ustele si metr od ohniště. Kluci ho musí přenést o kousek dál, aby nechytl. Steve se mi asi čtvrt hodiny snaží říct něco důležitého, jelikož však používá svahilštinu, místo jazyku má v puse neohebnou tuhou kládu, nemám šanci mu porozumět. Kolem půlnoci napadne Šotouše jít se vykoupat, ovšem to mu my, kterým to ještě aspoň trochu myslí, zatrhneme, dobrá polovina třídy by se určitě utopila, a přidá se k Bídě, která si hraje na Jánošíka a skáče přes ohniště tak neohroženě, až jí brzy začnou doutnat nohavice. Naše premiantka a reprezentantka třídy i celé školy ve všech možných olympiádách je vyloženě kouzelná, když se pokouší strefit mimo ohniště a stále se jí to tak docela nedaří.
„Ta má dost," baví se Hynek, mrtvý smíchy. Ani se mu nechce odjet, rozloučí se teprve v půl jedné. „Skoro se bojím tě tu s nimi nechat."
„Jsou neškodní," směji se hlasitěji než obvykle, pár skleniček vína udělalo své. „A pak, já jsem ti věrná…"
„Tohle zrovna nemyslím," baví se. „Ti budou rádi, že padnou, v tomhle stadiu nebudou mít na sex ani pomyšlení. Spíš se bojím, abyste nezapálili les."
„Prosím tě! Víš, kolikrát jsme tu už slavili?"
„Sám se divím, že jste to zatím vždycky přežili!"
„Dramatizuješ," ujistím ho a propustím teprve po výměně celé série dlouhých polibků. U mě alkohol zvyšuje sexuální apetit, na druhou stranu je fakt, že nejsem opilá, jen mám špičku. Hynek však ráno musí do práce, a pak, nebylo by kde. Chalupa je sice dost velká, díky přeměně bývalé stodoly přilepené k domu v další obytnou místnost získala navíc pěkných pár míst vhodných k přenocování, jenže čtyřiadvacet lidí vydá za pořádnou bandu, jsou roztroušeni po všech místnostech i nejbližším okolí. Postupem času nás ubývá, ti nejvíce zmožení odpadli do půlnoci, další s přibývajícími hodinami, největší krize přijde ve čtyři, takže do bílého rána, jak bylo původně naplánováno a kdekdo se holedbal, kterak bude čilý, vydrží sedm statečných.
Patřím mezi ně. Sedíme kolem ohně ve spacácích, zase takové teplo není, a stejně musíme pořád přikládat, jinak bychom klepali kosu. Je to strašně fajn sledovat jasnící se oblohu na východě, oranžové paprsky ještě ospalého sluníčka olizují vršky stromů a příroda se zvolna probouzí.
V půl osmé se k nám s mohutným zíváním připotácí Jája, oči navrch hlavy. „Vy jste tu fakt vydrželi?"
„Jsme snad béčka jako někdo?" pospíší si Aneta.
„Vydrželi, ale teď si jdeme zdřímnout," rozhodne Havran, takřka právoplatný člen Chalupovic rodiny, a nedočkavě postrkuje mou nejlepší kamarádku ke vchodu do domu. Ti dva totiž mají nahoře v podkroví soukromý pokojíček.
„Seš tak vospalej?" volá za ním Steve, který zatím vystřízlivěl.
„Spíš nadrženej," bavím se.

Aneta mi ukáže pěst a já jí pošlu vzdušný polibek. Šotouš se připojí k Jáje, která usoudí, že vstala zbytečně brzy, a Andy posléze také. Držet stráž ve třech nemá cenu, uhasíme oheň a i my se Stevem a Laurou se odebereme do bývalé stodoly, kde si usteleme ve spacácích na karimatkách přímo na dřevěné podlaze. Steve si jako správný gentleman lehne doprostřed, aby mě s Laurou mohl vzít pod ochranná křídla. No, spíš využívá toho, že se na nás může přes spacák lepit!
„Fuj!“ vyjekne Laura. „Bída nablila do batohu!“
„Čí je ten batoh?“
„Její…“
„No vidíš. Tak to neřeš,“ soudí Steve nevzrušeně.
„Ale ležet kousek od toho… blé…“
„Otoč se ke mně a máš to,“ poradí jí, svými chapadly nás k sobě přimkne ještě pevněji a jestli Laura něco namítá, má smůlu. Neslyším ji ani já a určitě ani Steve.

2. KAPITOLA

Během sobotního odpoledne naše řady prořídnou, včerejší rozjařenost je ta tam, plno lidí podlehne kocovině a ti další depresím z blížící se maturity. Podle očekávání zůstane pouze zdravé jádro třídy plus Bída, která se dříve podobných akcí moc neúčastnila. Od sexty totiž chodila s o deset let starším (a žárlivým) klukem a poslední rok s ním přímo žila v bytě svých rodičů. Nejen že jí není po včerejšku zrovna do juchání, ale svěřila se nám, že se s tím svým egoistou před týdnem rozešla a doma by jí ho všechno připomínalo. Především maminka, podle které udělala osudovou chybu. Přemluvíme jí, aby pár dní pobyla s námi, a ona souhlasí. Už proto, že by se stejně neměla z čeho učit, neboť si obsah báglu zaneřádila opravdu dokonale. Jeden by podle rozsahu znečištění myslel, že těch, kdo jí batoh proklál šavlí, muselo být víc než jedna křehká blondýnka!
„Co jste mi udělali s botama?!“ vyhrkne Bída a k pobavení všech zvedne do výše očí zdeformované botasky s gumou podrážky, místy seškvařenou do prapodivných útvarů.
„My?!“ řehtáme se.
„Ty seš skvělá. Nevzpomínáš si, žes vyhrála první cenu soutěže *O Jánošíkovu sekyrku*?“ pomůže jí Havran oživit paměť.
V Klářiných očích svitne poznání. „Bože… Jak hluboko jsem klesla… Takhle se tu bavíte každej víkend?“
„Takhle ses bavila *ty*,“ připomene jí jemně Laura.
„Pamatuješ si, jak sis chtěla svléct - “ začne Steve, leč Bída ho pro jistotu rychle umlčí: „Ne, a mám takovej dojem, že to ani vědět nechci. Radši se pustíme do toho učení…“
Nejspíš chce sobě i nám dokázat, že zase takový vágus není a včerejšek byl čistě výjimečný. Nikdo z nás ji za to neodsuzuje, spíš naopak, konečně se trochu polidštila. Její snaha vzbuit v nás touhu po vědění je sice chvályhodná, leč po probděné noci a pouhých pár hodinkách ranního spánku stejně nejsou naše mozky ve stavu pojmout jakékoli vědomosti, tudíž věnujeme sobotu spíš relaxaci a léčení. A také úklidu chalupy i její zahrady, člověk by nevěřil, kolik láhví se skrývá v nejrůznějších zákoutích!
K prvnímu skutečnému učení se dostaneme teprve v neděli – a ještě ne všichni. Steve s Laurou si raději vezmou dobrovolnou službu v kuchyni a zatímco my u zahradního stolku se snažíme kolektivně prolétnout letem světem otázky z literatury, ti dva vyčoudí celou světnici, jelikož jim při zatápění bouchnou saze v komíně.
V Bídě komplex přetrvá, funguje na způsob učitelky. Předvede nám, co se máme vlastně učit, vytřídit podstatné údaje od nepodstatných detailů, a také *jak* se to učit. Problém je, že u nás to jaksi nefunguje.

„Ale, blbost,“ nevěří nám. „Kouknu – a vidím.“
„Mně to přijde důležitý úplně všechno,“ namítne Jája.
„A mně to přijde zase všechno jako kraviny,“ soudí Andy.
„Musíte systematicky. U každé otázky zařadit dobu, vyjmenovat hlavní představitele a u každého autora dvě tři nejvýznamnější díla. Proč se učit zpaměti jako básničku tunu básnických sbírek Vrchlického nebo Seiferta, když je lepší mít všeobecnej přehled? Vědět, ve který době žili a tvořili, kdo byli jejich vrstevníci, umět je zařadit…“
„Genialita je daná geneticky,“ soudí Aneta. „S tím nic nenadělám.“
„Tak já vám to hlavní podtrhám,“ vzdychne Bída odevzdaně.
Tenhle nápad je skvělý, hned mi jde učení rychleji, nezdržuji se podrobnostmi. Větší problém je s výdrží a udržením pozornosti, kluci dělají stále různé blbosti, ke všemu mají připomínky a Aneta, kterou rozčiluje moje neustálé čmárání v nakopírovaných otázkách, co chvíli z legrace nakopne plastovou židli, takže mi ruka ujede a podtrhávám zdaleka větší kusy textu, než jsem měla v úmyslu. „Nech si tam místo na recepty,“ upozorní mne.
Nechápavě zvednu zrak. „Cože?! Jaký recepty?“
„Slíbilas třídnímu, že se dobře vdáš. Bez vaření to ale nepůjde. Chápeš, když necháš hrdinu umřít, zbyde ti tam místo na recepty,“ baví se ta koza, která je na rozdíl ode mne nadaná technicky, literatura a knížky jí nic neříkají.
„Jako že mám nechat F. L. Věka umřít hned v prvním díle?“
„Správně,“ pochválí mne. „Jirásek to neudělal a taky vidíš, kolik toho popsal.“ Zvedne nabádavě ukazováček. „Mezi námi – erárním inkoustem!“
Vybuchnu smíchy. „Jak jsi na to přišla?!“
„Logickou dedukcí. Pracoval ve škole, byl to učitel. Snad sis nemyslela, že si inkoust do kalamáře kupoval? Používal erár. A že ho musel vypsat pěkných pár litrů!“
„Jsi praštěná,“ řehtám se.
„Kdo ví, jestli nepsal v pracovní době. Tolik románů… a jak tlustých!“ připojí se také Šotouš.
„No, tak to vám pěkně děkuju,“ zaúpí Andy. „Z Jiráskových děl vím kulový, zato si budu nejspíš nadosmrti pamatovat, že ve škole kradl inkoust!“
Šprtka Jája vzdá kolektivní učení a jde se šrotit na lesní mýtinu, kde ji mohou rušit leda veverky. Náš studijní kroužek se posléze roztrhá úplně, po dopoledni stráveném učením máme všichni dojem, že jsme se i tak překonali, a po obědě, který chutná stejně nechutně, jak vypadá, lečo se vždycky tváří, jako by ho někdo předem požvýkal a strávil, natož když ho uvařili ti dva umělci, se jdeme podívat k rybníku, jestli už není voda na koupání.
Plácáme se s Anetou na konci skupiny mimo doslech ostatních, tudíž si můžeme dovolit soukromější hovor.
„Co Hynek?“ nadhodí konverzačně.
„Před chvílí psal,“ vzpomenu si. „Prý nám závidí. Mnohem radši by byl tady než v práci. I za cenu učení.“
„A jinak?“
„V pohodě,“ kývnu spokojeně.
„Nic novýho?“
Podezíravě se na ni podívám. Že by to téma nebylo pouze konverzační, jak jsem si myslela?
„Co tím sleduješ?“
„Zajímá mě, jak pokračujete.“
„Normálka. Jsme dobří kamarádi.“
„Aha,“ zašklebí se. „Kamarádi. No, aspoň ti nebude vadit, že jsem ho předevčírem zase viděla v naší ulici, chodí tam za Nikolou, jak jsem ti už o ní párkrát říkala.“
O existenci holky z ekonomického lycea samozřejmě vím a nikdy jí nejsem nadšená, nejradši bych ji vystřelila na Mars! Nahlas však namítnu: „Proč by se nemohl stavit na kus řeči s jinou kamarádkou?“

„Ale jo, mohl. Na kus řeči klidně.“
„Tak vidíš. Já se taky bavím se Stevem a Andym a spoustou dalších kluků a nic na tom není. Jsou to všechno kamarádi.“
„Hynek taky?“
Tentokrát mi odpověď nejde ze rtů nijak lehce: „No.“
„Je normální být zamilovaná až po uši do *kamaráda*?“
„O co ti, sakra, jde?!“
„O tebe,“ vyvede mě z rovnováhy.
„Proč…?“
„Protože zatímco ty s ním chodíš, on s tebou kamarádí přes postel. Nezdá se mi to zrovna rovnocenný.“
„Tohle není jen přes postel!“ ohradím se. „Má mě rád. Hodně. Sám mi to říká. Záleží mu na mně. Udělá pro mě skoro všechno, můžu se na něj kdykoli obrátit, je skvělej.“
„Akorát že tě nemiluje,“ doplní.
Odmlčím se, její slova bodnou jako nůž. Nehádám se s ní, protože – protože má pravdu. Což je na tom to nejhorší!
„Promiň,“ omluví se mi. „Nechtěla jsem tě ranit.“
„V pohodě,“ frajeřím. „Nemůžu na něj být naštvaná proto, že se nezamiloval. On za to přece nemůže. Má mě rád víc než kamarádku, jenom chybí ta pravá zamilovanost. Nedá se zamilovat na povel! Nemám mu to za zlý, tohle prostě neovlivní, to je chemie… Můžu jen čekat a doufat, že to naše přátelství přeroste ve skutečnou lásku. Tak to přece bývá, z dobrých kamarádů se stávají milenci!“
„Za ten rok měl spoustu příležitostí se zamilovat.“
„A co mám podle tebe dělat?!“
„Pustit ho k vodě,“ poradí mi nekompromisně. „Visí ti na noze jako balvan. Pořád jen doufáš – a nic. Bereš v úvahu tu nejpravděpodobnější možnost, a to, že se nezamiluje nikdy? Když se s ním rozejdeš, bude tě to bolet, ale osvobodíš se a za chvíli se z toho dostaneš. Navíc dáš šanci jiným. Hynek není jedinej, prober se. Jestli v tom budeš pokračovat, jenom si to trápení a nejistotu prodloužíš. A nechci být špatným prorokem, ale stejně k tomu rozchodu jednou dojde.“
Díky Havranovi, který se pro nás vrátí, nemusím odpovědět. „Kde jste, vydá tetky?“
„Copak, strýcu, chyběly jsme ti?“ zazubím se, vděčná za změnu tématu.
„No jasně,“ kývne. „Potřebujeme pokusnýho králíka, kterej by vyzkoušel, jestli je voda na koupání. První odvážlivec dostane pohár se zmrzlinou.“
„A já myslela, že ti chybíme my,“ vzdychnu hraně.
„Jen se nedělej,“ baví se Aneta. „Přiznej to: nemůžeš beze mě existovat ani sedm minut.“
„Proč zrovna sedm?“ nechápu.
„Protože průměrnej chlap myslí na sex každých sedm minut,“ vysvětlí. „Nebo tak nějak.“
„Dovol!“ ohradí se Havran dotčeně. „Chceš snad tím říct, že jsem průměrnej chlap?!“
„A ne…?“ popíchnu ho.
„Asi ne, protože já na něj myslím pořád!“
Zasmějeme se tomu všichni tři, ovšem Aneta se naoko zlobí: „Ještě řekni, že máš málo…“
Vzpomenu si na písničku od *Olympiku*: „Má milá dej mi víc, má milá dej mi víc své lásky aú…“
„No víš co, taková švédská trojka… Co, Romčo?“ mrkne na mě Havran. „Anča nechce ani slyšet, není ona despotická…?“
„Kecák,“ řehtá se Anety. „Nikdy o trojku neřekl.“
„Protože tě znám,“ mávne Havran rukou.
„Náhodou,“ namítne kámoška.
„Ty bys byla pro?“ užasnu opravdově.

„Vždyť si to představ plasticky: já, Honzík plus nějakej sličnej mládenec…“
„Moment, moment!“ brání se Havran, zatímco já smíchy škytám. „Tohle jsem rozhodně nemyslel!“
„Pak kdo je despota,“ podotkne Aneta.
Havran teatrálně vzdychne, načež se usměje, obejme ji a políbí. Kdyby jednou…!
„Nemám jít napřed?“ oprán se ironicky.
„To je dobrý,“ ujistí mě ti dva. Hrozně jim závidím! To, že jsou pořád spolu – a především si stále rozumí, báječně se doplňují, vzájemně popichují a přitom by jeden pro druhého strčili ruku do ohně.
Ne jako Bída, která do ohně strčila nohy a k rybníku se plácá v Anetiných žabkách. Díky tomu alespoň může vyzkoušet vodu citlivější končetinou, a tak zatímco Andy povykuje, jak je voda teplá, to když si v ní smočí prsty ruky, Klářino hodnocení je o dost pesimističtější: „Studená jako prase.“
Skloním se k hladině z podemletého břehu, abych se přesvědčila na vlastní kůži. V té chvíli ještě netuším, jak moc vezmu tohle rčení doslova! Žabák je lesní rybník, z téhle strany navíc s rychle se svažujícím dnem, takže se dá z olší nahnutých nad vodu rovnou skákat. „Něco mezi. Ani teplá, ani ledová. Při troše dobrý vůle se…“
Cítím, jak pode mnou povoluje vymletý břeh, nevydržel díky Šotoušovi, který přistoupil příliš blízko. Ještě se stačím otočit a chytit se Davidovy nohy coby opěrného bodu… a stáhnu ho do mokré náruče s tebou! Spadnu do rybníka po zádech a to pako mě ještě nechtěně zalehne, tudíž se nestihnu ani nadechnout, ani zavřít oči. Dokonce si loknu! Lázeň trvá sotva pár vteřin, hned se o překot hrabeme oba ven, v džínách nasáklých vodou nám to jde dost špatně, po vykotlaném břehu lezu po čtyřech a dosáhnu pouze toho, že urvu další drn a sklouznu se do vody podruhé! Opět s sebou stáhnu Šotouše, tentokrát je to však on, kdo jde po zádech a potopí si i hlavu. Všichni ostatní se smíchy lámou v pase, řvou jako na lesy a nikdo není s to nám podat pomocnou ruku! Co si člověk sám neudělá, to nemá, fakt. Druhý pokus je úspěšnější, vyhrabu se po čtyřech na souš. Vzpomenu si na nakousnutou větu a za hřmění huronského smíchu ji dokončím: „… dá vykoupat.“
Ostatní ze mě nemohou, Stebe vyhekává: „Bylas na těch zádech jak želva korytnačka…“
„To bych nevěřil, jakej seš otužilec,“ obdivuje se mi havran.
„Taky ne,“ ujistím ho.
„Proč jsi tam teda skákala?“ škytá Jája.
„Miluji zmrzlinové poháry,“ ujistím je sladce.
Nakonec do rybníka vlezou všichni, na rozdíl ode mě, Šotouše a Bídy v plavkách. Klára totiž dělá tak dlouho drahoty, až ji tam Andy se Stevem prostě hodí. Oblečenou.
Na konec května voda skutečně není tak studená, jak se na první pohled zdálo. Pařáky posledních dvou týdnů udělaly svoje, pruh těsně pod hladinou je od sluníčka vyhřátý, dole je to samozřejmě mnohem horší. Metoda osmělení šokem funguje, jakmile se převleču do plavek, vrátit se do mokrého lůna mi nečiní žádné problémy. Docela se ve vodě vyblbneme, a to včetně Bídy, která při zpáteční cestě vypočítává škody. Na to, že s námi na chalupě poprvé, jich je dost!
„Přišla jsem o maturitní otázky, batoh, bory – a teď ještě oblečení. Slušný skóre za čtyřiadvacet hodin,“ uzná.
„Ber to jako křest ohněm a vodou,“ směje se Steve. „Ohněm jsi prošla včera, vodu dnes… patříš do party.“
Bída zvedne obočí, asi si není jistá, zda je to výhra.
„Otázky nepotřebuješ, ty umíš,“ těší ji Laura. „Batoh vypereš, hadry usušíš, boty vyhodíš… Pohoda.“
„Buď ráda, že jsi s sebou neměla mobil,“ přidá se Jája.

„Ale já ho měl," vzdychne Šotouš a po zbytek dne nechává schnout jednotlivé části mobilního aparátu na horkém slunci. Prozíravě jsem si svůj nechala v chalupě, čemuž jsem fakt vděčná. Na druhou stranu – Steve měl pravdu. Přátelství je víc než sebemodernější mobil! Bída to ještě netuší, ale jsem si jistá, že na to brzy přijde sama.
Do hospody jde s námi v oblečení vypůjčeném od Anety a vypadá docela smířeně. Štěstí, že jsem si s sebou vzala nejen džíny, ale i plátěné bokovky, v šortkách by mě sežrali komáři, kluci se nestačí plácat po chlupatých nohách.
Do Vlčic je to od chalupy asi kilometr, prostě taková pěkná večerní vycházka. Díky skoro letnímu počasí funguje i zahrádka, čepují tam dobré pivo a dnes navíc obsluhuje krom pupkatého strejdy i mladá holka, které víc než šestnáct sedmnáct nebude, nejspíš dcera nebo tak něco, především naši kluci jsou na výsost spokojení, a když vytáhne Andy kytaru a uhodí do strun, někteří místní štamgasti se přesunou ze začouzeného výčepu za námi ven. Hlavně tedy tři přestárlí skautíci, všichni tři oblečeni v maskáčích a kanadách. Nejdřív sedí u svého stolku, ovšem netrvá dlouho a přišoupnou ho k našim dvěma sraženým k sobě.
„Co tu děláte, mládeži? Teď ještě přece prázdniny nemůžete mít, a to ani na vejškách," vyzvídá ten s bíbrem, jaký by mu mohl závidět sám Krakonoš.
„Vejšky, kéž by," uchichtá se Laura. „Nejdřív matura…"
„Jo tak, vy máte svaťák!" docvakne tomu holohlavému. „Na to se musíme napít. Bylo už vám všem osmnáct, kůzle?"
„Kůzle?!" opakuje Laura a my ostatní se řehtáme. „Mám to brát jako sexistickou narážku na svoje elestický tričko?"
„Ber to jako poklonu," poradí jí a objedná všem zelenou na seznámení. Krakonoš převezme od Andyho kytaru a zatímco my si poručíme večeři, předvede nám, že fakt umí. Objednám si palačinky s ananasem, a když je zajím velkým pohárem, který jsem u rybníka vyhrála, mám v bříšku jako v pokojíčku. Rozhodně jsem na tom lépe než Steve, jenž si dá smažák s tatarkou podezřelou na první pohled. A to není na zahrádce zrovna dobré světlo!
„Ta tatarka pamatuje Napoleona, když tudy táhl ke Slavkovu," usoudím pobaveně.
„Tudy rozhodně ne," pře se Šotouš, co bude stejně jako já maturovat z dějepisu. Krom nás dvou už nikdo jiný, Maxy všem ostatním dokázala historickou vědu znechutit a otrávit. Já se nedala, zálibu v historii jsem zdědila nejspíš po babičce a kupodivu jsem s Maxou vycházela dobře. Jakmile totiž zjistila, že máme se Šotyšem o její předmět zájem a neučíme se ho jen proto, že musíme, oba jsme se blýskali spoustou vědomostí získaných z četby, začala nás respektovat. Pravda, jakmile jsem se zmínila, že chci historii studovat, přitvrdila a měla na mě větší nároky než na ostatní, známkovala přísněji, nicméně účel světí prostředky – donutila mě nořit se do předmětu hloub a hloub.
„Myslím to obrazně, dobu, ne trasu," vysvětlím.
„Co furt máte?" nechápe Steve.
„Prostě to nežer," vysvětlí mu jeho dvojče alopaticky.
Steve nás stejně neposlechne, slupne porci do posledního hranolku a zbytkem sýra vyčistí talíř do sucha.
Bavíme se dobře, ti tři skauti sice slyšeli už mockrát na jaře zpívat kosa, jak se o jejich věku vyjádří Aneta poněkud hanlivě, možná by nám mohli dělat i otce, nicméně jsou nečekaně vtipní a umí se rozjet. My se nenecháme zahanbit žádnou zastydlou pubertou, ukážeme jim, jak se baví dnešní mládež. Zvláště Andyho poloha Supermana boduje. Od té normální, opilecké, kdy jedinec zmožený alkoholem padne horní polovinou těla na stůl a čelem leží na rukou složených pod hlavou, se ta supermanská liší tím, že je pokrčená pouze levá ruka, zatímco pravá paže musí být natažená dopředu.
Jelikož do letní sezony zbývá ještě nějaký ten týden, hospodský nám už v půl jedenácté odmítne přinést cokoli dalšího a v jedenáct nás pak přímo pakuje pryč. Škoda ukončit tak pěkný večer!

„Noc je ještě mladá,“ deklamuje Krakonoš, zatímco holohlavý dělá Lauře návrhy: „Kůzle, vezmi kámošky a pojďte k nám do srubu, máme ho tady nedaleko, můžeme pokračovat.“
„A je tam co pít?“
„Pravá domácí slivovička,“ láká nás ten třetí.
„Ale fuj,“ otřese se Bída a i pod málem jedinou pouliční lampou fungující pro celou náves je znát, jak zezelenala při pouhé představě. já toho mám dost ještě po pátku. Jdu do chalupy. Přidá se někdo, a´t nemusím sama lesem?“
„Na slivovici nemám ani pomyšlení,“ přizná se Jája.
Po pár minutách dohadování se naše společnost roztrhá, k Jáje a bídě se připojí Šotouš s Andym, nemohou nechat holky samotné, zatímco nás pět zbývajících přijme pozvání, byť se kluků zase tak moc netýkalo.
Nevím, v jakých délkových mírách ti tři Zálešáci měří, nedaleko podle mého znamená mnohem kratší cestu, než co se patláme nočním lesem tmou hustou tak, že by se snad dala pytlovat. Krakonoš má s sebou sice velkou baterku, jenže tou svítí pod nohy sobě a dvěma nejbližším, my vzadu nevidíme nic. O smyslu výpravy začne pochybovat i Aneta: „Nemít s sebou kluky, řekla bych, že jdeme tam, kde nejhustší je les,“ šeptne mi do ucha.
„A kde kvete rudé kapradí a vůkol rudý vřes?“ doplním.
„Nebuď poeta, to si mohl recitovat Vrchlický a ne tihle tři kanci, ti maj jiný pohnutky!“
„Sládek,“ opravím ji.
„Co?“
„Křišťálová studánka. Josef Václav Sládek.“
„Puntičkáři!“ ožene se po mně se smíchem.
Skautům jsme však křivdily, když se konečně les rozestoupí, objeví se na prostorné mýtině srub. Spíš malá chatička sbitá z kůlů a prken. Ještě voní novotou či spíše čerstvým dřevem, pod nebem plným hvězd na inkoustovém pozadí se její stěny rýsují přímo romanticky.
„Připravujeme tu děckám zázemí pro letní tábor,“ vysvětlí Krakonoš, a je po romantice. Přítomnost rozjívených dětiček je však v tuhle chvíli v nedohlednu, do srubu vybaveného velmi spartánsky není zavedená elektřina, tudíž se při světle petrolejové lampy vrátí romantický podtext.
Ač uvnitř není mnoho nábytku ani nádobí, malé skleničky na panáky chybět nemohou. Brzy jeden třímám v prstech a nedůvěřivě k čiré kapalině přičichávám. Stačí mi ostrá vůně a zezelenám málem jako ta Bída.
„Díky, ale vážně ne,“ vrátím panáka hostiteli.
„To je životabudič,“ přemlouvá mě.
„Spíš zabiják, br,“ otřese se Aneta, která jej vyzkoušela.
„No tak, bejby, nedělej fóry,“ domlouvá mi Krakonoš, vecpe se na pryčnu vedle mne a pijánko si položí paži kolem mých ramen, aby mi mohl cpát slivovici až pod nos.
„Díky, ale nerada bych přišla o zrak. Ještě ho budu potřebovat, musím vidět na maturitní otázky!“
„Tohle je skvostný nápoj, žádná podomácku uvařená samohonka!“ urazí se ten třetí.
„Neuč se, život tě naučí,“ soudí filozoficky. „Z čeho maturuješ?“
„Čeština, anglina, dějepis, zeměpis,“ vypočítám.
„No vidíš, brnkačka,“ mávne rukou.
„Zase tak jednoduše bych to neviděla,“ namítnu.
„Pepa by tě mohl doučovat,“ řekne mi holohlavý, chytí kolem pasu Lauru a něco jí šeptá do ucha. Asi je to hodně veselé, protože se řehtá, div z té pryčny nespadne.
„Doučovat?“ zeptám se Krakonoše Pepy nechápavě.
„Vyučuji českou historii.“
„Ty jsi…“ Jeho sdělení mě šokuje. „vy jste učitel?!“

Steve s Havranem, kteří do té doby řešili výrobu slivovice, se mému uřeknutí pobaveně zasmějí. Baví se i Krakoš. „Snad si tykáme, ne? Učitel je taky člověk.“
Tenhle tvor je především muž, který si od vývoje událostí docela určitě slibuje mnohem víc, než mu hodlám poskytnout. Nejlépe je na tom Anety, tu neobtěžuje žádný, protože ji Havran zaštiťuje vlastním tělem, zatímco Steve co chvíli odbíhá ze srubu na čistý vzduch. V hospodě skoro nic nevypil, že by začala fungovat slivovice?! Laura vypadá celkem spokojeně, chichotá se a špitá si s holohlavým v koutu, tudíž ji musím několikrát potajmu nakopnout, aby si mě vůbec všimla a posunkem naznačila, co jako chci. Pohybem hlavy ukážu ke dveřím. Pokrčí rameny.
Nutno dodat, že se s nimi sedí hodně příjemně, nejde o žádnou opileckou seanci, jejímž účelem je nás opít, abychom byly povolnější. Témata, která se probírají, jsou vyloženě na úrovni, škoda jen, že o filozofických směrech s nimi dokáže diskutovat pouze Havran, my tři holky jsme spíš na ozdobu a Steve má pilno běhat ven, nejspíš kontrolovat, jestli lišky nedávají dobrou noc moc blízko, nebo fakt nevím. Ve světové literatuře, kam se těžiště hovoru přenese, je to lepší, dokážeme sekundovat, leč držet krok by s nimi mohl leda Šotouš, který zrovna chybí.
Aneta sice několikrát nadhodí, že už je spousta hodin, a já ji v tom podpořím, ovšem pánové nás nehodlají pustit. Nezbyde nám nic jiného, než zdrhnout! Ve chvíli, kdy jdou dva do zadní místnůstky připravit něco malého k snědku a ten třetí se snaží dostat vývrtkou do láhve s vínem, když prý nám není jejich slívka dobrá, využijeme jedinou možnou příležitost a s výmluvou, že si musíme odskočit, postupně vypadneme ze srubu. Bez baterky se nám utíká špatně, natož když Steve šeptem vymýšlí: „Všichni za mnou! Ne vedle mě, ale za mnou!“
Paseku přeběhneme v řadě jako pět trpaslíků, chybí pouze Sněhurka, a ačkoli je nám jasné, že nás ti tři honit nebudou, spěcháme dál, div si o větvičky nevypícháme oči. Polohu Supermana lze naštěstí aplikovat i za chůze! Nebýt kluků, nejspíš bychom s holkama do vsi ani netrefily.
„Tobě se odtud vůbec nechtělo, co?“ rýpnu si do Laury. Laurinka byla vždycky na těžší váhové kategorie, randila zásadně se staršími. K Stevově lítosti. Bylo totiž veřejným tajemstvím, že je do ní dávno zamilovaný.
„Prosím tě,“ mávne rukou. „Takoví pošuci.“
„Nejsi daleko od pravdy,“ uchichtá se Aneta. „Když si uvědomíš, jakej slovní základ má slovo pošuk…“
Kluci se pobaveně rozesmějí, Laura se ohradí: „Nebuď dětinská, Anetko. Byli to takoví otravní staříci.“
„Otravní?“ podivím se. „Lechtal tě na žebrech, že ses pořád tak smála?“
„Jak to víš?“ podiví se. „Měl velmi neklidné prsty…“
„Proč jsme vlastně museli jít za sebou?“ vzpomene si Aneta udýchaně.
Steve se zatváří ďábelsky: „Protože jsem jim to tam všude kolem zaminoval.“
Výbuch smíchu musí probudit všechny spáče v okruhu kilometru!
„Proto jsi pořád odbíhal?!“ dovtípí se Havran.
„To víš, tatarka z napoleonské doby má grády,“ přikývne. A to skutečně má, než dorazíme do chalupy, kde najdeme pouze Bídu s Jájou spící ve světnici a Šotouše smolícího básně za svitu svíčky na verandě, Andy se prý nějak zapovídal s nezletilou číšnicí a dosud si to nejspíš nestihli všechno říct, ubohý Steve musí ještě dvakrát zadřepnout do mlází!
„Ti staříci byli sice vlezlí,“ soudí Aneta. „Ale přece jenom… Takovou pomstu si nezasloužili!“
Se smíchy uslzenýma očima si navzdory pokročilé hodině přisednu k Šotoušovi. „Políbila tě múza, nebo ti spolužačky v plavkách při odpoledním koupání dodaly inspiraci?“
„Jen jsem tak něco zkoušel,“ odvětí skoro omluvně.
„Tady je to samej básník,“ baví se Havran.
„Kdo ještě?“ nechápe Šotouš.

„Přece Sládek,“ vyprskne Aneta.
„Bylo tam tak hezky, až jsme si vzpomněly na rudý vřes a laně, co chodí pít v noci jen,“ vysvětlím návaznost.
„Nepíšu líbivou lyriku,“ ohradí se David.
„Piš radši pokleslou erotiku,“ poradí mu Laura. „Na té vyděláš určitě víc než na básničkách.“
„No, kdyby Sládek viděl tohle čuně,“ ukáže Havran na Steva, „Křišťálová studánka by ho nikdy nenapadla.“
„Tedy, pánové,“ s povzdechem vstanu, „tohle nemá cenu. Nemůžete být aspoň chvíli trochu romantičtí?“
„Kde žiješ?“ vysmějí se mi trojhlasně.
Já nevím. Někde s hlavou v oblacích. Nejspíš. Chtěla bych trochu víc než konzumní způsob života!

Hynkova esemeska mě potěší hned po ránu. No, přesněji řečeno, zhruba v jedenáct dopoledne, až otevřu oči a zapnu si mobil. Deficit z další takřka probděné noci bylo třeba stravovat do normálu a poté, co většina lidí odjela a na chalupě nás zůstalo pouze devět, zabrala jsem si postel, na kterou mám za ty roky málem předkupní právo, a důkladně se vyspala.
AHOJ, VRABECKU. TAK JAK JE? VSADIM SE, ZE JSI UCENI JEŠTĚ ANI NEOTEVRELA…☺
To, že mi psal hned po příchodu do práce, jak zjistím z časového údaje uvedeného u SMS zprávy, je potěšující, myslí na mě, super, nicméně jeho slova se mě dotkla.
CO MYSLIS, ZE JSEM SEM PRIJELA DELAT??? Naťukám ostrou odpověď a nepřidám ani smajlíka, to aby mě musel usmiřovat!
Jeho reakce je takřka okamžitá, ještě ani nestihnu smazat zprávu o doručení mé esemesky a mobil mi pípne znovu: PARIT?
Pch! Ten by mě tedy dojal…!
NADOHOU, VČERA JSME PROJELI POLOVINU OTAZEK Z CESTINY. UCIM SE JAKO DRAK. VŮBEC ME NEZNAS ☹
Na čerpačce nejspíš nejsou žádní opruzové, jelikož ani tentokrát nemusím na zavrnění mobilu čekat dlouho? MYSLIS? ☺ TAK MI VYSVETLI, PROC VSTAVAS AZ TED!
Hynek je hlava otevřená! Jeho úvaha nepostrádá logiku, to se musí nechat. Proč má vždycky navrch, krucinál? Než vymyslím, co moudrého na tohle napsat, abych zůstala nad věcí, mobil mi začne hrát v dlani. V první chvíli poskočím v nadšení, že mě chce slyš!
NADOHOU, VČERA JSME PROJELI POLOVINU OTAZEK Z CESTINY. UCIM SE JAKO DRAK. VŮBEC ME NEZNAS ☹
Na čerpačce nejspíš nejsou žádní opruzové, jelikož ani tentokrát nemusím na zavrnění mobilu čekat dlouho? MYSLIS? ☺ TAK MI VYSVETLI, PROC VSTAVAS AZ TED!
Hynek je hlava otevřená! Jeho úvaha nepostrádá logiku, to se musí nechat. Proč má vždycky navrch, krucinál? Než vymyslím, co moudrého na tohle napsat, abych zůstala nad věcí, mobil mi začne hrát v dlani. V první chvíli poskočím v nadšení, že mě chce slyšet osobně, nicméně těsně než sklopím oči k displeji, abych si přečetla slovo MAMINA, dojde mi, že tuhle melodii, totiž hudbu z filmu *Adams Family*, mám nastavenou u čísel rodinný příslušníků.
„Ahoj,“ ohlásím se rychle, aby nebyly řeči.
Stejně jsou! „Proč se vůbec neozveš?“
„Jak, vůbec?“ ohradím se. „Psala jsem ti předevčírem…“
Mamka tuhle skutečnost neocení, mou námitku vysloveně přejde bez povšimnutí: „Večer jsem ti volala a ty mi ani nezvedneš mobil!“
No jo… Do hospody jsem si ho nevzala, pravda, abych ho cestou neztratila, bokovky mají hodně mělké kapsy.

„Nechtěla jsem rušit.“ Nedodám, že jsem nepřijatý hovor objevila ve tři ráno. Kdo mohl tušit, jak moc se večer protáhne? „Co jsi chtěla?“
Mamka si vzpomene: „Včera už byly na Internetu výsledky. Nevzali tě na práva.“
Její sdělení se mnou nijak nezamává. „To se dalo čekat.“
„Doufala jsem, že by to mohlo vyjít,“ vzdychne, jako by mě právě potkala těžká katastrofa. „Moc bodů nechybělo.“
„Kolik mám?“
„Sedmdesát dva. Brali od sedmasedmdesáti nahoru. Kdyby ses víc učila, možná se to povedlo…“
„Mami, prosím tě,“ pousměji se. „Vždyť jsem ti říkala, že to byl test studijních předpokladů. Logické myšlení a tak, prostě něco jako měření IQ. Nedal se našprtat předem.“
Nedodám, že mě představa studovat práva a stát se právnicí nijak neláká. Dala jsem si přihlášku, to ano, ale především kvůli mamce, jíž se vize vidět dceru nejlépe v soudcovském taláru velice zamlouvala, navíc mě to krom pětistovky nic nestálo. O přijetí či nepřijetí rozhodoval právě test, který jsem musela napsat v každém případě, když jsem měla ještě další přihlášku na Masarykovu univerzitu. Výsledek testu studijních předpokladů se mi přičte k oborové zkoušce z historie. A uvidíme. Chtěla bych totiž studovat ne na právnické, nýbrž na filozofické fakultě, a to obor historie a muzejnictví. Krom těchto dvou přihlášek, z nichž jedna je už pasé, mám ještě další želízko v ohni. A to Východočeskou univerzitu v Pardubicích, kde bych v nejhorším případě, kdybych neuspěla na historii, chtěla studovat obor kulturní dějiny. O práva jsem stála ze všeho nejméně, nicméně kdyby mě přijali, rozhodně bych šla skládat maturitu i dělat oborový test na dějiny s mnohem klidnějším pocitem – s pocitem člověka, který už má alespoň něco jisté.
„Hm, co se dá dělat,“ vzdychne mamka. „Kéž ti bude jinde přát štěstí víc.“
„Snad jo,“ utěšuji ji. „Právníci jsou beztak nudní.“
„Za to ty jsi až moc veselá,“ stěžuje si. „Chováš se tam slušně?“
„Jak jinak, mami?“
„Hynek je s tebou?“
„Bohužel ne. Přece jsem ti říkala, že pracuje.“
„Jeden nikdy neví, nepracuje nonstop. Romano, denně se uč! Doma bys měla rozhodně víc klidu, nechceš přijet?“
„Tady je to lepší, Bída, jako Klára, nám s tím hodně pomáhá.“
„Dobrá,“ rezignuje. „Tak zatím, připravuj se na maturitu a nehni se od učení!“
„Jak jinak, maminko,“ zazubím se, stopnu hovor a s potěšením si přečtu esemesku, která přilétla během něho: TY SES NASTVALA? NEBLAZNI, VRABECKU. NA USMIRENOU :*
Na tak krásnou zprávu nemohu nereagovat, okamžitě odepíši: I KDYŽ JSI NEKDY PROTIVA… MILUJI TE!!!
Škoda že má na čerpačce plno opruzů a už mi nestihne odepsat!

Mámina slova padnou na úrodnou půdu a já se donutím znovu otevřít maturitní otázky z literatury. Ostatní tím inspiruji, takže když dorazí Andy, zastihne nás v plné píli.
„No ne,“ odfrkne pobaveně, „tady je to jako na kongresu.“
„No ne,“ opičí se po něm Laura, „kdepak ses tak zdržel?“
Kluci jsou ve vyzvídání konkrétnější: „Dala ti?“
„Jasně,“ holedbá se a žíznivě vyloká můj dávno studený čaj, jen to v něm klokotá.
„Takže se ti to vyplatilo, jo?“ baví se Havran.
„Ale jo…“
„Hele, a to jsi s ní byl doteď? Co na to její rodiče?“
„Vypadáš nějak uváleně,“ všimne si Aneta. „To jste si to rozdali v lese na jehličí, či co?“

„Odskočili jsme si do takovýho kumbálu za kuchyní…“
„Odskočili?“ nějak mi to nesedí časově. „Odskočili zní dost krátkodobě na to, že se vracíš z flámu v poledne.“
„No, já jsem se prospal v tom parčíku u hospody…“
Vybuchneme smíchy. Proto ta pomačkaná vizáž!
„Ještě jsem totiž popíjel,“ vysvětlí. „Hotová whisková smršť… Nemáte někdo prášek? Děsně mě bolí škopek…“
Jája se nad ním ustrne a donese mu aspirin. Andy si svleče umolousanou džínovou bundu, přetáhne přes hlavu neméně špinavou mikinu a v sudu s dešťovou vodou si ošplouchne horní polovinu těla.
„Ukaž?“ všimne si Laura a se smíchem uzná: „No ty jsou!“
Modrofialová razítka lásky, některá s krvavými okraji, vypadají dost strašidelně. Sesypeme se kolem něho a pobaveně si z Andyho utahujeme.
„Seš dorvanej jak samice,“ uzná Šotouš. „Kdo by to do tak mladý holky řekl, co?“
„To musela bejt dračice,“ závidí Steve.
„No, ona zase tak mladá nebyla,“ namítne Andy. „Tak pětadvacet, třicet…“
„Třicet?“ užasneme. „Ta číšnice, co? Kecáš!“
„Nemyslím Darinku,“ vysvětlí. „S tou jsme si jenom připili… Nechala mi tam flašku, že přijde, až fotr usne…“
„A tys ji vypil,“ tipuje pobaveně Havran.
„Čmajzla fotrovi *Johnnieho*, to se nedalo nevypít… Pořád nešla a nešla… A najednou tam byla ta druhá, vtáhla mě do kumbálu… a už to jelo.“
Tenhle dějový zvrat nás poněkud zaskočí. „Jaká druhá? Jiná číšnice tam už přece nebyla, ne?“
„Tohle musela bejt kuchařka… nebo tak něco, když měla klíče od hospody,“ vysvětlí s pokrčením ramen. „Já už si to moc nepamatuju…“
„Hele, nevojel tě pan hostinskej?“ napadne Havrana a zatímco řveme smíchy, Andy vynadá Havranovi do debilů.
„No promiň, ale ten má taky klíče,“ baví se havran.
„Nechápu, čemu se tlemíte. Chlap to rozhodně nebyl! Prostě nějaká ženská, asi tak třicet, pětatřicet let.“
„Podle otisku chrupu bych se ani nedivil,“ přihodí si Šotouš. „Ty modřiny by síle slapského stisku odpovídaly.“
„Srandičky, srandičky,“ zlobí se Andy.
„Ale tak si to neber,“ utěšuje ho Steve. „Zkusit se má údajně všechno… Byl jsi tatínek, nebo maminka?“
„Jste normální vypatlanci!“ zuří Andy. Čím víc se však rozčiluje, tím víc kluky baví ho popichovat. Odpolední učení za moc nevydá, stále se naráží na téma Andyho hříšná noc a smích nás přejde teprve poté, co k nám problesknou zprávy z civilizovaného světa: Jája totiž píše Adéla z céčka, že Měkkej právě vyrazil Kristýnu Bendovou ze zeměpisu!
Vyměníme si s Jájou poplašený pohled. „A je to tady!“ zaúpí. „Neměla jsem si zemák dávat…“
„To přece není snad ani možný,“ zdráhá se Laura uvěřit téhle novince. Stejně jako my si také zvolila zeměpis, který považovala za odpočinkový předmět! A když ne odpočinkový, rozhodně snazší než třeba matematiku, fyziku či chemii!
„Pokud nedokázala určit na mapě sever a jih, nedivím se,“ pousměje se Bída. „Jinak už nevím, za co by mohla vyletět.“
„A ostatní to udělali?“ vyzvídá Aneta rozechvěle.
„Zatím asi jo,“ kývne Jája. „Aspoň nemám bližší zprávy, ale to by Adéla napsala… Vyhodnocení budou mít až večer.“

Čekání na vyhodnocení prvního maturitního dne oktávy C si nakonec zpříjemníme hrou na *Vyvolené*. Tahle šílenost napadne Šotouše a Steve s Havranem mu ochotně sekundují, zatímco Andy dospává bouřlivou noc s panem hospodským. Jsme s holkama hotové smíchy! Nakonec se necháme do hry vtáhnout a je fakt, že to nemá chybu! Místo vily nám slouží hlavní světnice chalupy, ze které vede několik oken, díky horku otevřených dokořán. V našich představách jsou právě za nimi kamery. Ve výzvě musíme každý říct, s kým už nechceme být nadále ve vile, a vymýšlíme tak ujeté důvody, až občas smíchy nemůžeme vůbec mluvit. Steve, který získá tři sklopené palce (od Havrana za sežranou svačinu v sextě, Šotouš se mu pomstí za špatně opsanou úlohu a Anetě vadí, že při rozdělování genetických informací jí její dvojče vyfouklo fotografickou paměť), si do duelu vezme dle očekávání Havrana, údajně nejsilnějšího soupeře. Válíme se smíchy po zemi, když posloucháme jejich dohadování! Na souboj odejdou oba ven z vily, přičemž si poctivě sbalí svých pět švestek, my ostatní se s nimi vášnivě loučíme, vzduch je nabit emocemi, dokonce i nějaká ta slza ukápne. Chvíle, kdy netušíme, který z nich vyhraje, se zdá nekonečná, chodíme v uzavřeném prostoru jako lvi v kleci, načež se dveře otevřou… a do vily se vrátí i se všemi svými bágly Steve! Aneta tenhle výsledek opláče skrčená v koutku, Šotouš vykřikuje, že se svět zbláznil, zatímco my s Laurou a Jáni, ač jsme ještě před chvílí Anetě tvrdily, že se těšíme na Havrana, se vrháme Stevovi kolem krku a švitoříme jedna přes druhou, jak moc jsme věřily, že zvítězí! Havran nás za to až do večera nazývá falešnými kamarádkami. Prostě mazec, no. Vidět nás mamka, jak se pilně a svědomitě učíme, nejspíš by předčasně zešedivěla!

To, že z prvních osmi maturantů sousedního céčka neprošla jen Kristýna z jednoho předmětu, dva šprti získali dokonce vyznamenání, nás přece jen jakž takž uklidní.

„V každej třídě je vždycky jeden vyvolený," míní Bída.

„Ne!" děsí se Havran.

„Ty jsi vyvolenej ve vile, to se nepočítá," těší ho Jája.

„Ono by to vypadalo blbě, kdyby všichni odmaturovali bez problémů," soudí Šotouš.

„Někoho si musí pozvat na září. V každé třídě to odnese jeden, v céčku už mají splněno."

„Tos mě moc neuklidnil," ujistí ho Aneta. „Doufám, že u nás tuhle kvótu nebudou chítti naplnit taky hned v pondělí!"

„Nemuseli by ani v úterý," připojím se v toužebném přání.

„Ve středu už vůbec!" kvílí Andy, co se právě probral z mrákot, a jelikož ho zvěstí o Kristýně nenadchneme, usurpuje si Bídu sám pro sebe a nechá si od ní vysvětlovat předpřítomný čas a jiné anglické lahůdky.

3. KAPITOLA

Na Šotoušově teorii možná něco i bude, céčko totiž projde druhým maturitním dnem bez ztráty na životech. V áčku také neodmaturoval pouze jeden student, o béčku nemáme zpráv, s těmi jsme nikdy dohromady nepekli. Všeobecná nálada se hned zlepší a studijní morálka okamžitě poklesne. Krom toho mě uklidňuje také Hynek svými esemeskami, podle něj se bát nemusím vůbec, většinou prý všichni dostávají zhruba stejné známky, jaké měli celé roky. Kéž by měl pravdu!

Abych zbytečně neznepokojovala babičku, která mi navečer zavolá, raději se i s mobilem přesunu o kousek dál. Jednak ji budu lépe slyšet – a hlavně, ona nezaslechne ani hudbu, ani dohadování holek, která řasenka je nejlepší.

„Jak se připravuješ, Romanko?" vyzvídá soucitně.

„Makám, makám," nezklamu ji. Naštěstí si s ní povídám obyčejným mobilem, ne přes žádný chatovací program s nainstalovanou online kamerou, protože kdyby viděla Anetu s Laurou, jak jedna na druhé zkouší výraznější typy líčení, Jáju, která si dělá manikúru, Bídu luštící

sudoku a kluky, co si na dvorku natáhli síť a hrají nohejbal, těžko by mi tu mou pracovitost uvěřila.
„To je dobře," pochválí mne. „Víš, co říká paní Petrtýlová ne? Člověk bez vysokoškolského vzdělání je nula!"
„Jenže, babi, paní Petrtýlová je napůl blázen."
„Možná," zasměje se. „Každopádně vysokou školu udělala."
„I maturitu," podotknu s povzdechem.
„Udělat maturitu je banalita. Spíš se soustřeď na přípravu na přijímačky, ty jsou pro tebe důležitější."
„Důležitější v případě, že odmaturuji," namítnu mírně.
„A proč bys neodmaturovala?" podiví se tak upřímně, že nemám to srdce vysvětlovat hned několik důvodů, proč nevidím úspěšnou maturitní zkoušku tak jednoduše a samozřejmě. Babi mi popřeje hodně sil a pevné sedací svalstvo, to abych u učení vydržela, a zavěsí právě včas – na příjezdové cestě totiž zabrzdí oktávka rodiny Chalupovic a okamžitě se strhne velký hlahol. Ne že by se všichni tak moc radovali z příjezdu Stevových a Anetiných rodičů, všeobecné veselí vyvolá velký dort, který ti dobří lidé přivezou svým ratolestem k narozeninám. Mají je sice až ve čtvrtek, to však Chalupovi přijet nemohou, a my se nikterak nezlobíme.
„Chovejte se jako doma," pobídne nás Anetina mamka prostoduše. „Dojdu pro nůž a talířky."
„To je zbytečný," huhlá Steve s plnou pusou, jelikož si z dortu prostě kus utrhne. Okamžitě se kolem oříškové dobroty s rumovým i kávovým krémem sesypeme jako vosy a než se paní Chalupová objeví s dlouhým nožem na chleba, z dortu mnoho nezbývá. Posloužíme si stylem „urvi, co můžeš"!
„Talířky jsou všechny špinavé," oznámí nám.
„Vždyť jsem ti to říkal," připomene Steve. „Mohla sis ušetřit těch pár kroků."
„Alespoň čaj jste si k tomu mohli uvařit," namítá ještě chabě. „Nebo kávu…"
„Hlavně že jim chutná," směje se pan Chalupa.
„Zbytek si dejte do ledničky, aby se ten krém nezkazil," radí nám Anetina mamka. Je mi jí málem líto – pořád je mimo!
„Teď už to nemá cenu," soudí Havran a vylíže poslední zbytečky rovnou z krabice. „A je to. Jako doma."
„To by tě mamka hnala, Honzo, kdybys takhle jedl doma!"
„Ale jo," tvrdí Havran. „Ona mě ale naštěstí moc nevidí, je pořád v práci. Rostu jako dříví v lese."
„A já pořád, proč je tak neotesanej," zahlásí Bída.
„My jsme tu jako doma všichni," přisadí si Šotouš. „Viď, Andy? Andrej si totiž potrpí na takové ty mateřské typy…"
Všichni se pobaveně rozřehtáme.
„Jste kreténi," usoudí Andy dotčeně. „Zase tak stará nebyla! Nejvýše čtyřicet. Maximálně."
„Hele, už přidává," baví se Aneta.
„Nezačal jsi, synku, na pětadvaceti?" vzpomenu si.
„To není poker, abys mohl přihazovat," doplní Laura.
„Nevím přesně. Byla tma," hájí se.
„Nebo byl…?" popíchne Steve.
„Nechcete hodit výhybku?" vzdychne Andy. Sice do něho ještě chvíli šťouráme, nicméně u ohýnku, který si uděláme společně s Chalupovými, kromě dortu přivezli i věnec vuřtů a tašku rohlíků, se probere leccos, Aneta se zmíní i o třech zálesácích, kterým Steve zaminoval srub. Sice si také doma s mamkou povídám, nicméně nemohu jí říct zdaleka všechno. Jak to, že u Chalupových to jde? Že by byli dvojčaty víc vycvičeni? Nebo jsou modernější? Roman b moje příhody a průšvihy bral s humorem, určitě by se jim i zasmál, jenomže mamka je moc

vážná. A pak, u nás doma platí heslo: cokoliv řeknete, může být obráceno proti. Kdybych kupříkladu vylíčila zážitek s přerostlými skauty, mamka by se nejdřív zhrozila, jak jsem mohla jít do cizí chaty s cizíma chlapy (bez ohledu na skutečnost, kolik nás bylo), pak by jí připadalo nevhodné naše chování a nakonec by mi vynadala, proč se radši neučím. A až bych přinesla špatné známky, měla bych to na talíři znovu: byl by to totiž důsledek mého nezvedeného chování. Chalupovi si, byť věkem starší než máma, uchovali mladou duši. Mě měla mamka moc brzy, vlastně si své mládí zkrátila a neprožila ho. Hned po maturitě prát pleny a vstávat desetkrát za noc k malému uřvanci… K tomu nevyvedené manželství, rozvod, druhé manželství a druhé dítě, to určitě duševnímu mládí nepřidá!
V mém věku už měla roční dítě! Takhle rozhodně dopadnout nechci. Rychle e vdát a ještě rychleji rozvést? Ani nápad. Vezmu si jenom toho, o kom budu vědět, že je ten pravý, že se na něho mohu ve všem spolehnout, že mi bude oporou… A v té chvíli mám po náladě. Ačkoli Hynka strašně moc miluji, vím, že jemu tyhle vlastnosti chybí!!! Alespoň tedy prozatím. Všechno se může změnit! Až se zamiluje…
Až.
Nebo taky *jestli*, jak by řekla Aneta.

Splín mě do druhého dne přejde, od přírody jsem v podstatě optimista, proč se trápit něčím, co v téhle chvíli nemám šanci jakkoli ovlivnit?
A pak, v partě se smutnit prostě nedá! Když nám Bída ukazuje, jak se hraje na „Nema“, tedy nafoukne co nejvíce tváře a vykulí oči, aby vypadala jak malá naducaná rybička z díly Walta Disneye, nemůže se člověk tvářit vážně, ani kdyby stokrát chtěl! A to já nechci, nelibuji si v pochmurných vizích ani utrápených obličejích, ono to vždycky nějak dopadne, proč předem házet flintu do žita? Připojím se ke hře a za chvíli se vypracuji, že ze mě ostatní nemohou. Na Jájina Nema ovšem nikdo nemá, díky kulatému tvaru obličeje a už tak dost baculatých tvářiček je zkrátka bezkonkurenční, místo učení slzíme smíchy!
Otřu zrak a pobaveně kloužu očima po svých spolužácích. Ačkoli za týden budou všichni *bývalí*, kamarádi zůstanou navždy. Nikdy tuhle partu nerozpustíme! Sleduji budoucí vysokoškoláky, ve třídě by se nenašel jediný člobrda, který by neměl podanou alespoň jednu přihlášku, elitu a budoucnost národa, jak nafukuje tváře a vystřihuje jednoho Nema za druhým, a přes slzy smíchu se začínám o naši budoucnost docela bát. Tihle cvoci – a elita?!
Naplánované to máme skvěle. V ideálním případě ze mě bude historička, z Anety farmaceutka, ze Steva inženýr, z Havrana učitel, z Šotouše filozof, z Jáji ekonom, z Bídy lékařka, z Andyho stavař a z Laury finančník! Pobaveně se uchichtnu, páni, to jsou šarže!
Paní Petrtýlová by konečně našla sobě rovné! Mít tak křišťálovou kouli a smět nahlédnout do budoucnosti… Kolika z nás se jeho sny vyplní? Vsadila bych na Bídu, ta to dotáhne daleko, pak ještě na Steva, díky fotografické paměti má hodně šancí, stejně jako havran se svým darem výřečnosti… Až se sejdeme na abiturientském večírku za deset let, chtěla bych si vzpomenout na tuhle chvíli!
Ze zadumání mě vytrhne zvuk příchozí zprávy.
CO DELAS, UCIS SE, UCIS?
Hynek sice není nejspolehlivější partner do nepohody, nicméně je zlatý! Okamžitě smolím odpověď: UCIM, UCIM!
PORAD…? Nejspíš mi nevěří!
SAMOZREJME! MAS SNAD LEPSI NAPAD, CO BYCH MOHLA DELAT?
Kdybych si vsadila, co mi odpoví, mnoho bych neprohrála!
PORADIL BYCH SI NĚCO NA ODREAGOVANI… CO MAS NA SOBE?
Pobaveně se pousměji a palec se mi po klávesnici jen kmitá: NIZKE BOKOVE SORTKY A ELASTICKE TRICKO BEZ RUKAVU…

Na Hynkovu esemesku si musím trošičku počkat, je totiž delší, zabere mu víc času, ale stojí za to!
TAK SI PREDSTAV, JAK TI TO TRICKO POMALOUCKU STAHUJI PŘES TVOJE KRASNE NEZNE KOPECKY, HLADIM TE JEDNOU RUKOU A TOU DRUHOU…
Tři tečky jsou schválně, chce mě naladit – což se mu beze zbytku podařilo! Toužím po pokračování, svými zprávami ho povzbuzuji a na oplátku mu popisuji, co bych dělala já jemu, zkrátka, esemesky, které si vyměňujeme, by nešly uvést dřív než po dvaadvacáté hodině! Hynek má velkou představivost!
„Čemu se pořád uculuješ?“ všimne si mne Bída.
„Já bych věděla,“ zubí se Aneta, která mě má přečtenou. „Vsadím se, že nepravidelná slovesa to nebudou!“
„Že by erotika?“ střelí Havran od boku.
„Taky chci erotickou esemesku,“ přeje si Laura a Steve je jí okamžitě k službám: „Tak já ti nějakou pošlu, jo?“
„Nebuď úchylnej,“ krotí ho.
„Co je na tom úchylnýho? Sama jsi to chtěla!“ hájí se.
„To jo, ale ne s tebou a přes zahradní stůl,“ namítne.
„Lepší to bude přes postel, to je fakt,“ zazubí se.
„Ale Stevoušku,“ zklame ho. „Ty jsi můj dobrý kamarád, tak to nekaž sexem.“
„Sexem se nedá nic zkazit,“ míní Steve.
„Přátelství rozhodně,“ odvětí Laura, o níž všichni ve škole vědí, že mezi lilie zrovna nepatří, nekompromisně.
V té chvíli pípne mobil Jáje.
„No prosím,“ podotkne Šotouš významně, leč je vedle jak ta jedle. Jája, která si zprávu přečte, viditelně zbledne:
„Malínek vyrazil Roberta!“
V tu ránu máme jiné starosti než virtuální sex.
„Když někdo dobrovolně maturuje z fyziky, koleduje si o průser,“ usoudí Laura do těžkého ticha. „Měl si vybrat něco jinýho.“
„Zemák?“ nadhodí Havran ironicky.
„To ne, ale třeba základy společenských věd…“
„Vyznat se v těch filozofech taky není žádná sranda,“ namítne Jája, která původně o ZSV uvažovala, leč já ji přesvědčila o tom, že matura ze zeměpisu bude brnkačka.
„Nevím, proč jste z toho všichni tak zdrblí,“ diví se nám Andy. „Jestliže v áčku a béčku vyhodili po jednom a v céčku už dva, mají splněno a my jsme za vodou, ne?“
„V případě, že tahle podivná teorie funguje,“ prohodím pochybovačně, ovšem jsem umlčena.
Kluci usoudí, že je nejvyšší čas věnovat se sportu, a tak se až do večera plácají na našem provizorním hřišťátku. Přestanou pouze proto, aby mohli vyrazit do hospody. Andy sice okolkuje a očividně se mu nikam jít nechce, možná má strach, aby na řečích o hospodském nebylo něco pravdy! Tím víc jsme zvědavi, jak se na něj budou ve Vlčicích tvářit, a netrpělivě ho všichni pobízíme.
Nakonec mi však není dopřáno do hospůdky jít! Ovšem nelituji toho v nejmenším. Jakmile se totiž vypravíme směrem k vesnici, přilétne k nám nejprve zvuk silné motorky, načež se objeví osamělý jezdec v černé kožené bundě se cvoky a ozdobným třepením a já se k pobavení všech milerád výletu na pivo vzdám ve prospěch chvilek s Hynkem!
Prázdná chalupa na několik příštích hodin, pohodlná postel v menší ze dvou obytných světnic, vůně posečené trávy, která klukům vadila na hřišti, cvrkot několika desítek párů cvrčících nožiček třoucích se o sebe na louce pod otevřeným oknem, to všechno dohromady je tím nejhezčím odreagováním, jaké mi Hynek v esemeskách sliboval!

Rychle za sebou zamkneme, oblečení se zbavíme hned za dveřmi a milujeme se rychle a nenasytně, až cvrččí muzikanti v úleku zmlknou. Nejspíš je moje hlasité sténání vystrašilo. Pak, když vedle se be ležíme, oba udýchaní a náročným milováním zesláblí, je konečně čas si popovídat.
„Kde se tu vlastně bereš? Nenapsal jsi, že přijedeš…“
„Nemáš ráda překvapení?“ pošimrá mě jazykem na pupíku, v němž se mi třpytí korálek piercingu.
„Mám,“ zavrním. „Natož ta příjemná!“
„Vždyť jsi mě vyprovokovala, abych přijel.“
„Já tebe?“ uchichtnu se. „A kdo s tím začal?“
„No jo, ale ty jsi mě naladila, ochotně ses toho chytla…“ Sjede svými ústy níž, jen rozechvěle zaúpím.
Ačkoli mě svým laskáním zbavuje schopnosti vnímat realitu, jednu otázku mu položit musím. Trápí mě už několik dní! „Hynku… Cos dělal ve čtvrtek v Kaštanech?“
„Cože?“ Zamyslí se, zapátrá v paměti, načež si nejspíš vzpomene, protože se zatváří nepřístupně: „Vyslýcháš mě?“
„Jen se ptám,“ odvětím neutrálně.
„Stavil jsem se u kámošky,“ odvětí tedy.
„Jak se má Nikola?“
„Teď už skvěle, minulý týden maturovala.“
„Byl jsi jí blahopřát?“ zeptám se uštěpačně.
„Blahopřál jsem jí v úterý. Ve čtvrtek jsme to šli oslavit. O co ti jde?“
Veškeré vzrušení z doteků je to tam, cítím, jak se mi ježí všechny chloupky. „Jo tak, oslavit… Proč slaví maturitu zrovna s tebou?!“
„Protože jsem její kamarád,“ namítne úsečně.
„Stejně jako jsi můj *kamarád*?“
„Ty se chceš hádat, co?“ obviní mne.
„Nechci, vůbec ne! Jenže…“ Nadechnu se. „Ty si neuvědomuješ, jak mě těmi svými kamarádkami…“ schválně tohle slovo vyplivnu, „ponižuješ a trápíš!“
„Proč bych tě měl trápit?“
„Říkáš, že ti na mě záleží,“ připomenu mu.
„Dokonce hodně,“ přikývne.
„Záleží ti na mě, ale nemiluješ mě, viď?“
„Mám tě moc rád. To ti přece musí stačit!“
„Tak proč mě podvádíš?!“ vyhrknu zoufale.
„Vrabečku, ty si pleteš pojmy s dojmy,“ vzdychne. „Nejsem tvůj majetek, nemůžeš si mě přivlastňovat.“
„No, jestli se na to díváš takhle, tak…“
„Tak co?“ opakuje opět tím úsečným tónem.
„Tak pak tohle nemá cenu!“
Hynek pokrčí rameny. „Když si to myslíš, asi nemá.“
Všechno se ve mně sevře. „Ale já tě miluji!“
„Ty mě chceš vlastnit,“ připomene mi. „A tomu říkáš láska? Nemůžu za to, že nejsem zamilovanej huberťák. Když ti nestačí, že tě mám rád a že jsem s tebou rád, pak to asi vážně nemá cenu.“
„Cítíš se s Nikolou stejně dobře jako se mnou?“
„Je to skvělá kámoška,“ kývne.
„A co říkáš jí o mně?! Romana je skvělá kámoška?!“
„Ona se na tebe neptá,“ převeze mne.
„A kdyby se zeptala??“

„Jo, tak jí řeknu totéž.“
„V tom případě to opravdu nemá cenu!“ vyjeknu zoufale. Připadám si jako sadomasochista, když se ptám: „Spíš s ní?“
„Na tohle ti nebudu odpovídat,“ naštve se.
„Protože je to pravda!“
„Protože je to moje věc,“ opraví mě. „Co se svýma kámoškama dělám, do toho tobě nic není.“
Ze všech sil zadržuji slzy, nechci se rozbrečet před ním. „Jdi pryč,“ dostanu ze sebe.
Hlasitě vzdychne. „Jak chceš.“
„Spěchej za Nikolkou!“
„Nebuď trapná, prosím tě,“ požádá mě při oblékání.
Trapná?! Otočím se k němu zády, deku přetáhnu i přes hlavu, protože kdybych to neudělala, musela bych mu říct něco mnohem horšího! Problém je, že on by byl stejně nad věcí, nepodařilo by se mi ho přesvědčit, natož pokořit!
Teprve když před chalupou zaburácí motor, povolím stavidla slz a promáčím polštář skrz naskrz. Přála bych si mít vedle sebe Anetu, jenže zrovna když ji potřebuji, kamarádka se veselí v hospůdce na návsi a netuší, jak trpím!
Nakonec, stejně by mi nepomohla. Pro moje motáky s Hynkem nemá pochopení! Když se jí v půl jedné, těsně po jejich návratu, svěřím, mávne nevzrušeně rukou. „No jo.“
„Rozešli jsme se,“ zopakuji těžce, teď už bez slz. Ty mi dávno došly, oči mě pálí.
„To známe,“ zívne a lemtá vodu přímo z vodovodu.
„Tentokrát je to doopravdy.“
„Zlatý voči. Stejně za ním zase přilezeš.“
„Nepřilezu.“
„Připomenu ti to,“ slíbí mi.
„Nepřilezu. Už ne. I když… to bude hodně těžký zvyknout si, že nikdy… že se nikdy neuvidíme… nepolíbíme… nebudeme milovat…“
„Čím dřív se s ním rozejdeš natrvalo, tím líp,“ přezpívá mi tu svou starou písničku. „Bez něj to taky půjde, neboj.“
„To je právě to…“
Jak to může jít bez Hynka, když… když mi chybí už teď?!

Nemohu se na učení vůbec soustředit. Ostatní na tom nejsou o moc lépe – a to ani nemají takové starosti! Čím více dny svaťáku ubývají a krátí se čas, tím větší máme dojem, že toho, co neumíme, neubývá, ba dokonce přibývá!
„Tohle jsme taky brali?“ užasne Laura upřímně. „Co to je environmentální výchova, proboha?!“
„Výchova k ochraně a zlepšování životního prostředí,“ vysvětlí nepostradatelná Bída.
„Prostě něco jako ekologie,“ přeloží Šotouš do srozumitelnějšího jazyka, nicméně Laura se stále tváří značně nedůvěřivě.
„Třeba budeš mít štěstí,“ těší ji Steve, „a vytáhneš si něco z věcí, které umíš. Třeba z psychologie.“
„No, tu bych ani tak moc nemusela,“ namítne.
„Tak sociologie.“
„Socku vůbec!“
„Ještě řekni, že radši ekonomiku…?“
„Tu ani náhodou!“ otřese se nehraně.
„Proboha,“ baví se Šotouš, „proč sis teda vybrala základy společenských věd, když ti z nich nesedí vůbec nic?“
„A co jsem si asi tak měla vybrat?“ pokrčí třídní kráska rameny. „Nemám žádnej předmět oblíbenej.“

„To se pak maturuje těžko,“ uzná Havran, nakoukne mi přes rameno do složky papírů, kterou držím v ruce spíše pro formu, abych netrhala partu, beztak jsem myšlenkami úplně jinde.
„Měla sis vzít déják, tam se dají najít občas i zajímavý věci. Například tohle: Karel IV. měl čtyři manželky… Docela harém, co?“
„Hm, taky bych si dal říct,“ zasní se Steve.
„A co bys s nimi dělal?“ baví se Bída. „Leda by ses díval, jak ty čtyři hrají mariáš.“
„Pánové,“ zazubím se na matematickou část třídy, „nechte si zajít chutě. On měl ty manželky postupně, ne najednou!“
„Fakt? TO je nuda,“ usoudí Steve zklamaně. „Tak nic, Lauro. S dějákem bys díru do světa taky neudělala.“
„Leda díru ve dveřích, kterými by mě Maxa prohodila,“ ušklíbne se Laura. „Po loňském repasu by to brala jako jasnou provokaci.“
Se slabým pousmáním vyměním jindy oblíbený dějepis za nezáživnou angličtinu. Učit se bezproblémový předmět je zbytečný přepych, z jedničky mi nikdy nezhorší známku o čtyři stupně, i kdybych z nějakého důvodu ani nehlesla. A to se nestane, každé téma dokážu okecat minimálně omáčkou kolem i s případným výpadkem letopočtů! Anglina, to je těžší kalibr. Některé otázky, třeba *My family* nebo *My town*, bych brala všemi deseti, zato jiná témata představují nerozlousknutelný oříšek! Nemám je ani zpracovaná…
„Hele, o čem byste mluvili u šestnáctky? *Education*?“
„Že je důležitý,“ pokrčí Aneta rameny. „Pro volbu povolání a takový ty kecy.“
„To se mi nezdá moc obsažný,“ pochybuji. „Kláro?“
„Patří sem rozdělení, jako mateřská škola, základní, střední vysoká,“ poradí mi.
„A dál?“
„Stačí,“ usoudí ostatní. „Nějak to rozvedeš a hotovo.“
Právě to *nějak* mi dělá starosti! Nedovedu si představit, jak bych s tímhle vystačila konverzovat dvacet minut, proboha! Otázku č. 19, Ekologie a životní prostředí, rovnou vynechám, přijde mi ještě zapeklitější, a znovu zkontroluji mobil. Snažím se tajně, ruku s aparátkem strčím pod stůl, abych rozsvítila displej a zklamaně ho zase zhasla. Žádný symbol obálky mě tam nečeká…
„Romano!“ Aneta má nejspíš oči všude!
Přistiženě sebou cuknu. „Čekám na esemesku od mámy…“
„Určitě,“ uchichtá se. „Neříkalas, že je to navždy?“
„Však jo,“ odvětím dutě.
„Víš co? Dej sem ten mobil. Dělej, naval.“
„Proč?“ zdráhám se neochotně.
„Protože takhle tě zbytečně rozptyluje,“ vysvětlí mi. „Nemůžeš se kvůli tomu učit. A pak, bude to jistější. Kdyby ti napsala mamka, samozřejmě ti ho dám, neboj.“
Váhavě ji svou malou nokii podám. „On mi po žádném rozchodu nikdy nenapsal první…“
„Taky mi nejde o něj,“ ujistí mě, „ale o tebe. Ty bys mohla propadnout sebeklamu a napsat mu.“
„Přece bych nedolejzala!“ ohradím se naoko pevně, nicméně dřív jsem to *vždycky* byla já, kdo se po pár hodinách, nejdéle dnech mlčení ozval první!
„Správně,“ pochválí mě. „Musíš být silná. Dostaneš se z toho jedině tak, že přerušíš všechny vazby. Musíš si ho vyhodit ze srdce i z mobilu, jinak se ta agonie bude stále protahovat. Musíš na něj zapomenout.“
Zhluboka vzdychnu. Bída se na mě soucitně podívá: „Kdyby to bylo tak jednoduchý, co?“
To je právě ten problém – člověk není stroj, aby stačilo hodit city do offline režimu, vypnout knoflík s nápisem *láska* a hotovo, žádné city, žádná lítost, žádné emoce!
„Neblbni,“ plácne mě Havran do zad, div se plastové židli nepodlomí zadní nohy. „To přece nemáš zapotřebí, ne?“

„Já to nechápu,“ svěří se nám Šotouš. „Proč se zamilováváte zásadně do těch nepravých?“
„Protože ti praví neexistují,“ zasměje se Jája. „To se jen tak píše v románech, aby člověk doufal a věřil.“
„No dovol?!“ ohradí se Šotouš. „A co třeba já?“
„Nebo já?“ přidá se Steve a hodí po Lauře významný pohled. „Děláte si to samy. Kdybyste měly oči dokořán a v hlavě kapku rozumu, nenalítnete kreténům.“
„Moje řeč,“ souhlasí také Andy. „Podívejte se třeba na mě. Takovej jsem skvělej kluk – a přitom můj veškerej milostnej život… bída s nouzí.“
„Já ne,“ ohradí se Bída pobaveně.
„Ty máš hospodskou,“ připomene mu Steve.
„Nebo hospodskýho,“ připojí Havran.
„Mluvím o milostným životě, ne o tom, že si člověk občas někde užije.“
„To je právě ono. Kdybyste to vy, kluci, brali vždycky přes city, bylo by to o něčem jiným. Jak má holka poznat, kdy to myslíte vážně a kdy si jen užíváte?“ otáže se Jája.
„Život je o paradoxech,“ usoudí Bída. „Znáte ten citát, ne? Milujeme ty, kteří nás odmítají, a odmítáme ty, kteří nás milují. Krátké, stručné, výstižné, pravdivé. Každý někdy někomu ublíží, ranní ho v jeho citech… A pak se mu to zase od jiného vrátí. Říká se tomu karma.“
„Sice jsem se poznala jen v té první části,“ namítnu, „ale jo, něco na tom je.“
„A co Bohoušek?“ vzpomene si Aneta na mého někdejšího ctitele a holky vyprsknou smíchy. Všechny si dodnes pamatují blbečka ze zemědělky, co na mě svého času čekával před školou. Byl tak neodbytný, že jsem musela zůstávat ve škole dlouhé hodiny navíc, až si ze mě Roman utahoval, jestli nám nezavedli směnný provoz. Bohoušek měl ve své prostoduchosti ohavný zvyk, totiž každého studenta našeho ústavu, a že jsme hodně početný ústav, se stihl za tu krátkou dobu, co přešlapoval před vchodem, zeptat, zda nezná Romanu Vrabcovou. Díky tomu věděli úplně všichni, že ten magor s kroužkem v nose o velikosti menšího klepadla čeká zrovinka na mě! Nestačilo mu říct, že nemám zájem, a to dokonce ani na plnou pusu, kdepak taktické naznačování! S člověkem, který si na hlavě nechá vyholit kříž, je těžká domluva. Protože jsem v té době s nikým nechodila, musela jsem požádat Steva, aby si na pár dní zahrál na mého kluka. Věděla jsem, že mě Bohoušek sleduje jako stín, nestačilo by, kdyby mě viděl se Stevem jen u školy! Díky tomu jsem se se Stevem několikrát dost vášnivě líbala u našeho vchodu. Věděli jsme, že za popelnicí číhá můj věrný stín! Teprve to pomohlo. A Steve zase tak špatně nelíbal, takže prima.
„No jo, Bohoušek…“ Znechuceně mávnu rukou a sbalím otázky na jednu hromadu. „V kolik se jde do hospody?“
„Můžeme třeba hned,“ soudí Steve, a protože ostatní jsou také pro, během půl hodiny již v plné sestavě míříme do vsi, abychom se navečeřeli a ještě navíc zapili dvojité narozeniny našich milých dvojčátek!
Pro zlepšení nálady a dobrý pocit si na sebe pod triko s dlouhým rukávem a bokovky obleču zbrusu nové prádlo s leopardním vzorem. Nemá cenu schovávat si ho pro Hynka! Za celý den se podle očekávání neozval… Pokud by mi to tedy Aneta řekla! Nejspíš ne. Díky luxusnímu prádlu se hned cítím lépe. Člověk si má občas udělat radost!
Veselá je cesta sama o sobě. Postará se o to Havran, se kterým se už několikátý den postupně loučil pravý sandál a jiné boty na chalupě nemá, stejně jako žádný z kluků kromě Steva, ovšem velikost jeho nohy je větší o dvě čísla, tudíž pro Havrana nevhodná. Havran situaci vyřeší po svém, izolepou prostě přiváže podrážku s vyrvanými pásky k noze, omotá ji kolem dokola a k pobavení všech s tím jde klíďo píďo do hospůdky. Socka hadr!
Slunce se sklání nad obzorem, les voní mechem a jehličím a vůbec všechno vypadá málem prázdninově. Nebýt bolestivého rozchodu s Hynkem, bylo by mi krásně! Maturita je prostě jenom takové větší zkoušení, všichni ho zbytečně dramatizují a zveličují. Zvláště Jájino

kvílení, jímž doprovází vycházku do vsi, kterak pro neúspěšné maturitě bude muset skočit pod vlak, mi jde brzy na nery.
„Prosím tě!“ otočím se na ni v ráži. „Zrovna ty, taková šprtka a jedničkářka, má nejvíc co mluvit. Jestliže se člověk celé roky potácí na určité hranici známek a výkonů, nemůže najednou proletět. Jestli sis nevšimla, z céčka vyletěli ti, co už tak měli spoustu problémů se na škole vůbec udržet. A pokud by k tomu došlo, ani to není důvod k sebevraždě. Jsi normální? V září je také termín, tak co!“
Jarmila se urazí. „Promiň, že žiju.“
Zvednu oči v sloup. Zase tohle jsem nechtěla – zkazit tu skvělou náladu a Anetinu i Stevovu oslavu narozenin!
„Omlouvám se za ten tón,“ stáhnu se tedy. „Nechci se hádat, ale za tím obsahem si stojím.“
„To je jasný,“ zastane se mě Šotouš. „Žádnej pádnej důvod k sebevraždě neexistuje. Natož strach z učitelů a matury.“
„Ani nešťastná láska, že, Romčo?“ mrkne na mě Laura.
Nadechnu se, abych jí odpověděla něco ostrého, když mi dojde, že má pravdu. A Aneta také. To, co cítím k Hynkovi, je vážně spíš patologická posedlost než skutečná láska! Normálně myslící holka by přece nemilovala kluka, který ji má rád jako svou kamarádku, ale nic hlubšího k ní necítí. Odvykací kúra bude dlouhá a bolestivá… Jednou však začít musí. Tak proč ne právě včerejškem?!
V hospůdce na svoje smutky sice nezapomenu, leč jejich ostří se značně otupí. Pomůže k tomu prima parta a v neposlední řadě pár piv, která urazíme. No, vlastně to nejsou jen piva, co z naší skupiny udělají veselou a hlučnou tlupu. Přípitky ohnivou vodou našim dvojčatům zařídí zbytek!
Bavíme se skvěle nejen na celou zahrádku restaurace, nýbrž i na celou náves. Vůbec nevadí, že se k nám tentokrát nikdo z místních nepřidá, spíš naopak. Docela jsem se obávala, že tu narazíme na tři skauty z Krakonošovy zahrádky! Náš útěk ze srubu včetně zaminovaného okolí bychom jim asi těžko vysvětlovali…!
Jednomu setkání se však stejně nevyhneme. Týká se tedy především Andyho, nicméně šokovaní jsme všichni! Včetně ubohého spolužáka. Poté, co pan hostinský splní naši objednávku a my se cpeme večeří, mladá číšnice chybí, proto chvíli trvá, než nám všechny ty talíře nanosí, vyjde z kuchyně kuchařka v umaštěné zástěře pokryté fleky nejrůznějšího stáří, barev i konzistence, aby si zašlukovala na čistém vzduchu a odpočinula po namáhavé práci. Nejdřív dost dobře nechápu, proč Andymu vypadne vidlička z ruky a s pusou dokořán na ni civí jak bacil do lékárny. Pak mi to dojde!! Ostatním také, lapeme po dechu a nejsme schopni slova. Tedy, to jen z počátku, kluci se nadechnou raz dva a už si z Andyho utahují: „Není to ta tvoje křehulka?“
„Každej máme jinej vkus, no ale tohle…“
„Kolik jsi říkal, že má let…?“
„Kamaráde,“ řehtá se Steve. „Téhle nebude ani dvacet, ani třicet… Ba dokonce ani čtyřicet!“
„Ta už přetáhla i povolenou rychlost v obci, co?“ škytá Havran, jelikož korpulentní žena se zplihlou trvalou na vlasech odbarvených do nepřirozeného rezavého odstínu zralý věk dávno překročila!
„Neřvěte, volové,“ hlesne Andy a snaží se být menší a ještě menší, nejmenší ze všech trpaslíčků na světě. Krčí se za Šotoušovými zády, aby si ho milenka na jednu noc nevšimla, a zcela očividně ztratil chuť k jídlu.
„Ty seš na prošlý zboží, že?“ směje se Laura.
„Jak tě mohla přitahovat tak stará baba?“ nechápe Jája.
„Byla tma,“ vysvětlí Andy a kdyby mezi nás hodil granát, nemohl by způsobit větší povyk. Kuchařka nás sjede pohledem, nemusí být žádný senzibil, aby poznala, na čí účet se bavíme, koneckonců kluci se nijak nežinýrují a nechovají se jako tiché myšky, přes Andyho úpornou

snahu stát se neviditelným si našeho spolužáka všimne a dokonce mu zamává vrásčitou paží s nehty namalovanými rudým lakem. Andy málem vleze pod stůl, jak moc se za tuhle známost stydí!
„Tys musel mít opici jak stodolu," podotkne Aneta.
„Nechte ho být," zastane se kámoše vysmátý Steve. „Copak neznáte přísloví, že nejlíp se naučíš jezdit na starým kole?"
„Jste kreténi," vzdychne Andy. „Nemohli byste se bavit o něčem jiným?"
Samozřejmě mohli, leč nechceme! Ještě dlouho poté, co kuchta dávno zaleze do útrob hospody, má Andy tohle téma na talíři. Prakticky na něj narážíme celý večer a spolužák si může být jistý, že jeho zážitek jen tak nevyprchá! Budeme na něj vzpomínat i na slučáku po třiceti letech!!
Ten večer je vysmátý a divoký. Jediným zdrojem hudby, zdrcený Andy odmítne hrát na kytaru, se stane chrchlavé rádio pana hospodského, nicméně když osolíme zvuk na nejvyšší stupeň, sami žasneme, jak moc se dá pařit na hity z *Impulzovi krabičky*! Nejrozvernější je Aneta, která to přehnala s pitím. Zapíjela totiž svoje narozeniny s každým zvlášť, tudíž se jí panáky tequilly, na které nás zvala, nastřádaly a zatímco my měli po jednom, po dvou, kamarádka jich zvládla mnohonásobně víc. No, spíš nezvládla. Před půlnocí vyžahla svůj poslední přípitek, vyvalila oči a zlomila se jako pravítko, načež usnula na stole v poloze Supermana. Když jsme se ji pokoušeli vzbudit s tím, že se vracíme do chalupy, stejně nás tentokrát nechal hostinský déle než obyčejně, asi nechtěl přijít o tržbu, když viděl, jak jsme rozjetí, sesunula se o patro níž. Tedy na zem.
Zpáteční cesta se tak promění v horor. Těch, co pití drobet přehnali, je více, Steve blekotá oblíbenou svahilštinou a není schopný nám se svou sestrou pomoci, vlečeme ji tedy s Havranem a Šotyšem a máme toho všichni tři plné brejle. Zvláště když ani my nejsme zrovna tím pravým vzorkem střízlivosti! Motáme se sem a tam, div si o větvičky nevypíchneme oči, a poté, co Šotouše v lese prostě ztratíme, zůstaneme na Anetu sami. Ostatní sice halekají nedaleko, průvod e i na tak krátkou vzdálenost, co nás od chalupy dělí, notně roztrhá. Kdosi v hysterických výkřicích navrhuje noční koupel, avšak pomoci nám není schopen nikdo!
Největší díl oddře Havran, táhne svou dívku jako pytel po cestičce i smrčím, já mu sekunduji a pomáhám, takže když ji pracně vystěhujeme do půdního pokojíčku, kde ji hodíme jako pytel brambor na letiště, mám dojem, že takhle jsem si za svůj krátký život ještě nemákla. Jít po vlastních byla schopná jen v prchavých chvilkách prozření, ovšem i to bylo spíš k horšímu, protože zásadně nabírala kurz na opaprozření, ovšem i to bylo spíš k horšímu, protože zásadně nabírala kurz na opačnou stranu, než jsme potřebovali. Místy jsme ji po lese naháněli jako zajíce!
Zdrchaně sebou říznu vedle Anety a hlubokými výdechy se snažím trochu sebrat. Vynést dobře rostlou kamarádku po schodech do podkroví byl takřka nadlidský výkon!
„Jsem totální tuhou," ulevím si. Laurino pištění slyším odkudsi zvenčí, dole ve světnici se ozve rachot padající židle i těla, někdo se nejspíš chtěl posadit, ale jaksi umístil těžiště mimo, kdosi další se hlasitě směje.
„Ukaž, ty ťuhýku," baví se Havran a snaží se mě za ruce zvednout do sedu. Nechám se bou cloumat, hlava mi padá kamsi dozadu, div si nezlomím obratle. „To je moje místečko, kde budu spát já? Připadám si jako nekrofil, místo jedný mrtvoly tu mám hned dvě…"
„Spíš jako medvěd," zachichotám se.
„Jakej?" nechápe.
„No z té pohádky. Co přišel do chaloupky a říkal, kdo to seděl na mé židličce, kdo jedl z mé mističky…"
„A kdo leží v mé postýlce?" chytí se pobaveně a jelikož se mu moje prsty, za které mě tahá do sedu, vysmeknou, ztratí rovnováhu a žuchne přímo na mě, div mi nevyrazí dech.

Oba se tomu smějeme jako o život, zvlášť když Aneta přidá svůj příspěvek: zachrápe tak hlasitě, jako bychom v místnosti toho medvěda skutečně měli!
„Musíme jít zout aspoň boty," míní.
„Aneta má stejně štěstí," usoudím s povzdechem.
„Proč? Že nebude spát obutá?"
„Taky," usměji se. „Ale hlavně proto, že má tebe. Správní kluci fakt skoro vymřeli, Jája měla pravdu."
„Blbost," nevěří mi. „Musíš hledat, ne se upnout na prvního troubu. Někdy to jde rychleji, jindy to trvá dýl… Ty s tím nemůžeš mít problém."
„To by ses divil," vzdychnu a podívám se mu za svitu lampičky z té blízkosti do očí. „Jsem -"
„Modrooká blondýnka," doplní mě. „Ty chce každej."
„Ale žení se s brunetami, co?" vzpomenu si na známou hlášku. Docela to sedí, Aneta je brunetka.
Havranovy oči se zdají tmavší než obvykle, vlastně jsem si nikdy nevšimla, jaké je má, takhle zblízka jsme u sebe za těch osm let poprvé. Zapomenu, co jsem vlastně chtěla říct, protože Havran náhle zruší i tu nepatrnou vzdálenost, která naše tváře od sebe dělí, a já ucítím jeho chtivé rty na svých. Zavřu oči a pootevřu ústa. Postel se pode mnou trochu houpá, vypila jsem víc než snesu, a Havranův jazyk, který proniká do mé pusy, mi není nepříjemný, naopak…! Alkohol zbavuje zábran a vyvolává nejen euforické stavy, ale i chuť na sex, takže mu polibky oplácím. Hynku, proč si nevážíš mé lásky, proč ses nezamiloval… Vždyť já tě tak moc chci…! To, že se mnou není Hynek, nýbrž Havran, se mi v téhle chvíli nezdá až tak důležité. Se vzrušením jsme na tom oba stejně, džíny se mu vyboulí chtíčem. Zatímco ze mě násilím stahuje triko, dobývám se mu do poklopce. Je zručnější než já, než mu kalhoty svleču, mám svoje bokovky dole a leopardí kalhotky jakbysmet. Konečně se mi podaří srolovat mu džíny z boků až ke kolenům, jednu botu si sám zkopne, druhou nemusí – kolem nártu má oblepené zbytky popely, přičemž podrážku musel ztratit někde cestou! Normálně bych se tomu musela strašně smát, teď však nemám myšlenky. Dráždí mě přes mou novou krásnou podprsenku, načež mi ji trhnutím svleče a odhodí kamsi do kouta pokoje. S pevně zavřenýma očima mu vyjdu vstříc a neubráním se hlasitému výkřiku, vnikne do mě hodně tvrdě a uspěchaně. Nijak mě nešetří, milování je rychlé a silné, v těsné blízkosti své nejlepší kamarádky vší silou duším sténání. Sice nehrozí, že by se Aneta vzbudila, chrápe jako na lesy, nicméně mohl by mě slyšet někdo zdola. Spojení netrvá dlouho, oba dospějeme k vyvrcholení takřka v témže krátkém okamžiku. Skvrna na prostěradle zůstane pořádná, Havran se s kondomem neobtěžoval a já ho nenutila, už celý rok užívám antikoncepční pilulky.
Po nedlouhém, zato vyčerpávajícím výkonu padne unaveně mezi mne a Anetu. Postel je dost široká, nicméně pro tři plánovaná není, nechtěně při tom šťouchne do kamarádky, ta se k našemu úleku posadí jako na péru a prohlásí: „Josef Václav Sládek!"
Načež se skácí naznak jak široká, tak dlouhá, a z lehkého pochrupování poznáme, že to byl jen výkřik ze spaní.
Jsem zralá na infarkt. Podívám se na Havrana, on na mě – a oba s úlevou vybuchneme smíchy! Uvolnění netrvá dlouho, jelikož zaslechneme dupot na schodech, v druhé vlně hrůzy se o překot nasoukám do kalhotek, navléknu bokovky, hodím na sebe triko a s botama v náruči vystřelím z pokojíku. Schovám se za dveře na půdu těsně před tím, než se v lomu chodby objeví tmavá postava. Zahlédnu jen její stín, přičemž pevně doufám, že ona ze mne ani to. Tak to bylo těsné!!
Kdosi se vpotácel do druhého pokojíčku, podle zvuků, jak narážel do stěn a nevešel se mezi veřeje, měl sám svých starostí dost, tipuji ho na Šotouše, a jakmile zaslechnu klapnutí dveří, fofrem opustím horní patro, abych se vmísila mezi ostatní do světnice. Ještě tu stejně nejsou všichni, proto si honem vezmu svůj spacák a jen v kalhotkách a triku se zakuklím do své mumie a přitulím k spícímu Stevovi. Jakmile mne vedle sebe ucítí, rukou mne mimoděk

obejme, takže Laura, která nás takhle objeví, si může myslet, že máme oba půlnoc už drahnou dobu.

4. KAPITOLA

Duch pátečního dopoledne je značně pokleslý, chalupou vládne nezvyklé ticho rušené jen občasným klokotavým lemtáním vody či jiných tekutin, kterými se snažíme dehydrovaný organismus co nejrychleji dostat do normálu. A samozřejmě také prášky na bolesti hlavy. Do juchání není nikomu, nicméně na Anetu nemáme, ta dopadla nejhůř ze všech. Zelená jak jedna z našich nejjedovatějších muchomůrek co chvíli blokuje toaletu a i když si nechává úzké okénko otevřené dokořán, vzduch v malé kabince je vždy po její návštěvě nasycený alkoholickými výpary tak moc, až se mi pokaždé zvedne žaludek. A to mi jinak na zvracení není, větší problémy mi dělají prudké pohyby hlavy, v níž pluje mozek pravděpodobně ve vzduchoprázdnu. Pokud jsem do něj za předešlý týden jakés takés vědomosti dostala, nyní mám obavy, že jsou definitivně pryč.
Bída se rozhodně své hostování v chalupě ukončit a Jája se k ní připojí. Rovněž Šotouš je na vážkách.
„Neblázněte, co doma," přemlouvá je Steve.
„Aspoň o víkendu se musím podívat na učení trochu blíž," vzdychne Jája.
„Taky co tady, když došly prachy," namítne Šotouš. Včera jsme totiž roztočili poslední zbytky a ještě jsme museli doplácet, jinak by dvojčata útratu ani neutáhla. Tedy Steve, Anetě byly takové přízemnosti naprosto ukradené. „Znáš to, bez peněz do hospody nelez."
„Na dnešní večeři to dohromady dáme," namítne Havran, se kterým se od rána vzájemně vyhýbáme očima, jak to jen jde. „Na oběd stejně ještě chuť nebude a k večeři stačí gulášovka s rohlíkem, ne? Tu umí Andyho milenka dobrou."
„Ona toho umí víc, co?" drbne Laura do Andyho, ovšem s tím není žádná legrace a s výmluvou na učení to také balí. No, spíš si myslím, že za jeho překotný odjezd může vzpomínka na úlet, kterého se o svatém týdnu dopustil!
„Stačilo vidět tu příšeru na vlastní oči jednou, jo?" dovtípí se Bída pobaveně.
„Nic si z toho nedělej," těší ho Aneta. „Taky bych se nejradši zahrabala pod zem… Prostě jsi ulítl, no. Lidi, jak mně je zle…"
Zmínka o úletu mě přinutí zvednout oči v témže okamžiku, kdy se na mě podívá Havran. Připadám si strašně. Fyzická nevolnost není tím nejpalčivějším, co mě trápí!!! Musela jsem být opilá víc, než mi v noci připadalo. Za jasného vědomí bych nikdy nemohla takhle příšerně podrazit svou nejlepší kamarádku!! Strašně se stydím. Šíleně!
„Co tu sedíš jak hromádka neštěstí?" všimne si mne Steve. „Tys přece moc nepila."
„Víc než je zdrávo," opáčím a málem slavnostně slíbím: „A ode dneška nepiju už vůbec! Ani lok tvrdýho!"
Kluci se mi vysmějí, prý nemám být měkká.
„No, tulila ses k Stevovi pěkně," vzpomene si Laura.
„Fakt?" podiví se jmenovaný a zalituje: „Sakra, škoda že si to moc nepamatuju…"
„Jo, taky jsem se díval, že tam spolu ležíte jak dvě hrdličky," baví se Andy, který je rád, když se mluví o někom jiném než stále o něm. Nakonec, nijak se tomu nebráním. Steve je můj dobrý kámoš a aspoň mám na včerejší noc alibi! Pak mě píchne: Havran je přece taky můj kamarád!
„V kolik že to odpoledne jede?" zeptám se Jáji. „Asi taky vyrazím, máma včera vyšilovala v esemeskách…"
„Něco po půl jedný," odpoví mi za ni Šotouš.
„Fajn. Připojím se."

„V ledničce jsem našla pár vuřtů,“ oznámí nám Laura. „Sice začínají trochu lepit, ale kdybychom z nich udělali vuřtguláš, ztratí se to a nemusíme večer do hospody.“
„Vuřtguláš…?“ V Anetiných útrobách podezřele zažbluňká, až se všichni rozesmějeme, a nebohá kamarádka s rukou na ústech, tak moc ji představa guláše vzrušila, odcválá co nejrychleji na WC.
Nenechám se přesvědčit, abych zůstala s prořídlou partou, a protože se blíží poledne, jdu si posbírat svoje věci roztroušené různě po chalupě i mimo ni. Pro opalovačky sušící se už několik dní na šňůře za bývalou stodolou musím zajít ven. Při zpáteční cestě zastihnu u venkovního stolu samotného havrana. Nejdřív se zarazím, v první chvíli mám nutkání otočit se a oběhnout chalupu zezadu, načež si vynadám do telat a beru to jako znamení osudu. Havran nevypadá nijak překvapeně, pokradmo se rozhlédne, zda nás nikdo nevidí, a ještě než promluví, dojde mi, že o žádné znamení ani náhodou nejde. Jednoduše tu na mě čeká. Tak ať o to máme rychle za sebou! Nadechneme se oba současně a zřekneme se nejen ve stejnou chvíli, nýbrž i takřka stejnými slovy!
„Ten včerejšek…“ začne totiž, zatímco já zvolím třetí rod: „To včera…“
Musíme se tomu zasmát, což není vůbec na škodu, alespoň opadne určitá nervozita. Dobře se ale necítí žádný z nás! Vyčkávavě se na něho podívám. Pochopí, že mu dávám přednost.
„Omlouvám se,“ řekne tedy tiše, aby nás nikdo z chalupy nemohl zaslechnout. „Bylo to ode mě blbý. Vymklo se mi to.“
„Totéž ti chci říct i já,“ oddechnu si. „Taky je mi líto, co se stalo. Nebyla to jen tvoje vina, to my oba… Neměli jsme to nikdy dopustit… Prostě špatná konstelace hvězd.“
Také Havranovi spadne kámen ze srdce, nejspíš měl strach, jak se k tomu postavím. Okamžitě pookřeje a dokonce má náladu na vtipkování: „Zas tak špatný to nebylo, neříkej…“
„Blbče!“ oženu se po něm se smíchem.
„Ne, vážně,“ uklidní mě. „Zůstane to jen mezi námi, okej?“
„Jasně, to budu moc ráda,“ ujistím ho s obrovskou úlevou, že ta situace, která se zašmodrchala, zůstane bez následků. Nikdo nás neviděl, nikdo se nic nedozví!!
„Fajn,“ usměje se a veškeré napětí z jeho tváře spadne, už je zase tím starým Havranem. Nejspíš měl také pořádný strach! „Romano? Nemusíš kvůli tomu odjíždět.“
„Já vím, ale… stejně. Máma fakt vyvádí, kdybych maturu podělala, měla bych to na talíři do září, chápeš.“
Přikývne. „Jak myslíš.“
Usměji se na něho a odběhnu do chalupy, abych si plavky přicpala do batohu. Ještě mám vlastně v koupelně kartáček na zuby a pastu, taky ručník by se tam měl válet…
Koupelna už je obsazená, Aneta si omývá bledozelený obličej studenou vodou. Zarazím se ve dveřích, ale ona na mě přes zrcadlo mávne, jako že v pohodě, tudíž nakráčím dovnitř. Dvakrát v pohodě se necítím! S Havranem jsme si to sice vyříkali a považuji po téhle stránce noční aféru za vyřízenou, sex s ním byl vzrušující a pěkný, nicméně za tyhle výčitky to nestálo, ovšem vůči Anetě si připadám stále stejně hnusně. Falešná kamarádka. Zrádkyně. Ačkoli nemá šanci se o úletu svého kluka dozvědět, natož že k němu došlo právě se mnou, necítím se o nic víc čistě. Bude mi trvat hodně dlouho, než zážitek vyženu z hlavy a budu se moci Anetě dívat do očí bez pocitů viny!
„Jak je?“ zeptám se s nehranou účastí.
„Na zhebnutí. Být mi jen o maličko hůř, tak už jsem mrtvá,“ ujistí mě se zavzdycháním.
„Takhle se zrušit…“
„Tequilla je pořádnej dryják. Kolik jsi jich dala?“
„V nejmenším netuším, vůbec si to nepamatuji.“ Na chvíli se zamyslí. „Víš, co je nejhorší? Že si nepamatuji vůbec, ale vůbec nic, mám okno jak do výlohy. Paměť je jedna černá díra, která pohltila všechno ostatní. Naposledy si vybavím tu Andyho zrzavou brécu… Víc nevím.“
„Zbytek splývá?“

„Absolutně. Například je mi záhadou, jak jsem se dostala zpátky do chalupy. Kluci říkali, že jsi mě odtáhla spolu s Honzou. Chci ti poděkovat, to asi nebyl žádnej med, co?“
Ztěžka polknu. „Nemáš zač děkovat…“
„Ale jo! Pochybuju, že by mě utáhl sám, nejsem žádný peříčko. Jak říkává s oblibou pantatíček Král, krev a mlíko…“
„Já toho měla taky dost, pletly se mi nohy,“ blekotám.
„Honza říkal, že se cítí, jak kdyby složil osmdesát metráků uhlí,“ rozesměje se, načež zkřiví obličej bolestí. Její zdravotní stav nedovoluje žádné výbuchy smíchu.
„Aspoň si zaposiloval,“ prohodím s chabým úsměvem.
„No řeknu ti, jediný štěstí, že mám antikoncepční prášky!“ zaskočí mě svým sdělením.
V první chvíli netuším, která bije, proč tak nečekaná změna tématu! Podezíravě se na ni zadívám, avšak Aneta sedí na rohu vany a stvoří se stále stejně zemdlele. „Proč…?“
„Otěhotnět při takovým tahu, narodil by se mi dement! Takhle na šrot jsem snad nikdy nebyla!“
S úlevou vydechnu, do úsměvu se ani nemusím nutit: „Prosím tě, jak jsi na to přišla? Bylas tuhá jak fošna, sex nehrozil, natož nechtěný otěhotnění.“
„Jo, to si jen myslíš,“ vyvede mě z omylu. „Sice si z toho zbla nepamatuji, ale sex byl, to vím určitě.“
„Proč myslíš?“ Tohle tvrzení se mi zdá příliš odvážné, přece jsem ji viděla! Pak mě napadne: „Havran ti to řekl?“
„Celej tejden jsme udrželi prostěradlo čistý, papírový kapesníky to jistily, no a na dnešek flek jako Jižní Amerika! Ptala jsem se Honzy, jak k tomu došlo, a on, že nejspíš nekontrolovatelně… Taky měl něco vypito.“
Čím déle náš rozhovor na intimní téma trvá, víc a víc jsem z něj nervózní. Ne že bych se styděla o takových věcech mluvit, problém je, že téma je příliš ošemetné! Aneta pokračuje: „Dost se mu divím, že se mu vůbec chtělo se se mnou dřít.“
„No,“ pousměji se rozpačitě.
Naštěstí je kamarádka příliš zaměstnaná vlastními neduhy těla, takže jí moje nezvyklé chování nepřipadá podezřelé.
„On je totiž při chuti pořád, to je to,“ vysvětlí s úsměvem. „Nakonec, je to dobře, protože si na nedostatek sexu nemůžu stěžovat a fakt si to spolu užíváme, akorát že tentokrát to jaksi šlo mimo mě. A ještě abych prala. No, dneska mi ohýbání se nad vanou nehrozí, převleču až příště, nedá se nic dělat…“
„Hm,“ odkašlu si, samou nejistotou mi maličko přeskočí hlas. „Musím jít, nebo mi to ujede.“
„Nejezdi,“ snaží se mě zadržet. „Hele, do večera se nám udělá líp, uvidíš. Přinejhorším do rána.“
„O to nejde,“ namítnu. „Mamka začíná prudit a pak, leze na mě depka, těch otázek ,na které jsem se vůbec při učení nedostala, je strašně moc, přitom v pondělí je zahájení, to toho moc nestihnu, no a v úterý matura…“
„Já maturuju o den dřív než ty a taky to neřeším.“
„Jenže mamka jo,“ vymluvím se. Do té doby, než zážitky divoké noci zavadnou, prostě nemohu být Anetě nablízku! Stále se hlídat, abych se něčím neprozradila…
Přesvědčit se nenechám a na zastávku do Vlčic vyrazím spolu s Jájou, Bídou, Šotyšem a Andym. Na chalupě zůstanou jen dvojčata plus Havran a Laura. Tohle řešení mi přijde nejoptimálnější, alespoň bude mít Havran dost příležitostí nahodit vztah, který dostal v noci dost vážnou trhlinu, zpátky na ty správné koleje.

S mamčiným vyšilováním jsem nijak nepřeháněla. Skutečně mi během včerejška několikrát psala, ovšem díky tomu, že mi Aneta mobil vrátila až dnes dopoledne a já si její esemesky přečetla s notným zpožděním, nemělo cenu na ně odpovídat. Tím větší rachot mě čeká po

návratu do našeho bytu, horkým sluncem rozehřátého v klima slabší mikrovlnné trouby. Vyklepnout vajíčko na madlo koženého gauče, mám ten dojem, že by se za chvíli usmažilo ve volské oko!
Podle mamky jsem nezodpovědná a nedospělá, a to bez ohledu na kalendářní věk, podle kterého bych měla mít rozum. Ona v mém věku byla vdaná a starala se o dítě!
Pokrčím rameny. „To má být nějaká výhra?“
„Ne, nebyla to výhra,“ souhlasí posléze neochotně. „Jen tím chci říct, že jsem byla mnohem zodpovědnější a měla jsem úplně jiné starosti, než máš ty!“
„Starosti jsi jiné měla, to je fakt,“ připustím, „ale že by se tím, že sis v osmnácti pořídila miminko, poměřovala zodpovědnost… Nezlob se na mě, mami, tohle neberu.“
Roman, který nemá ve zvyku míchat se do našich sporů, se pousměje a neodpustí si: „Na tom něco bude, Leni.“
„Ještě ty začínej!“ vylítne mamka napruženě.
Roman se stáhne. „Už mlčím.“
Lucka, k jejímž koníčkům patří mimo jiné záliba v poslouchání dospělých, se také připojí: „To sis pěkně zkrátila mládí, co, mami? V osmnácti se starat o děcko… Já bych ho teda takhle brzy nechtěla.“
„To si zapamatuj,“ podpoří ji její otec.
„Vdám se v pětadvaceti a mimčo porodím v sedmadvaceti,“ rozvíjí dál své teorie.
„Zapomínáš na drobný detail,“ připomenu jí. „Někdo by tě musel chtít, haha.“
„Tss!“ urazí se. „O to strach nemám. Zato ty aby ses pomalu bála, že zůstaneš na ocet, ne? Pročpak tě nepřivezl ten tvůj Casanova na motorce?“
Lucinka umí tít do živého, jen co je pravda!
„Protože je v práci,“ odseknu, jelikož nemám nejmenší chuti svěřovat se právě mladší sestře s naším rozchodem. A že jde o definitivní rozchod, o tom není pochyb. Při ranním lustrování svého mobilu jsem se neubránila těžkému zklamání: ani jediná esemeska nebyla od Hynka! Pravda, Aneta by ji tam nejspíš nenechala, nekompromisně by ji smazala, ovšem kdby mi napsal večer a během noci, zprávy by měly šanci přežít! To už byla kamarádka silně mimo. Přesto nic. Ani ťuk. Vykašlal se na mě…
„Mou minulost nemá cenu rozebírat,“ pokračuje mamka, „protože já mám budoucnost zajištěnou. Chtěla jsem tím jen říct, že jsem to měla mnohem těžší než ty, Romano. Po tobě se nechce nic jiného, než úspěšně dokončit střední školu a dostat se na vysokou, aby sis to mládí mohla protáhnout o dalších pět let! Je takový problém teď zapnout, vykašlat se na všechny kamarádíčky a věnovat se učení?“
Jaképak vykašlat se na ně, proboha?! Vždyť jsem mu sama dala kopačky! Byla jsem to já, kdo navrhl rozchod! Nevykřikovala jsem snad, že takhle to nemá cenu? Tak co bych teď chtěla? Aby mi psal??
„Romano?“
Uvědomím si, že na mě mamka mluví. „Cože?“
„Ty mě vůbec neposloucháš!“ rozzlobí se úplně. „Má cenu ti tu něco vykládat, když jsi myšlenkami bůhví kde?“
„Nech ji,“ mírni ji Roman. „Však snad ví, co dělá, ne? Ty se zbytečně rozčiluješ a ona odmaturuje v pohodě, uvidíš.“
„Kéž by,“ zamumlám tiše.
„Co jsi říkala?“
„Že jo,“ pozměním formulaci.
„No proto,“ uzavře mamka nepříjemnou debatu. „Tak co es na chalupě všechno naučila?“
„Jo,“ protáhnu a neubráním se úsměvu. „Spoustu věcí!“
Ačkoli jsem to nijak ironicky nemyslela, hláška ironicky vyzní. Lucka se rozchichotá a mamka znovu namíchne. „Dej mi sem špinavé prádlo a jdi se učit.“

Taky řešení. Spolu s použitými tričky a spodním prádlem vysypu na koberec pokojíku trochu jehličí a dva škvory, kteří se okamžitě rozprchnou do různých koutů. Mám co dělat, abych jim jejich rejdy zatrhla! Lucka, známá svým odporem vůči veškerému hmyzu, se rozječí jako koza napichovaná vidlemi. „Fuj! Pavouk! Mami, pomoc, pavouci!“
„Copak tě v přírodopisu nic nenaučili?“ otáži se přísně. „Nerozpoznáš škvora od pavouka, ty tele?“
„Ať mi nenadává!“
„Holky!“ krotí nás máma. „Takový tu byl klid, než jsi přijela, a jen dorazíš, hned rachot jak u kolotoče.“
„A přitom mi vyčítáš, když jsem pryč,“ zareaguji bystře.
„Měla bys mít víc rozumu než to dvanáctileté dítě!“
„Jaký dítě?!“ urazí se ségra.
Nebylo mi na chalupě lépe?! Proč jsem vlastně tak spěchala, však bych to tam jistě zvládla, beztak se nemohu začít Anetě vyhýbat kvůli něčemu takovému, jako jsou výčitky svědomí! Oba nechtěné poutníky vysadím na okenní parapet, čímž do pokoje vpustím další dávku horkého vzduchu, přibouchnu okno a abych učinila přítrž dalším zbytečným debatám, cpu mamce do náruče věci, které je třeba přidat do pračky.
„Tohle prádlo si přeper ručně,“ zklame mne a vrátí mi leopardí kalhotky. „I tu podprsenku k nim. Dej si do umývadla trochu teplé vody, prášek na ruční přepírání a přemáchni si to.“
„No jo,“ zahučím a vystrnadím mamku z pokoje, abych si uklidila šminky a jiné drobnosti, co batoh skrýval, teprve pak se rozhodnu jít prát. Hm, to je zvláštní… Projedu všechny věci ještě jednou, dokonce jdu prohrábnout špinavá trička nacpaná v bubnu automatky, kde čekají, až se program zapne, a nic. Nikde leopardí podprsenku neobjevím. Že bych ji zapomněla na chalupě…? Určitě! Z batohu se mi cestou vytrousit nemohla.
Mamce se se svým objevem nesvěřuji, zbytečně bych si vyslechla další řeči, tentokrát na téma, kterak jsem nezodpovědná a ještě k tomu neopatrná, mohla by přidat, že si nevážím věcí, neznám cenu peněz a kdesi cosi… Přitom o nic nejde, jednoduše si ji vezmu při příští návštěvě chalupy.
S povzdechem se dojdu vysprchovat a než zasednu k učení, pro jistotu ještě zkontroluji mobil. Samozřejmě opět zbytečně. Ačkoli jsme se rozešli, stejně…
Látka mi do hlavy moc neleze. Jsem unavená, neustále zívám, div si neroztrhnu pusu, a při hudbě z *Tokia* se dohromady ani soustředit nedá. Zabalím to už v sedm a jdu spát ještě za světla, čímž jen potvrdím mamčiny dohady, co jsme asi tak na chalupě místo učení dělali, a spím jako kotě bez ohledu na rachot, který moje drahá sestra dělá.
Stejně napsat mohl, proběhne mi hlavou těsně před usnutím.

Poslouchat švitoření pubertální sestry a jejích dvou neméně pubertálních kamarádek, které Lucku přišly navštívit a společně se rozplývají, jak moc je nový účes Billa Kaulitze *cool*, je nad moje síly, natož abych se při něm dokázala soustředit na angličtinu! Třikrát si pročtu otázku *Sport and Olympic games*, abych zjistila, že naprosto netuším, co to vlastně blábolím. Zimní sporty, letní sporty – všechno jeden guláš! Slyším je až na balkon, který mi jako jediné místečko v našem bytě poskytuje aspoň trochu soukromí. Namohu se zavřít ani na záchod, tam stále někdo courá, do koupelny si chodí mýt ruce, v obýváku Roman sleduje jakýsi fotbalový zápas, a protože jde o jeho oblíbený tým, neciví na obrazovku nijak pasivně, utkání prožívá a fandí tak hlasitě, až na nás paní Bartáčková klepe přes tenkou stěnu panelu, a v kuchyni řeší mamka s tetou Simonou její neradostnou životní úlohu podváděné manželky a týrané ženy. O ložnici nemluvě, v té si hraje malý bratránek s ještě menší sestřenicí, jelikož Lucka odmítla věnovat se příbuzným, když má svou vlastní návštěvu.
Ono i to soukromí na balkoně je dost pofiderní. Sice mě nikdo neobtěžuje přímo osobně, nicméně rušivých elementů je také dost a dost. Nejvíc mě rozčiluje chlápek z paneláku naproti,

kterého moje posezení v opalovačkách fascinuje natolik, že mě šmíruje dalekohledem, a to zcela neskrývaně! Jekot dětí, motory aut, hádka dvou žen, které pro nadávky nechodí zrovna daleko a ubrousek si neberou, častují se slovy, jež mě rozesmívají a puritánské spoluobčany vysloveně šokují, takže na ně pokřikují z oken a balkonů, aby toho nechaly, dámy jim odpovídají a za chvíli je z toho hotové srocení pavlačových bojovnic a malá válka gangů, to vše je na hony vzdálené olympiádám! Původní příčinou hádky bylo místo na sušáku. Jak málo stačí, aby si lidé vjeli do vlasů! Možná za to může vlna veder, která zasáhla celou republiku, aniž by brala v úvahu, že ještě ani nezačal červen. Všichni jsou podrážděni a agresivní. Dojdu si do kuchyně pro minerálku, ovšem moc si nepomohu, je to jako z bláta do louže. Hádce venku se mohu smát, tetiny slzy a především rudá opuchlina pod levým okem k smíchu nejsou vůbec.

„Měla jsi jít na policii," vytýká tetě mamka. „Aspoň by se třeba urychlilo rozvodové řízení. Tohle přece nemůže!"

Vybavím si svého vysokoškolsky vzdělaného strýce, lesního inženýra, skoro vždy usměvavého a společenského, a je mi nanic. Kdo ho nezná, nevěřil by, jaký je ve skutečnosti! To, že tetě zahýbá i s těmi nejprostšími dělnicemi v lesácké maringotce (teta ho jednou přistihla přímo při činu), je sice ubohé, nicméně stane se, nevěra je jedním z nejčastějších důvodů rozvodu, ale to, že ji mlátí hlava nehlava, nejspíš aby dokázal, kdo je pánem, je na pováženou. Zfackoval ji dokonce i tehdy, když jej přistihla při nevěře! Kdepak stud nebo omluvy, pár facek za to, že ho nemá co špehovat.

„Míla říká, že dokud bydlím v jeho bytě a jsem jeho žena, musím ho poslouchat," vzlyká teta bezradně. „Zapomněla jsem mu zašít prasklý šev na kalhotách, rozzuřil se… Můžeme tu s děcky přespat? Nemáme kam jít…"

Pohlédnu na mamku a protočím panenky. Tety je mi strašně líto, jenže, krucinál, jak se mám učit?!

„Samozřejmě," odvětí mamka a naznačí mi posunkem, že nemůže svou mladší sestru vyhodit na ulici. „Lepší b yste to ale měli u Zdenky, ta má byt sama pro sebe…"

„Zdenka? Prosím tě," vzdychne teta Simona nad osudem nejmladší ze tří sester. „Ještě se od toho pokusu o sebevraždu nesrovnala, z psychiatrie ji sice už pustili, ale denně chodí k psychologovi na sezení…"

Moje třicetiletá a dosud svobodná tetička Zdena totiž jedno únorové dopoledne napsala dopis na rozloučenou, jelikož poté, co ji opustil po čtyřech letech společného bydlení její přítel kvůli dvacetileté holce, ztratila smysl žít, a místo aby šla do kanceláře, pustila si plyn. Díky kolegovi z práce ji našli dřív, zachránili a zavřeli na psychiatrii, kde se ji snažili přesvědčit, že ani ten sebelepší partner nemá cenu jejího života. Notabene nemohl být nejlepší, když ji opustil kvůli studentce! Nejsem si ale vůbec jistá, jestli to nervově labilní Zdenka správně pochopila. Potřebovala by pořádného chlapa, který by ji měl rád, prohlásil Roman netuše, že v tom je právě kámen úrazu.

Teta si všimne mého přešlapování a klade mi na srdce: „Nikdy si žádného chlapa neuvazuj na krk, Romčo! Tady vidíš, jak všechny ty velké lásky dopadají."

Neurčitě pokrčím rameny a s nedopitou mattonkou se vrátím zpátky na balkon. Sousedská hádka stále pokračuje, vložil se do ní dokonce i jakýsi důchodce, který podle všeho šel pouze kolem a věc se ho vlastně netýká, mává kolem sebe dost nebezpečně holí a řev, který u toho všichni dělají, by mohl směle konkurovat pavilonu lvů hodinu před hlavním krmením.

Aneta je se zbytkem party stále na chalupě, nemám se na koho obrátit, všichni ostatní spolužáci a spolužačky jsou určitě zalezlí po uši v učení, den D se blíží…

Vytáhnu mobil a po dlouhém váhání napíšu esemesku složenou z pouhých dvou slov MAM DEPKU, načež ji po dalším rozhodování a zvažování pro a proti odešlu na číslo, které mi sice Aneta ze seznamu v rámci léčebné terapie vymazala, nicméně v hlavě je budu mít uložené nejspíš navěky.

Hynek není o nic výřečnější, ovšem odpoví vzápětí!
Z MATURY?
Jelikož jde o otázku, musím mu odpovědět. JO ☹
Spíše by tam patřilo „taky“, ale zase tak moc se odhalovat nechci. Když jsme se rozešli…!
NEBLAZNI, ROMCO. VSICHNI TO DALI, PROC NE TY?
Opět tázací tón a tedy možnost odpovědět, aniž bych si připadala jako vlezlík. Chce to on, ne já!
NĚKDO TAKY NE… V CECKU POHORELI HNED DVA ☹
Hynek se mě snaží povzbudit: TY TO DAS, ZADNY STRACHY!
Teď už otazník chybí, neodpovím hned – a tím víc mě potěší, když se mi mobil opět rozvibruje v ruce: SLOZIM CELY VIKEND, PRIJD ZA MNOU NA CERPACKU, STEJNE SE DOMA NIC NENAUCIS, KDYŽ SE BUDES UTAPET V DEPRESICH.
Opřu si hlavu o skleněnou výplň okna pokojíčku, za kterou tři dvanáctky řeší velikost prsů nejméně oblíbené spolužačky.
Rozešli jsme se, ano… Přesto mě pozval. Kamarádsky. Tentokrát opravdu *jen* kamarádsky. Jak jinak, po rozchodu?! Aneta by ze mě měla radost, kdyby viděla, jak si na něm trénuji pevnou vůli. Ačkoli mě vlastně *pozval*, odolám a nikam nejdu. Jsem dobrá! Dokonce mu ani neodepíši – a on se také odmlčí.
No, vlastně by ze mě žádnou radost neměla, musela bych jí totiž říct, kdo koho kontaktoval první…

Teta Simona u nás nakonec zůstane i s dětmi do druhého dne, což znamená v podmínkách více než stísněných, a poté, co jí chvíli po poledni strýc Milan zavolá mobilem, teta mlčky poslouchá, načež kuňkne: „Hned to bude…,“ sbalí věci a děti a přes mamčino i Romanovo domlouvání spěchá před dům za svým stále ještě právoplatným manželem, který tam čeká i s autem, aby si mohl uprchlíky odvézt zpátky domů. Na mámino naléhání, ať mu neustupuje a nenechá se utáhnout na vařené nudli, stejně jako na Romanův návrh, že si se švagrem půjde promluvit, protože takhle to dál nejde, reaguje shodně záporně. Poděkuje za azyl, s Mílou si to prý vyřeší sama.
„Ta holka je nepoučitelná,“ vzdychne mamka na tetinu adresu, načež jí neujde moje poflakování a hned mě honí: „Co ty tu okouníš? Utíkej se učit.“
„Už letím, div se nepřetrhnu,“ zašklebím se. Pravda, na studium mám dnes lepší podmínky, na sídlišti je po včerejší bitce, u které nakonec museli zasahovat městští policisté, relativně ticho, klasické zvuky ulice nepočítám, a co víc, Lucka odešla s kámoškami na koupák. Pár otázek skutečně poctivě pročtu, avšak když si navečer mamka vyrazí s Romanem na procházku, najednou nemám v prázdném bytě stání. Hynek mi víc nenapsal, nicméně… Pozvání stále platí, ne nadarmo se zmínil, že slouží *celý* víkend! Mohu si tisíckrát říct nikam nejdu, abych po tisící první zamkla byt, vytáhla ze sklepa kolo a šlápla do pedálů. V učení jsou přestávky důležité, třeba si provětrat hlavu – a k tomu jízda na kole jako udělaná!
Ve městě je to spíš na udušení, všechny ty výfukové zplodiny spolu s pachem tavícího se asfaltu mě nutí kašlat, na výpadovce z města nejhorší příznaky pominou a jakmile minu odbočku na Hrbáč, to tak, abych se v takovém vedru trmácela do příšerného kopce, můj nos naplní mnohem příjemnější vůně léta. Seno z nich voní nejlépe!
Cesta k velké čerpačce s motorestem *Papoušek* pár kilometrů za Bakovem vede naštěstí víceméně po rovině, snažím se co nejméně zadýchat, natož snad zapotit. Těsně před čerpačkou zastavím v lese, z batůžku vytáhnu zrcátko a hřeben, rozčešu větrem zcuchané vlasy a opravím řasenku, v jednom místě mi do oka vlétla jakási muška a já zhruba kilometr slzela, než jsem ji zpod víčka vypudila. Ještě bezbarvý lesk na rty, za ouško trochu parfému, zrcátko mi vrátí obraz světlovlasé holky s tenkou čárkou obočí nad nevinně vyhlížejícíma očima, nevinnost má na svědomí jasná modř, a nebýt malého pupínku na bradě, který nejde

zaretušovat ani krycí tyčinkou, byla bych se sebou v krátké minisukni a světlomodrém tričku s nahými zády a se zavazováním kolem krku vcelku spokojená.
Na chalupě jsem chytla správnou barvu, díky světlé pleti se musím opalovat opatrně, zvolna, a těch pár pih rozprsklých na nose lehce zapudruji.
Moje vizáž udělá dojem i na pana Papouška, majitele motorestu i čerpačky zároveň. Sjede mne od hlavy až po sandály a široce se usměje v náhlém poznání: „ty se jdeš domluvit na brigádu, že jo?“
Zaskočí mne, poté, co jsme se s Hynkem rozešli, mě vůbec nenapadlo, že by brigáda mohla stále platit.
„Dobrý den. No, já jsem - “
„Hynkova holka,“ doplní větu tak, jak jsem ji rozhodně neměla v úmyslu formulovat, a zavolá na svého podřízeného: „Hynku, návštěva!“
Opřu si kolo o stěnu kruhové budovy a trochu nejistě vrátím pozdrav svému exmiláčkovi. Hynkovi to v džínách a tričku s obrázkem strakatého papouška moc sluší, tmavé vlasy ostříhané do vymakaného rozcuchu pečlivě uspořádané. Nejspíš si vypomáhá tužidlem, jinak by nemohl vypadat celý den tak… dokonale! „Ahoj…“
„Čau, maturantko,“ usměje se na mne, jako by se mezi námi vůbec nic nestalo. „Tak co, ty depresačko? Už je líp?“
„Den a půl před maturitou?“ otáži se pochybovačně. „Spíš čím dál hůř! Potřebovala jsem vyčistit hlavu…“
„Taková pěkná holka odmaturuje dřív, než bys řekl švec,“ soudí pan Papoušek. „Stačí, když se na maturitní komisi usměješ a vyznamenání máš v kapse.“
„No, tak jednoduše to opravdu nefunguje,“ namítnu.
Hynkova kolegyně, vzpomenu si dokonce na její jméno, mladá paní Eva, je trochu realističtější: „Dneska už nestačí jen to, jak člověk vypadá. Musí mít i něco v hlavě.“
Souhlasně se na ni usměji, protože její citát beru za svou podporu, leč ona se svými moudry ještě neskončila: „Tyhle mladý holky budují kariéru přes postel a myslí si, že jim všechno spadne do klína samo. Místo aby seděly doma a učily se. Ty už všechno umíš?“
Jak to sakra myslí?! Tohle nevypadá na podporu!
„Samozřejmě. Od á do zet,“ ujistím ji tedy s úšklebkem.
Pan Papoušek nemá o satiře ani potuchy, tudíž nebezelstně usměje: „Takže můžeš nastoupit na brigádu hned po maturitě, to je fajn. Není to těžká práce, udržovat čistotu na toaletách, večer vytřít a přes den mýt řidičům okna. Hezká holky si vydělá navíc spoustu peněz, když se umí otáčet. Hynek říkal, že máš zájem… Co hned příští víkend?“
Páni, to je fofr! „No, já…“ Nakonec, proč bych nemohla jít na brigádu tam, kde dělá můj expřítel? Vydělat si něco peněz navíc se mi vždycky hodí, u babči na Kozím hrádku budu až v srpnu, proč si nevylepšit rozpočet dřív? „Tak fajn.“
„Výborně,“ kývne majitel. „V sobotu ráno přijď.“
Tím považuje věc mého náboru za vyřízenou a odspěchá do motorestu v druhé části budovy. Hynek kývne na paní Evu, aby to vzala na chvíli i za něj, hodí do kafeautomatu dvacku a uvaří pro sebe i mne moccaccino, které odnese k posezení z několika kovových stolků a židliček kousek od vchodu.
„Jak to jde, šprte?“ mrkne na mě.
„Chceš slyšet pravdu, anebo to, co říkám mamce?“
„To druhý bude asi o dost optimističtější, co?“ baví se.
„Jo, podstatně. Pravda je taková, že češtinu jsem projela celou, anglinu bez dvou otázek skoro taky, i když tu jen tak letem světem, dějepis vyloženě namátkově a na zemák se nedostalo vůbec. Tolik čísla. To, kolik z toho umím, je další věc. Jistá jsem si akorát dějepisem, sedne mi i většina otázek z češtiny… A to je všechno. V zeměáku se spoléhám na mapu a v angličně na štěstí.“

„No vidíš," uklidňuje mne. „Bude to v pohodě, uvidíš. Matura je brnkačka. Něco si přece pamatovat musíš, nechodíš tam první měsíc. Udělá to skoro každej."
„To *skoro* mě právě děsí," ujistím ho. „Z těch třech předešlých tříd neudělali čtyři. Navíc mají učitelé co srovnávat, myslím úroveň znalostí. Slyšeli už každou otázku několikrát…"
„Jsou to taky jen lidi. Musí toho mít dost, vy jste poslední v pořadí, budou unavení a velkorysí. Dají vám to," mrkne na mne, pohledem zavadí o moje kopečky zvýrazněné tenkou elastickou tkaninou, samozřejmě nemám podprsenku, pod tričko s volnými zády nosit nejde, a dodá: „Já bych ti to dal za jedna."
„No jo, ty…!"
„Dovol?" ohradí se. „Jak, no jo, ty?"
„Nemusí to být takoví… smilníci jako ty."
„Smilníci!" rozřehtá se. „Kdy přesně maturuješ?"
„V úterý odpoledne."
„Fajn, budu ti držet pěsti. A pak to spolu oslavíme."
„Jen aby bylo co," namítnu potěšeně. Nejde ani tak o jistotu, s jakou mi věří, že maturitu zvládnu, spíš o to, že *počítá* se společnou oslavou! Přestože jsme se rozešli!
Ještě chvíli se bavíme o škole a neúprosně se blížící zkoušce dospělosti, podle Hynka to bylo to nejjednodušší, co ho potkalo, pak ještě přijímačky na vysoké školy, ty také zvládl v pohodě, ovšem v prvním, maximálně druhém semestru nedal nějaké zkoušky a sbohem šáteček. Pak už začne být paní Eva nervózní, je fakt, že se jí nahromadilo hodně zákazníků a nevypadá dobře, když druhá kasa je zavřená, zatímco obsluha vysedává venku, takže se s Hynkem rozloučím a šlápnu do pedálů. Teď už se nemusím šetřit, makám jak drak, abych byla doma dřív než máma s Romanem. Což se mi stejně nepovede, avšak řečí jsem kupodivu ušetřena, mamka moje lítání kvituje pouze významným povzdechnutím.
Chvíli poté mi zatelefonuje Aneta, dorazila z chalupy a nervy má na pochodu, jak na ni dolehla neúprosná realita. Zhruba půl hodiny se vzájemně utěšujeme a litujeme. Po ní potřebuje duchovní útěchu Laura, které doma za úspěšnou maturitu slíbili auto, zatímco v případě neúspěchu si prý může sbalit kufry a jít, což je tedy hodně drsné, a nakonec volá Andy, aby se zeptal, kteří autoři patní mezi Ruchovce a kteří mezi Lumírovce. Bídu napadne něco lepšího, totiž založit na *xchatu* místnost *Temná kobka*, a tak vyženu Lucku od internetu a za hojné účasti spolužáků a spolužaček z oktávy D chatujeme o sto šest. Většinou jde o výkřiky zoufalství, takřka každý si myslí, že neumí vůbec nic, nejvíc kvílí ti, kteří to nepotřebují, podobným způsobem vyšilovali při každé písemce, čili nás nijak nedojmou. U lidí, kterým člověk může věřit, je to na váženou, ale i tady hrají roli nervy. Moc bych neprohádala, kdybych si tipla, že tu noc se pořádně nevyspí žádný z nás!

Na slavnostní zahájení maturit dorazím s malou dušičkou a pevně sevřeným žaludkem. Samou nervozitou mě postihnou měsíční problémy o týden dřív, než jsem je měla původně dostat. Když se daří, tak se daří!
Stojíme vyrovnaní před maturitní komisí jak ovce jdoucí na porážku. Vážnost situace je podtržena důstojnými obličeji profesorského sboru, ti tam jsou rozverní učitelé, kteří s námi při posledním zvonění posnídali, a společenský šat je na spolužácích také něčím zcela nezvyklým. Vidět Steva, Šotouše, Havrana a ostatní v tmavých oblecích s kravatami či motýlky, no to je fakt zážitek! Na Andym oblek příšerně visí, skoro vypadá, že ho má po starším bráchovi, Steve je těžký elegán a Havran vyložený svůdce žen, jak se vyjádří Laura, nicméně ani přes její hlášku nejsme s to se zasmát.
Předsedkyně komise se jmenuje Angelika Nováková, je prý ředitelkou jedné brněnské střední školy a navzdory svému sympatickému jménu vypadá vyloženě nesympaticky. Jde totiž o starší kostnatou dámu, která by mohla směle vystupovat coby sestra naší drahé Ostré! Ke všemu má aprobaci dějepis – angličtina, což mě rozhodně nepotěší!

Zahájení je samo o sobě krátké, po prezentaci nám předsedkyně popřeje hodně úspěchů, trochu štěstí a málo trémy a úderem půl deváté si do bývalé třídy oktávy A, na níž visí zlověstná cedulka MATURITNÍ MÍSTNOST a pod ní dodatek NERUŠIT!, pozve první dva maturanty, jimiž jsou Jan Adam a Andrej Hrubý. Kromě nich hned dopoledne maturuje také Aneta se Stevem, tudíž se nepřipojím k ostatním, kteří se potichu vytratí do svých domovů, nejspíš aby se honem ještě učili, nýbrž zůstanu na chodbě s dvojčaty. Třeba je podpořit! Jelikož jde o matematické mozky, největší hrůzu mají z češtiny, případně angličtiny. A napětím čekáme, než se z výslechové místnosti, jak třídu nazve Steve, vynoří Havran. Steve mu pouze stihne naznačit otázku, tak co, a Havran neurčitě pokrčí rameny. Pak už je Štěpán Chalupa žádaný na potítku, kdežto my s Anetou se na Havrana nedočkavě vrhneme. „Povídej! Cos měl?“
„Staroslovanský písemnictví,“ odfoukne si. „Šílenost!“
„Ježíši,“ polituji ho, protože přesně tuhle otázku spolu s Biblí a antickou literaturou bych z češtiny nechtěla ani za nic! Aneta sice svého kluka také lituje, avšak i ona je ráda, že už je otázka vyčerpaná a nezbyde na ni.
„Řekls tam něco?“ vyzvídá na Honzovi podrobnosti.
„Něco jo, teď je otázka, jestli jim to bude stačit.“
Stisknu Anetě pevně ruku, poplivu ji pro štěstí a celou dobu, co je uvnitř, palec z dlaně neuvolním. Skoro nevnímám Andyho, jak mi celý rozradostněný děkuje! „Cože?! Za co?“
„Vytáhl jsem si Ruchovce a Lumírovce,“ sdělí mi a v tu ránu je mi jasno. „Díky, žes mi v tom včera udělala jasno.“
Steve vybere druhou nejhnusnější otázku, alespoň pro mne, a já jsem tak moc ráda, že už o knize knih, tedy Bibli, nebudu muset zítra povídat! Nadprůměrně inteligentnímu Stevovi přišla tahle otázka jako vyloženě dobrá! Aneta to má přesně naopak. Vylosuje si Shakespeara, kterého bych brala všemi deseti, a nadává ještě na chodbě, že prý měla smůlu na otázku! Vostrá, která kolem desáté nese do maturitní místnosti podnos s kouřícími šálky kávy, si mě změří od hlavy až k patě. „Vy přece dnes nematurujete, Vrabcová.“
„Přišla jsem jen podpořit kamarády,“ vysvětlím.
Kupodivu mě za mou solidaritu nepochválí, ba právě naopak. Zatímco třídní Král, který jí přijde otevřít dveře, aby kávu nerozlila, dobře podotkne: „Romana se už nemůže dočkat, nemám pravdu?“, Vostrá mi uštěpačně poradí: „Udělala byste mnohem lépe, kdybyste radši podpořila sama sebe a svoje ne zrovna hluboké vědomosti.“
Musím se držet, abych jí neodpověděla něco sprostého. Nemohu si ji znepřátelit před maturitou, byť z žádného jejího předmětu nematuruji. Kdo ví, jak dlouhé má prsty!
Přes dobré rady megery Ostré s ostatními zůstanu až do oběda, než mají za sebou všechny čtyři maturitní předměty, ač některé se smíšenými pocity. Čekání na vyhodnocení je pekelně napínavé! Nakonec jim mohu tak akorát závidět: dali to samozřejmě všichni, Steve s vyznamenáním, Aneta za sedm, což je výsledek, který předčí všechna její očekávání, dlouho se z té radosti nemůže vůbec vzpamatovat, Andy za osm a Havran za devět. Matika a fyzika za jedna, čeština tři, což ho překvapí příjemně, a zeměpis čtyři. Což je bomba!
„No neblbni,“ lapu po dechu. „Ze zemáku za čtyři?!“
„Jo,“ zavrtí hlavou. „Nevěřila bys, jak byl Měkkej protivnej. Hospodářské rozdělení světa je otázka blbá sama o sobě, natož s kreténským učitelem. Za přísedící jsem měl Vostrou, byla chytřejší než rádio, znáš ji, kdyby je předsedkyně nesrovnala, nepustli by mě ke slovu. Normální kantor během roku pouští hrůzu a nic neodpustí, ale při matuře bere v úvahu trému a stres a studentovi pomůže. Kretén ho s radostí zkoupe. Já měl smůlu na dva kretény. A to jsem si myslel, že bude zemák odpočinkovej… Možná by i stará Maxy byla lepší!“
„Hlavní věc, že to máš,“ těší ho Stee a my ostatní se přidáváme. Páni, brala bych i za devět!
„Přeji ti zítra víc štěstí, než jsem měl já,“ usměje se na mě Havran a přestože se ho vyptávám na podrobnosti, víc neodpoví, jelikož se s Anetou dlouze líbají.

„A jdeme slavit!“ rozhodne kamarádka, jíž matura vyšla lépe než průměrné známky na vysvědčení, zavěsí se do svého kluka, oba mě poplivou pro štěstí a odcválají domů.
Jak jim závidím!!! Také spěchám domů – učit se zeměpis, který se mi v tuhle chvíli jeví jako nejhorší z předmětů. Otázky si vezmu dokonce i večer do vany, kam si jdu dopřát relaxační bylinkovou koupel. Čím hlouběji se do nich nořím, tím větší děs se mne zmocňuje. Stejně jako Laura v ZSV i já mám dojem, že většinu pojmů slyším prvně!
Když mi zahraje mobil melodii ze seriálu *Friends*, kterou mám nastavenou pro lidi z party, tedy mé přátele, úlekem ho málem shodím z poličky nad vanou do vody. Zachytím ho v poslední chvíli, uf. Ještě si zničit mobil a jsem nahraná, Šotolův aparát nedobrovolné koupání v rybníce také nepřežil, přestože ho spolužák pečlivě vysušil a vyčistil.
„Čau, Any,“ kuňknu.
„Nač ten pohřební tón?“ zahaleká jako na lesy a já hned poznám, že se nachází v totální euforii. Možná jí teprve došlo, jaká je paráda mít maturitu za sebou, případně si dobrou náladu vylepšila chemickou cestou. Koneckonců, v chemii se fakt vyzná, teď to má stvrzené i na maturitním vysvědčení, dát ji za jedna a bižoli za dvě je vážně umění! Při posledním zvonění měla pravdu. Proč se vzrušovat čtyřkou z dějáku či ZSV nebo čeho vlastně na obyčejném vysvědčení, když ukazovat bude jen to maturitní?
„Ne všichni mají maturitu za sebou,“ připomenu jemně.
„Hele, když jsem to i já dala za sedm, nemusíš mít strach,“ snaží se mne uklidnit. „A vůbec, nechceš přijít do *Galaxie*? Je nás tu osm, všichni dnešní úspěšní maturanti.“
„Nemůžu.“
„Teď už se stejně nic nenaučíš. Dala by sis na kuráž.“
„Vole,“ uchichtnu se. „Díky, ale na podzim se mi maturovat fakt nechce.“
„Proč na podzim?“
„Protože bych zítra nebyla schopná. Známe ty pitky na kuráž! Kromě toho, drahá přítelkyně, možná mi to nevěříš, ale od jisté doby nepiju, víme?“
„Ha há,“ zasměje se, jako bych jí řekla skvělý vtip. „Tím osudovým mezníkem byla pařba na moje narozky, jo?“
Nejen pařba, doplním v duchu. Něco mnohem horšího, co ti říct *nikdy* nemohu, i když jsme nejlepší kamarádky! S Havranem jsme to zvládli dost dobře, možná i díky stresům z maturity se ks obě chováme stejně jako dřív, oba jsme noční zážitek zašoupli do nejhlubších trezorů duše.
Na dveře koupelny se ozve bušení. „Nejsi tu sama!“
„No jo, furt,“ osopím se na sestru, rozloučím se s Anetou a vylezu z vany. Ještě ani nejsem utřená, když mi mobil zahraje znovu. Tentokrát však jde o melodii z *Dirty Dancing*, tu krásně romantickou a zamilovanou, a já se nemusím dívat ani na jméno toho, kdo se snaží se mnou navázat kontakt.
„Ahoj Hynku,“ řeknu do mobilu vyčkávavě.
„Tak co, v pohodě?“
Je to skoro dojemné, jak se stará o psychické rozpoložení své bývalé „kamarádky“! „Pod pohodu si představuju něco jinýho! Hynku…?“
„Ano?“
„Já mám strach,“ svěřím se mu.
„Většina lidí má před důležitou zkouškou strach,“ ujistí mne. „Ve čtvrtek jdeme slavit, jasný.“
„Kéž by,“ vzdychnu toužebně. „I kdyby za šestnáct, jen ať to mám!“
„Za šestnáct?“ baví se. „Já si tipnu, jo? Do deseti.“
„Máš o mně velký mínění, škoda že už zítra ho ztratíš… A mámy je mi taky moc líto. Bude to pro ni hodně těžký zklamání, až zjistí, jak hloupou porodila dceru…“
Hynek se směje, jako bych mu právě řekla vtip!
„Mluvím vážně!“

„Já taky. Do deseti, vzpomeň si na mě.“
Další bušení na dveře, tentokrát ještě zběsilejší. „Ségra, vypadni z koupelny, slyšíšš?!“
„Musím končit,“ rozloučím se s ním. „Díky za podporu.“
„Není zač. Pěkně se na ten zítřek vyspi.“
„Tak to nevím, jestli vůbec usnu,“ pochybuji. Vše jsme si řekli, přesto žádný z nás neukončí hovor první. Pár vteřin je na lince ticho. „Ještě…“
„No?“
„Vlastně nic. Tak… ahoj.“
„Krásný sny, Vrabečku.“
Něžné oslovení ve mně vyvolá příjemné mrazení. Rozešli jsme se, přesto… Aspoň něco pozitivního, na co mohu myslet před spaním!

5. KAPITOLA

Navzdory očekávání jsem v osudný den zkoušky z dospělosti klidná. Říct klidná jako lenochod tříprstý by bylo přehnané, nicméně stavy úzkosti se nedostavují a víkendové deprese pominuly úplně! Prostě hop, nebo trop. Když už jsem se po osmi letech dopatlala až k maturitě, to by musela být pořádně velká smůla, abych ji nedala!
Nemůže mě vytočit dokonce ani sestřička, která pobíhá po bytě, shání poslední veledůležité blbosti, bez nichž se údajně na dvoudenním školním výletě neobejde, překáží v koupelně i na záchodě, ať se hnu, kam chci, všude narážím na zamčené dveře.
„Luci, prosím tě, nemohla bys maličko pohnout?“ požádám ji bez známek nervozity. Svým tónem ji zaskočím natolik, až udiveně vykoukne z koupelny a podezíravě si mě měří.
„Ty sis vzala nějaký prášky?“
„Jaký?“
„Na nervy,“ vysvětlí.
Pobaveně se zasměji. Něco na tom bude, v jiný den bych ji rozhodně neprosila, spíš bych jí slíbila pár facek za zbytečné zdržování a jakmile by z koupelny vystrčila nos, za velkého křiku bych svůj slib splnila. „Nevzala, neboj.“
„No že to máš tak jako na háku,“ upřesní. „Ani sis nedala třeba špeka nebo něco?“
„Hele, smrádě,“ upozorním ji, „nejsi ty na svůj věk nějak moc čiloučká?“
„Tss,“ udělá opovržlivě a světe div se, pustí mě do koupelny s tím, že se tedy namaluje v pokojíku.
Já to s líčením nijak nepřeháním, nerada bych si předsedkyni Angeliku znepřátelila hned na první pohled. Namáznu si maskarou řasy a velkým štětce rozetřu po tvářích v lehkém odstínu trošku zdravíčka, přece jen jsem dnes bledší než jindy. Jednoduché šaty v černobílé kombinaci vypadají střízlivě a přitom společensky, těmi určitě nic nezkazím, ještě si pořádně rozčešu vlasy, splétat si jev copy á la slušná holčička nehodlám, profesoři ě znají příliš dlouho na to, abych jim mohla věšet na nos bulíky, vyčistím si zuby a do batůžku přibalím kromě nepostradatelného mobilu i otázky ze zeměpisu. Jako bych měla šanci se na poslední chvíli něco naučit!
Lucka to má s výběrem oblečení mnohem složitější. Školní výlet je v jejích očích událost číslo jedna, nejdřív jakou dobu vykřikuje, že nemá co na sebe, načež mě v nezvyklém sesterském spojenectví požádá, abych jí pomohla rozhodnout, které tričko si vzít.
„Já bych si vzala tohle,“ ukážu na černé triko s hlavou Kurta Cobaina na prsou.
„Ani náhodou!“ ohradí se. „Podobný nosí Kačena!“
„Protože má vkus,“ zasměji se. „Budete dvě.“
„To tak! Ještě by si holky myslely, že kopíruji její image. Můj styl musí být úplně jinej, té káče se podobat nechci v žádným případě!“

„Katka už není tvoje nejlepší kamarádka?“ podivím se.
„Kde žiješ? Dávno ne! Teď ji s Jitkou a Dominikou nenávidíme.“
„Zase tak dávno to nebude, vždyť byla u nás pečená vařená,“ vzpomenu si na puberťačku ještě o něco málo nesnesitelnější než je Lucina.
„Naposledy jsme spolu kamarádily o Velikonocích.“
Zvláštní, jak s přibývajícím věkem čas letí rychleji! To, co Lucce připadá jako věčnost, mně uteklo mávnutím kouzelného proutku! „A čím si to u vás tak rozlila?“
„Je úplně pitomá a má největší prsa ve třídě.“
Jogurt, který zvolna polykám k snídani s hrstí kukuřičných lupínků, skončí z velké části na kuchyňské lince. Málem se zadusím smíchy!
„Vaše starosti bych chtěla mít,“ bavím se. „Neboj, taky ti nerostou.“
„Náhodou,“ nafoukne hrudník, „už nosím podprsenku, to sis nevšimla? Nejhůř je na tom Monika, ta je úplně plochá… Nejvyvinutější je Kačena a hned po ní Dolínek.“
Tentokrát mám naštěstí sousto spolknuté, jinak by letělo za svým předchůdcem. „To je kluk?“
„Jasně. Klidně by mohl nosit podprdu. Spousta holek mu závidí. Říkáme mu Kozina.“
Hřbetem ruky opatrně otřu koutky očí a jelikož je nejvyšší čas, musím vyrazit, pokud nechci přijít na vlastní maturitu pozdě. Což by byla fakt bomba!
„No nic, já letím. Tak si to na výletě užij, jestli se ti tedy podaří nějaké tričko vhodné pro tvou image najít. Zatím čau,“ rozloučím se s tím žabcem a vykročím vstříc osudu.
Nejspíš levou nohou, jak se ukáže hned vzápětí. Paní Bartáčková, která také čeká na výtah spolu s další sousedem, jedním z party ukrajinských dělníků, jež bydlí v pronajatém bytě naproti, mi odpoví na pozdrav, nicméně stále mě jaksi kradmo pozoruje a uhýbá očima. Zkontroluji, zda jsem nevyrazila v domácích korkáčích, při mé skleróze by to zase tak nemožné nebylo, ale ne, v pohodě, na nohou mi sedí lodičky jako ulité. Teprve ve chvíli, kdy se počmáraná a ne zrovna libě vonící kabinka výtahu přičvachtá až do osmého patra, se ke mně nakloní a částečně si zakryje ústa, aby ji neslyšel Ukrajinec, o kterém silně pochybuji, že umí česky, a cosi nesrozumitelného zahuhlá. Nerozumím zbla!
„Prosím?“ otáži se slušně.
„Jde o *disgrétní* věc,“ vysvětlí mi, jelikož ji moje nahluchlost nejspíš pohoršila, a dodá: „Máš něco na šatech.“
S úlekem zkontroluji sukni, jestli jsem se někde neotřela nebo nenachytala pavučiny, chlupy či co já vím, ale nic nepatřičného nevidím. Ukrajinec tak „disgrétní“ není, s pusou od ucha k uchu mi málem zapíchne ukazováček až do levého ňadra a v poslední chvíli, než mu vytnu políček, co si to dovoluje, si uvědomím, že mě nechce osahávat, nýbrž ukazuje na světlý flek, který se skví na tmavých šatech jako pěst na oko. Poplivala jsem se snad pastou na zuby?! Ačkoli je skvrna zaschlá, při bližším ohledání v ní poznám jogurt. Ach ne… Musím si nechat ujet výtah a běžet zpátky do bytu, kde se pokusím cípem utěrky namočeným v čisté vodě flek smýt. Dosáhnu pouze toho, že jej rozmažu do světlého kola velkého přes celé ňadro!
S rostoucím děsem hrabu v polici nad vanou, abych použila přípravky proti skvrnám.
V reklamách jim to jde mnohem snadněji než mně! Nakonec sice šaty z velké části očistím, nemám však už žádný čas na sušení, tudíž musím vyrazit do školy s mokrý ňadrem a doufat, že šaty v teplém dopoledni brzy uschnou. No, to mi to pěkně začíná! A to ani nemluvím o skutečnosti, že vracet se údajně přináší smůlu!!!
V autobuse MHD si vzpomenu na další jobovku: zapomněla jsem si vzít náhradní tampony, což je v nejsilnějším dnu menstruace dost těžký problém! Při cestě mám sice drogerii *Droxi*, nezbývá mi než z autobusu vystoupit, skočit si do obchodu a poslední dvě stanice doběhnout pěšky, v lodičkách na podpatcích je to pěkná dřina, však se taky po mně lidi otáčejí, abych se celá uřícená vřítila do dávno ztichlé budovy, vzala schody do druhého patra po dvou a na chodbě před maturitní místností zastihla Anetu a Lauru s očima navrch hlavy.

„No kde seš?!“ spustí na mě moje nejlepší kamarádka. „Dvakrát sem ti volala a ty nic! Už jsme se s Bídou a Šotoušem báli, jestli sis třeba nehodila mašli nebo tak.“
„Hele, možná vám připadám praštěná,“ vydechuji zajíkavě, „a možná jsem praštěná doopravdy, ale zase tak moc tedy ne! Mobil jsem neměla čas vzít. Fuj, hlavně že jsem to stihla. Ti dva jsou uvnitř?“
„Jo,“ kývne Laura, která i dnes vsadila na svůj reprezentativní zjev a výběrem oblečení ho jen podtrhla. Škoda jen, že nemám předsedu, nýbrž předsedkyni, ta to asi neocení. „Třídní tě tu třikrát hledal.“
Sotva dopoví, Králova hlava se objeví mezi veřejemi. Jakmile mne spatří, s úsměvem si oddechne.
„No co to je tohleto?“ spustí na mě naoko přísně. „Včera ses nemohla dočkat a dneska zaspíš?“
„Nezaspala jsem,“ hájím se. „Jenom souhra nešťastných náhod způsobila malé zpoždění.“
„Museli jsme kvůli tobě pozměnit pořadí,“ oznámí mi. „No, Vrabčáku, zlom vaz.“
Než se stačím Anety zeptat, jak dopadla včerejší minioslava, nejspíš v klidu a pohodě, když se kamarádce dnes povedlo vstát normálně na osmou, jen aby mě mohla přijít podpořit, stejně jako jsem včera podporovala já ji, z jámy lvové vyjde Bída a se zazubením mě plácne do zad.
„Čau, ztracená dcero. Vostrá se už těšila, že tě z maturit vyškrtne, ale Král s Bombermanem ji převálcovali.“
„To je zmije,“ ušklíbnu se.
„Romana Vrabcová!“
Hodím po holkách odevzdaný pohled a nakráčím před maturitní komisi, abych sáhla levou rukou do plátěného sáčku s kulatými žetony, na nichž jsou napsaná čísla otázek. Promnu ji v hrsti, je to těžká volba… Tak třeba tenhle!
Při pohledu na číslici 19 se málem kácím.
„Landscape ecology,“ oznámí mi sama předsedkyně a česky dodá: „Taková pěkná otázka. Prosím.“
K potítku, kde si Šotouš balí nejen svoje poznámky, co si tu během Klářiny maturity udělal, ale i celou hromadu plyšových talismanů i jiných amuletů, ten magor jich přivlekl plný bágl, zatímco já jsem si nevzala ani jediný, protože jsem zapomněla i na tohle, se doslova připotácím. To mám za to, že jsem se ráno vůbec nebála! Začalo to pitomým flekem a skončí minimálně jednou nedostatečnou, protože tuhle otázku jsem vynechala úplně! Cokoliv jiného, cokoli…! Jen ne ekologii, sakra! I ten pitomý vzdělávací systém bych brala radši než tohle!
Na papír si tiskacími písmeny napíši název otázky a zahledím se nevidomým zrakem z okna na domy na protější straně ulice, kam jsem za ty roky civěla mockrát, když jsem se v hodinách nudila… Kulisu mi k tomu dělá Šotouš, který se rozpovídá na téma Sport a hry, jež mu vyloženě sedne, pamatuje si nejen data a místa konání jednotlivých olympiád, ale dokonce i umístění některých našich sportovců. Super. Dělat maturitu po Bídě, která je geniální, a Šotolovi, jenž je v předmětech, které ho baví, dobrý, je sebevražda sama o sobě, natož když netuším, co jim mám povídat!
Uvědomím si, že nade mnou někdo stojí. Mr. Smíth mi koukne přes rameno a když vidí rozsah mých poznámek, uchopí tužku, kterou bezmyšlenkovitě okusuji, a napíše mi tiskace hesla: Ecology and behavior a Forest ecology. Je to sice od něho milé, jenže… Stejně se nechytám! O ekologii lesa vím velké kulové a pokud slovo behavior znamená chování, tak jsem na tom stejně.
A pak už jdu na porážku. V mluvnické části mám za úkol přečíst jakýsi článek z anglického časopisu, něco kolem vánočních zvyků a tradic v Anglii, překlad dám jakž takž dohromady, neobsahuje žádná složitá slova. Když mě však Angelika Nováková, manžele Novákovy nejspíš inspiroval seriál o nezkrotné markýze andělů, požádá, ať spustí, dostanu ze sebe tak akorát moudro hodné Nobelovy ceny: „Ecology is priority…“

Mr. Smith, který vidí, že jsem totálně vedle, když mi nepomohly ani jeho záchranné berličky, se rozhovoří o deštných pralesech a já doplním, že záchrana je důležitá, protože jich stále ubývá. To měl nejspíš na mysli tou ekologií lesa! Víc toho však tak nějak stejně nevím. Nenechá mě v tom plácat ani nyní, tahá ze mne jako z chlupaté deky moje názory na to, jak by měla probíhat výchova k ochraně životního prostředí zda by se ji měly učit už děti v základních školách… Předsedkyně, které nemůže ujít, jak se v tom plácám, se k němu připojí a zahrne mě řadou otázek, které k mé smůle nedokážu nijak rozvést! Hodiny navíc letí šíleně pomalu. Patrně v návalu čirého zoufalství se mě náš angličtinář zeptá, jaká *animals* žijí v lese. S ekologií to nemá mnoho společného, nicméně pár minut by se tím zabít dalo! Tedy v případě, že bych uměla slovíčka! Ačkoli jsem celé roky v anglině balancovala mezi dvojkou a trojkou, no, poslední roky to byla prostě trojka, najednou si nevybavím jediné zvíře, které žije v lese! Copak já vím, jak se řekne jelen, veverka, zajíc či daněk?! Vzpomenu si tak akorát na lišku (fox), což je žalostně málo. Pokusím se z patové situace vybruslit lstí.
„Giraffe don't lives in the forest, elephant don't lives in the forest, camel don't lives…" Je to zajímavé, ale zvířat, která v našich lesích nežijí, je celá řada! Nezapomenu vyjmenovat *creatures*, jako je lion, hippo, cheetah, leopard, bear, tiger atd., až mě musí Angelika se smíchem zastavit a koutky úst cukají také obávanému říďovi.
„Tak jak?!" vyzvídá Aneta nedočkavě. V džínách a tričku n ramínka pasuje do vážného prostředí asi jako lion do českého lesa, palce mi však držela poctivě, má je celé bledé, odkrvené.
„Jestli za čtyři, budu ráda," vzdychnu, vytrhnu Šotolovi z ruky otázky a ovívám se jimi jako vějířem. Šatičky mi vlhnou potem, což má jedinou výhodu – aspoň se ztratí flek po vydrhnuté jogurtové skvrně, budu jich tam mít celé mapy v podpaží, pod ňadry i na zádech, což tedy bude vypadat úchvatně, spodní kalhotky mám provlhlé skrz a příšerně mě bolí od menstruace břicho. „Katastrofa."
„Třeba se ti to jen zdá," těší mne. „Já si taky včera říkala, že ten Shakespeare byl propadák, no a vidíš, nebyl."
Musím si stoupnout k otevřenému oknu, ale ani tam nemám šanci nějak citelně vychladnout, venku se dělá pěkný pařák a k tomu nervy na pochodu…
Vytáhnu z batůžku mobil, abych smazala symbol telefonu, jak se mi Aneta snažila dovolat. Obálka mě naopak naladí, zadoufám, že mi píše Hynek něco povzbudivého k maturitě, z návštěvy na čerpačce mám dobrý pocit, sice nedošlo ani k nejmenšímu náznaku, že bychom mohli být něco víc než jen kamarádi, ale i tak to bylo fajn. Hodně štěstí mi však přeje mamka s dodatkem, ať se hlásím po každém předmětu, aby byla v obraze, když už se kvůli mně nemůže soustředit na práci!
Chce to, má to mít, usoudím nenadšeně a naklepu zprávu: ANGLICTINA HRUZA. UVIDIME. MELA JSEM PEKELNOU SMULU NA OTAZKU… SNAD BUDOU DALŠÍ PREDMETY LEPSI.
Bžuuum, odešlu SMSku na číslo mamčina mobilu, načež ji ve stejném znění bez sebemenšího zásahu pošlu ještě Hynkovi. Samozřejmě tak, aby mě Aneta neviděla. Mylně by si to vysvětlila jako dolejzání, přičemž jde o pouhé informování!
Aneta však má jiné starosti. Bez ohledu na to, v jakém jsem lisu, mě vykolejí ještě ona, když si mě vezme stranou a *disgrétně* mi pošeptá: „Nevím to jistě, ale… Vypadá to, že mi Honza asi zahnul."
Navzdory vedru, které prostupuje celou mou bytost, se mi na pažích naježí chloupky: „Co-o?! Jak jsi na to přišla…?"
„Podle toho fleku na prostěradle," vysvětlí zamyšleně.
„Vždyť jsi říkala, že jste ho tam udělali spolu…"
„No, v tom je ten zakopanej pes. Pořád o tom přemýšlím… Nemohla jsem ten večer mít sex."
„Proč ne?" optám se sevřeným hrdlem.

„Protože jsem byla mrtvá. Chápeš, ráno jsem se vzbudila oblečená, sundanou jsem měla akorát džísku a boty, nic víc.“
„Mohla ses v noci obléct, přece si nic nepamatuješ…“
„Nemohla. Však víš, jak mám festovní džíny. Dají se obléct jen vleže a aby mi nemohl prasknout zip, našila jsem si zevnitř takové malé háčky. Zapínají se hrozně ztuha, dá mi to fušku i za střízliva. Byly zapnutý do jednoho!“
„No tak sex nebyl,“ trhnu rameny. „To přece vůbec nedokazuje, že ti Havran zahnul.“
„A co ten flek velkej jak Arizona?“
„Říkalas Jižní Amerika,“ vzpomenu si.
„Na tvaru nezáleží. Prostě tam byl.“
„Mohli jste ho udělat noc předem a ráno sis jenom nevšimla,“ vymýšlím nejrůznější varianty, abych ji svedla ze stopy a přinutila přestat Havrana podezírat.
Aneta je však jako buldok, chytne a nepustí. „Byl čerstvej. A pak, proč by mi nejdřív říkal, že byl sex, když n sto procent vím, že být nemohl?“
„A co na to on?“ zeptám se napjatě.
„Že slyším trávu růst.“
„Přesně tak,“ zablekotám rozpačitě. „Něco si namlouváš a zbytečně ho podezíráš. Honza tě miluje, nezahnul by ti.“
„Romana Vrabcová!“ zahaleká třídní ode dveří, a protože mě na lavičce odsouzenců naproti vchodu do třídy nevidí, poleká se: „Kde je zase ta holka?!“
„Tady!“ zamávám a rychle k němu přes půl chodby cupitám. Než vyvracet Anetino podezření a tvářit se jakoby nic, to radši maturovat, byť jde o obávanou zkoušku ze zeměpisu! Předmětu, který jsem si naivně vybrala proto, že se mi zdál coby oddechový, doplňkový, jsem věnovala při učení nejméně času. Prostě jsem to nestihla, no, a nebýt tragických zvěstí z céčka, spoléhala bych na mapu a to málo, co si pamatuji z hodin, a neučila se vůbec.
Na potítku si opět připadám jako Alenka v říši divů. Vybrala jsem si zemák proto, že se při něm pracuje s mapou, jenže otázka, kterou jsem si vytáhla, se zase tak úplně map netýká! Dostat hory a pohoří světa, byla bych vysmátá, něco bych věděla a zbytek přečetla z mapy, jenomže moje otázka je záludnější, jelikož zní: MOŘE A OCEÁNY.
Je mi jasné, že tentokrát nebude stačit vyjmenovat čtyři oceány a pak jet po mapě od leva doprava a číst názvy moří! S přivřenýma očima zapátrám v paměti, co jsem kdy od Měkkého na tohle téma slyšela… Posléze si něco vybavím, něco dodám z přírodovědných pořadů, které Roman rád poslouchá a já je vnímám coby podprahové informace, když kolem šmejdím s vysavačem či prachovkou. Zápisky si udělám v heslech a po Šotolovi si sednu před maturitní komisi přece jen v o něco lepším rozpoložení než v angličtině!
„Prosím,“ pobídne mě Měkkej a Vostrá se upřeně zadívá na moje ňadra, především na to levé. Znervózní mě ještě víc, než kdyby pronesla nějakou jedovatost ohledně úrovně mých znalostí! Že by jogurt stále prosvítal?!
„Země je planetou vody,“ spustím hodně zeširoka. „Ne nadarmo se jí říká modrá planeta. Ohromné množství slané vody pokrývá tři čtvrtiny zemského povrchu, zhruba 71 %. Mořem je obklopeno všech sedm kontinentů. Oceány a moře vznikly asi před čtyřmi a půl miliardami let, když se původně roztavená Země ochladila. Při sopečných erupcích unikala z nitra zeměkoule vodní pára, srážela se a padala na její povrch v podobě deště. Vyplnila rozsáhlé prohlubně skalnaté pevninské masy, ty se od sebe postupně vzdalovaly a vytvořily se tak kontinenty a oceány. Na souši se objevily řeky, které cestou do moře rozpouštěly minerály, takže voda v mořích dostala slanou příchuť…“
Třídní Král souhlasně pokyvuje hlavou, asi se mu moje vyprávění líbí, a také Angelika vypadá spokojeně. Hned se mi zvětší sebevědomí! Vyjmenuji čtyři oceány a pokusím se definovat moře, načež se hodlám přesunout k mapě, abych využila její přítomnost. Měkkej mě však nepustí, chce po mně přesně vyčíslit procenty poměr vody a solí a můj odhad se mu zdá

málo fundovaný. Opět se pokusím o úhybný manévr k mapě – a opět mě zarazí, tentokrát chce popsat oceánské proudy, funkci proudu Golfského… K mapě se nakonec vůbec nedostanu! Dokonce i Vostrá si pospíší s doplňkovou otázkou na oceánické slapy!
Na Anetinu němou otázku udělám rozzlobený ksicht. „Je to debil. A jeho stará debila. Kdyby mi do toho nekecali, mohla jsem to mít za jedna."
„Neříkalas, že ses zemák skoro neučila? Tak nebuď hamoun," baví se kámoška.
Na mamčinu vystrašenou esemesku, tou první jsem ji nejspíš řádně vyděsila, jak pokračuji, odepíšu ZEMAK USEL, VIDIM TO TAK NA DVOJKU, a opět ji pošlu na dvě čísla.
Jasně, na to, kolik času jsem zeměpisu věnovala, to bylo dobré téma i dobrý výkon, nicméně nebýt těch dvou pablbů, mohl být ještě lepší, předsedkyně je rozumná a ředitel, ze kterého šel celé roky strach, nečekaně chápavý!
VIDIS, JAK JSI DOBRA, SPRTKO ☺ NERIKAL JSEM TO?
Hynkova hláška o šprtce moc nesedí, ale potěší! Tedy ne ta hláška jako taková, nýbrž to, že napsal. Anetě se raději nesvěřím, stejně má svých starostí dost, nasadila si do hlavy brouka a ten ji nahlodává a nahlodává…
Prvotní šok, který se mě zmocnil díky nevydařenému začátku, pozvolna mizí v češtině nakráčím pro otázku v relativním klidu, pro žeton sáhnu tentokrát pravou rukou, a vida, tahle změna se vyplatí, ROMANTISMUS V LITERATUŘE není vůbec špatnou látkou. Kdyby nic jiného, Máj jsem četla a líbil se mi, s češtinářkou Barunkou Panklovou, která se nám v pololetí vrátila z mateřské dovolené, jsme vždycky dokázaly najít společnou řeč. Tentokrát mám papír s přípravou popsaný odshora dolů a ještě mi zbyde čas vyslechnout si Šotolův výkon. Bágl plný plyšáků se mu vyplatilo táhnout, amulety mu přinesly štěstí, jen o Karolíně Světlé se toho dá napovídat spoustu, takže se skoro ani nedostane na méně záživné autory, kteří do otázky také spadají. Šotouš se zachová přesně podle očekávání, mele a mele a porotu si vysloveně získá. Hlavně tedy díky otázce, kterou mu položí sama markýza andělů a v níž má stručně vylíčit obsah díla *Frantina*.
Teprve tehdy David zaváhá. „Frantina?"
„Ano," kývne předsedkyně, znovu nahlédne do Šotolova čtenářského deníku, zda se nespletla, a spokojeně dodá: „Uvádíte *Frantinu* v seznamu přečtené četby, předpokládám, že jste ji četl."
„No jo, četl," kývne kámoš a spustí: „Frantina je příběh chlapce, kterého odmala matka strojila do dívčích šatů a vydávala ho za dívku, jen aby nemusel narukovat na vojnu. Ve skutečnosti se jmenoval Franta. Ježe pak to prasklo."
Mám co dělat, abych se u potítka nerozesmála nahlas! Tím spíš, že předsedkyně spokojeně pokývá hlavou, češtinářka hodí okem po přísedících, načež se na Šotouše usměje a propustí ho se slovy: „Jednou z vás něco bude, chlapče… Máte nejen poměrně hluboké znalosti, ale i velkou fantazii. Romano, prosím…"
Netušila jsem, že má Barunka smysl pro humor, nicméně pak už je řada na mně.
„Romantismus je označení literárního a uměleckého hnutí, které pochází od slova román. Už v sedmnáctém století se slovem romantický označovala díla, ve kterých se odehrávaly románové, tedy neskutečné děje, objevovaly se tam krajiny s melancholickou náladou. Romantismus se rozvinul mezi dvěma revolučními roky, a to 1789 až 1848, a představoval uměleckou reakci na novou společenskou situaci…"
Podle mého se zasvěceně rozhovořím o hlavním motivu, jímž je konflikt jedince se společností, svá tvrzení doložím několika příklady a vedu si dobře. Kromě toho, že mi úplně vypadnou jména méně známých představitelů a u dvou světových pomotám díla, by to mohlo být výborné. Možná kdybych jako Šotouš plácla cokoli, vypadalo by to lépe a zasvěceněji, zatímco mlčení nedokáže Barunka Panklová před zbytkem komise, která není zrovna literární, zaretušovat, i kdyby mi chtěla pomoci sebevíc.

I tak opustím maturitní místnost s pocitem, že mě další dvojka nemine. Pokud se povede Mr. Smithovi přemluvit ostatní, aby mě nechali projít z angliny, budu mít maturu v suchu! Maminu tím velmi potěším a Hynka utvrdím v nařčení o šprtech. Stejně je to jen takové popichování, za rok, co jsme spolu chodili-nechodili, hádek a rozchodů byla celá řada, mě zná natolik dobře, aby sám věděl, jak to s mým šprtáním je.
Dějepisu se totiž nebojím, v tomhle jediném předmětu jsem si jistá, takže jsem v přestávce před ním schopná si s Anetou povídat o plánech na prázdniny. Jestliže nepojedu s Hynkem na cestu po jižní Evropě, jako že s největší pravděpodobností ne, a to ani jako kamarádka, červenec mám volný a byla by škoda ho pořádně nevyužít.
Čtvrté vyvolání mého jména postrádá vážnost první chvíle, přece jen si člověk za to dopoledne zvykne, a tak když po mé osobě zatouží ti uvnitř, ukončím debatu s Anetou slovy, která ji i Bídu velmi rozesmějí: „Tak se tu mějte, já si odskočím odmaturovat…“
HUSITSKÉ REVOLUČNÍ HNUTÍ sice nepatří mezi nejoblíbenější éru v historii, podlé mého je zbytečně oslavována, ovšem pořád lepší vyfasovat novodobé dějiny, a tak o Husovi, Žižkovi, Zikmundovi, lišce ryšavé, a vůbec všech aktérech a událostech bouřlivého začátku patnáctého století pohovořím vyčerpávajícím způsobem i díky Maxe, protivné a obávané profesorce Maxové, co i na potítku sama nadiktuje letopočty Jihlavské kompaktáty a Dekretu kutnohorského, u kterých mám vynechané místo, jelikož si nejsem úplně jistá.
A €mám to za sebou!! Neuvěřitelné se stalo skutečností, právě jsem složila svou dosud největší zkoušku dospělosti. Pak už nezbývá než vyčkat, až odmaturuje Laura, Šotouš posbírá všechny maskoty a talismany do báglu a těsně před polednem nastoupíme všichni čtyři před komisi, abychom si vyslechli verdikt: Bída podle očekávání samé jedničky, čili za čtyři, Šotouš za pět s vyznamenáním…
„Romana Vrabcová: český jazyk chvalitebně, dějepis výborně, anglický jazyk dobře a zeměpis dobře…“
Rychle si sečtu celkové skóre – devět!!! Nádhera! Laura Lejsková má za čtrnáct a taky je nadšená. Na chodbě se všichni objímáme, jako bychom právě spasili svět.
„No vidíš, jsi dobrá!“ blahopřeje mi Aneta. „S anglinou jsi zbytečně plašila – a za tři, co chceš víc.“
„Plašila jsem oprávněně,“ pousměji se. „Mr. Smith je zlatíčko, tak ti to řeknu. Na druhou stranu mi Měkkej ubral v zemáku, tudíž se to zase vyrovná. Na trojku jsem nebyla!“
„Honzu taky duo Ostrých poškodilo,“ připustila Aneta, nicméně mávne rukou: „Hele, dlabej na to. Dalas maturitu, to je hlavní, radujme se, veselme se. Takhle to máš vyrovnaný, vypadá to líp, než kdybys měla 1, 2, 2 a 4. Sice by to bylo pořád za devět, ale takový jako neuspořádaný. A pak, za čtyřku z angliny by ses musela u přijímaček stydět, zatímco na zemák můžeš hodit bobana, ten studovat nechceš.“
Její úvaha nepostrádá logiku, nakonec mohu být ráda, že to tak dopadlo! Jakmile se s holkama a Šotyšem pořádně ohubičkujeme a zaradujeme, čtveřice odpoledních maturantů, co mezitím dorazila, nám jen tiše i hlasitě závidí. Při pohledu na jejich pobledlé tváře si v plné míře vychutnám, jaké to je mít maturitu za sebou! Je to úleva, nádhera!
„Mami?“ zahalekám do telefonu, jakmile přijme hovor hned po prvním zazvonění. „Mám!“
„No ještě aby ne,“ oddychne si. „Za kolik?“
„Za devět! Nádhera, co?“
„Devět?“ Rodiče jsou zkrátka od toho, aby dělali potíže! „Máš snad nějakou čtyřku? Z angličtiny?“
Teprve nyní pochopím, jak to Aneta myslela. „Ne, žádnou. Jedničku, dvojku a dvě trojky. Ty se neraduješ?“
„Že by to bylo zrovna na pochvalu, to se říct nedá… Nemohla jsi mít lepší výsledky?“
„Mohla,“ připustím. „Ale taky horší, víme? A taky jsem to vůbec dát nemusela, to by teprve bylo kongo.“

„No,“ zaváhá, „měla ses víc učit a - “
„Prosím tě, celé roky jsem nosila dvojky a trojky, nikdy jsem nebyla jedničkářka, to se přece nemohla najednou změnit. Zázraky se nedějí.“
„Kdyby ses poctivě dřela celých osm let, nemusela jsi nosit trojky,“ dopoví myšlenku.
„Podívej na Anetu.“
„Ta nosila občas i čtyřky,“ bavím se. „Musím končit, mami, holky na mě čekají. Večer povyprávím.“
„Fajn. Hlavně se někde neopij!“ varuje mě.
„Copak mě neznáš?“ ohradím se.
„Právě že znám!“
„Tss!“
„Romano?“
„Ano?“
„Sice nic moc, ale… Blahopřeju.“
„Díky, mami!“
Největší chuť slavit už dnes, nečekat na oficiální ukončení maturit, které budou probíhat nejen dnes odpoledne, ale i po celý zítřek, má Laura. Zajdeme společně do denního baru *Crystal*, nicméně jediné, co si objednám, je míchaný mléčný nápoj s vanilkovou zmrzlinou, šlehačkou a panákem vaječného koňaku, víc se neodvážím. Po alkoholu je menstruace vždy ještě silnější a už takhle jsem díky nervovému vypětí spotřebovala tři tampony za dopoledne a zničila si spodní kalhotky. Ještě štěstí, že jsem si nevzala ty fešácké, leopardí!
„S vámi je zábava,“ vzdychá Laura. Sice odmaturovala za čtrnáct, nicméně nemusí mít strach, že by se ztratila. Pozornost budí úplně všude, tudíž i v *Crystalu*, takže se ani nedivíme, když ji záhy pozve na drink chlápek v drahém obleku a s diplomatickým kufříkem, byznysmen na služební cestě jak vymalovaný. Laura přijme nabídku bez mrknutí oka a možná si ani nevšimne, kdy s Anetou, Bídou a Šotyšem bar opustíme.
„Poslyš,“ vzpomenu si a plácnu Šotouše do zad, „ta *Frantina*, to byla dobrá komedie!“
„No tak sem se trochu sekl,“ přizná se pobaveně.
Aneta chce být v obraze: „Jaká Frantina?“
„Měl vyprávět obsah díla, který očividně v životě nečetl. Místo *Frantiny* odrecitoval *Karlu* od Božky Němcové! Prý kluk Franta, kterého matka oblékala do holčičích šatečků…“
Společně s Anetou hýkáme smíchy.
Šotouš se zatváří blahosklonně. „Nečetl, no… Přečetl jsem akorát *Karlu* a nějak se mi to domotalo dohromady.“
„A co na to Barunka?“ zajímá se Aneta.
„Je skvělá,“ pochválí Šotouš naši češtinářku. „Vzala si mě pak stranou a řekla mi, že by byla škoda přijít o jedničku, když jsem všechno ostatní uměl, tak že to bude přičítat mojí nervozitě.“
„Ty, a nervózní?!“
„Podle Barunky jo,“ baví se. „A učitelka má vždycky pravdu.“
„S těmi všemi amulety jsi byl spíš jako nějakej voodoo šaman,“ baví se Aneta. „Nepůjdeme ještě někam?“
„Ne, díky. Necháme oslavu až na maturitní večírek,“ navrhnu. Ačkoli se nacházím ve stavu těžké euforie zcela přírodní povahy, nevyvolaly ji žádné chemikálie ani alkohol, spěchám co nejrychleji domů. Shodit ze sebe propocené šaty a pod proudem vody ze sebe smýt nejen pot, ale i nahromaděné stresy. Hotová nádhera! Jelikož jsem v bytě sama, od Lucky bude pokoj až do zítřejšího večera a Roman se s mámou z práce nevrátí dřív než ve čtyři, mohu si dopřát dlouhou sprchu, aniž by mi bouchali na dveře jádra, ať přestanu plýtvat vodou, kdo má platit účty a kdesi cosi.

Přes šumění sprchy málem přeslechnu vyhrávání mobilu. Musí zvonit dost dlouho, než zaregistruji cosi jako hudbu, a teprve když zaklapnu páku baterie směrem dolů, rozluštím druh hudby: tohle je přece *Dirty Dancing*! Samozřejmě jsem si ho už zase uložila do seznamu i se starou známou melodií, se kterou mám Hynka spokojenou.
Ledabyle se ovinu osuškou a mohu se přerazit, jak spěchám přijmout hovor dřív, než zavěsí! Nakonec to stihnu nejspíš v poslední chvíli.
„Už jsem to chtěl zabalit," oznámí mi hned na úvod, načež se zeptá: „Za kolik?"
„Devět!"
„Neříkal jsem ti to?" zasměje se. „Měli jsme se vsadit, protože tohle byla jistá výhra."
„Tak ses, náhodou, strefil," přiznám mu.
„Kdepak náhodou!" hádá se. „Kdybys věřila starším a zkušenějším, mohla sis ušetřit spoustu nervů."
„Myslíš rodičům?"
„Těm taky. Občas," připustí. „Kdy to oslavíme, Vrabečku?"
Oslovením mě jako vždy dostane. Skoro si dělám naděje, že se od dob, co jsme spolu chodili, zase tak moc nezměnilo. Pravda, pohádali jsme se a rozešli, nicméně… Spousta rozbitých vztahů se dá zase slepit! V našem případě by to nebylo poprvé ani naposledy. Podle Anety bych sice měla být ráda, že jsem se ho zbavila, jenže…
Co Aneta ví! Chodí celou věčnost s havranem, spolužákem a navíc nejlepším kámošem svého bráchy, se kterým se zná odmalička. Je v úplně jiné situaci, jak může soudit?"
„Proč mlčíš?" zeptá se, když moje úvahy trvají příliš dlouho. Vysvětlí si odmlku po svém: „Nebo nechceš?"
„Jasně že chci," ujistím ho a rychle dodám, abych si zase tak moc nezadala: „Oslav není nikdy dost."
„Taky myslím," baví se. „Prima, Romčo. Až budeš chtít, dej mi vědět. Pořádně to roztočíme."
„Okej," souhlasím.
Na to, jak tenhle den začal, končí úplně parádně!!!

Ten den však neslavím s nikým. Odpoledne se jen tak plácám po bytě, opilá nádherným pocitem, že je po všem, mám pokoj a mohu si užívat posledních středoškolských prázdnin! A kdo ví, jestli ne posledních nadobro.
Roman navrhuje zajet si na dobrou večeři do restaurace na *Hrbáči*, odkud je krásná vyhlídka na město, ale nakonec sejde i z toho. Mamka míní, že by u takové oslavy neměla chybět Lucka, rodina má držet pospolu, tudíž oslavu prostě jen posuneme na později, a na mě postupem času dolehne únava, takže jsem nakonec ráda, že jsme nikam nejeli. Lehnu si na válendu už v šest odpoledne, původně plánuji chvilku se natáhnout, případně si maličko zdřímnout… Vzbudím se v půl desáté, převleču se do noční košile, dojdu si na záchod a vyčistit zuby – a usnu jak ten špalek nanovo, načež se probudím druhý den v jedenáct! Když se to tak vezme, kromě asi čtvrthodinové přestávky jsem spala sedmnáct hodin! Ani si nepamatuji, jestli se mi něco zdálo. Nejspíš ne. Poté, co mi přestal do žil proudit adrenalin, jsem jednoduše odpadla.
Možná bych spala ještě déle, kdyby mě neprobudil opět mobil, který jsem večer zapomněla vypnout. Předpokládám, že volá Aneta, abychom se domluvily, zda půjdeme podpořit poslední maturanty, podle hudby z filmu *Adams Family* však tipuji mámu, leč jde o jiného člena rodiny. O babičku.
„Ahoj, babi," zašvitořím omluvně. Na babču jsem úplně zapomněla! Ještě než mi položí otázku, kterou poslední dobou slýchám ze všech stran, vytasila se s ní dokonce i paní Bartáčková, kterou jsem potkala včera dole v chodbě, rovnou ji informuji: „Mám."
„Prima," pochválí mě. „To spadl mámě kámen ze srdce, co? Pořád si stěžovala, že někudy lítáš a neučíš se…"

„I tobě?!“
„Znáš přece matky,“ zasměje se babička.
„Tak si postěžuj,“ pobídnu ji. „Na mámu. Jsi taky matka.“
„Zrovna,“ směje se. „Nemůžu podrývat její autoritu.“
„Jsi suchar,“ oznámím jí. „Tobě kámen ze srdce nespadl?“
„Věděla jsem, že odmaturuješ.“
„Tady je to samá vědma, fakt,“ podotknu pobaveně. „Ono to zase tak moc samozřejmé nebylo, víš. Mám tam dvě trojky, dvojku a jedničku z dějepisu.“
„Výborně,“ pochválí mě.
„No, mamce ty trojky zrovna výborné nepřišly…“ Upřímně řečeno, sice skáču blahem ,že mám maturitu, nicméně když slyším, že většina mých kámošů dopadla lépe, tedy až na pár výjimek, zrovna pyšná na svůj výkon být nemohu.
„Prosím tě,“ skoro vidím, jak babi v kanceláři na Kozím hrádku mávne rukou, „důležité je maturitu mít. Stejně je to jen přestupní stanice, mezistupeň mezi základní a vysokou školou. Zhodnotí se až to nejvyšší vzdělání.“
„Taky fakt.“
„Kdy máš přijímací zkoušky?“ zkonkrétní. „Učíš se na ně?“
„Oboje po neděli, jedny v úterý, druhé ve čtvrtek. Právo už vím, nevzali mě. Ale to byl stejně jen pokus, tam se mi jít nechtělo. Kdybych odmaturovala do průměru 1,5, vzali by mě na kulturní dějiny bez přijímaček. Takhle jedu do Pardubic ve čtvrtek,“ vysvětlím takticky, aniž bych se nějak zabývala odpovědí na druhou babčinu otázku.
„Věnuj každou chvilku přípravě a ono to vyjde, uvidíš.“
Babi je sice rozumný a vysokoškolsky vzdělaný člověk, nicméně některé její představy jsou hodně naivní!
No, vlastně nejen její. Záhy se přesvědčím, že jsem nepoučitelný dobrácký beránek, kterého vyhnali na pastvu společně se stádem vlků.
Napadne mě totiž naprosto skvělá věc. Tedy, aspoň si to v té chvíli myslím. Přijde mi totiž neekonomické nevyužít prázdného bytu! Jistě, s Hynkem jsme se rozešli, ovšem podle telefonátu a esemesek jsme přátelé. A přátelé se mohou navštěvovat! Zvlášť když si slíbili společnou oslavu, že.
Jelikož si všechno takhle krásně vysvětlím, nemusím se dvakrát rozmýšlet a vyvolám z paměti mobilu Hynkovo číslo. Ještě se u toho potutelně usmívám, mobil zazvoní jednou, dvakrát, třikrát… můj úsměv pomalu mizí… čtyřikrát, pětkrát… je pryč docela… šestkrát, sedmkrát… Do háje, zrovna je nejspíš někde mimo aparát! Ale ne, ve chvíli, kdy chci nepovedené spojení ukončit, v přístroji lupne.
„Ahoj,“ ozve se neznámý dívčí hlásek.
Můj úsměv je v té chvíli v nenávratnu. Pak mě ale napadne, že může být v práci! Možná nechal mobil ležet někde pod pultem a zatímco sám se pohybuje venku či bůhvíkde, hovor za něj přijala nějaká kolegyně. Paní Eva asi ne, ten její protivný hlas bych rozhodně poznala, avšak není jediná!
Jdu rovnou k věci: „Je tam někde Hynek?“
„Jo, ale nemůže mluvit,“ potvrdí mou domněnku.
Obrovsky se mi uleví. Předtucha nelhala! „Tak já mu zavolám za chvilku, to už na tom bude třeba líp.“
„Což to pochybuju, ještě nás čeká pěknej flák cesty,“ převeze mne ta holka. „Hynďa řídí, přišel by o body a jelikož je línej pořídit si handsfree sadu, jen tak ho k telefonu nedostaneš. Mám mu něco vyřídit? Sedí vedle mě.“
Preventivně se zamračím. Původní předtucha nelhala, začínám tušit komplikace.
„Vyřídit…? No, myslela jsem, že se dneska zastaví…“

„To dost těžko," zklame mne bez okolků. „Před chvilkou jsme vyjeli z Prahy a dřív než zítra v Bakově nebudeme…" Její hlas se maličko ztratí, slyším ho z větší dálky, to jak mobil odtáhla od hlavy a říká někomu vedle sebe: „Viděls tu ceduli? Motorest za osm kilásků…" Pak si nejspíš vzpomene, že jsem stále na příjmu, a už zase k mým uším dodá: „Kdo mu mám říct, že volal?"
Tohle nejsou komplikace, tohle je přímo katastrofický scénář hodný hollywoodských studií!! „Máš to napsaný na mobilu, ty blbko," zavrčím vztekle, na hloupé otázky jsem alergická normálně, natož v situaci, kdy bych té kačeně nejradši poslala přes mobil bombu!
Pak mobil hodím do kouta postele. Kousnu se do rtu. Ta holka je možná hloupá, jenže já jsem stokrát hloupější!!! Neměla jsem v sobě živit dětinské naděje, o kterých sama v hloubi duše vím, jak moc jsou dětinské! Kdyby byla na mém místě dvanáctiletá Lucka, nedivila bych se, ale takhle…! Jak jsem si mohla myslet, že se něco změnilo?! Že mu chybím a chce být se mnou?! Že ho dokonce třeba i náš rozchod mrzí?! Kvůli tomu, že mi včera zavolal?! Ty idiote!!!
Milujeme ty, kteří nás odmítají…
Ty že máš úředně potvrzenou maturitu?! I ty chudinko, zašklebím se na sebe do zrcadla, a protože mi vrátí obraz světlovlasé holky s očima topícíma se v slzách, vztekle po něm švihnu plyšáka. Ještě se rozbreč, no jasně…!
Taky že se rozbrečím. Řvu jako tur, až si poslintám celý polštář. Mou sebelítost podtrhne i hudba, kterou si pouštím přes počítač, kde mám nastavený náhodný výběr z MP3. *Goodbye, my lover*. Jak příznačné! *James Blunt* mi to snad dělá schválně! Z očí se mi koulí slzy jako hrachy, když poslouchám slova utahané písničky a rovnou si je v duchu překládám. *Goodbye, my lover, goodbye, my friend. You have been the on efor me.*.. Sbohem, má lásko, sbohem, můj příteli. Byl jsi pro mě jediný… *I cannot live without you*… Nemohu bez tebe žít! Zpívá mi z duše, jao by to byla písnička o mně a Hynkovi! Nebo spíš jenom o mně, Hynka se nedotkla. Konec mě dorazí. *I'm so hollow, I'm so hollow*… Jsem tak prázdný, tak prázdný…

6. KAPITOLA

Než se vrátí Roman z práce, dojdou mi naštěstí slzy a díky silně vrstvě make-upu se mi povede zamaskovat pláčem zbrázděnou tvář. Přece jsme se *rozešli*, věděla jsem to, tak proč to tak bolí, krucinál?! Protože jsem doufala a vlastně v hloubi duše rozchod odmítla přijmout, nesmířila jsem se s ním. No, o to je dopad tvrdší.
Zarudlé oči se mi vybělit nepodaří, proto se vyhýbám Romanově pohledu. Ani opuchlá oční víčka nevypadají bůhví jak sexy, studené obklady je sice dostaly z nejhoršího, leč pozorného diváka neošálím. Otčím je docela všímavý, proto mu nedám příležitost a tvářím se, že mám největší pilno dělat si pořádek ve svém psacím stole. Za školní rok se mi v něm vždycky nahromadí spousta zbytečností a začátkem každých prázdnin mám co vyhazovat. Teď je toho tím víc, že končím s gymplem nadobro! Na jednu hromadu házím to nepotřebné, co půjde do sběru papíru, na druhou, menší, jednak to, co bych mohla na vysoké škole eventuálně někdy potřebovat, třeba všechny sešity dějepisu, do nichž nás Maxy nutila dělat si podrobné výpisky, a jednak nejrůznější blbůstky, ke kterým mám nějaké osobní vzpomínky. Například vyhodnotit karikaturu učitelky Ostré, kterou při hodině nakreslil Steve, by byla šílená škoda!
„Nemáš školy dost?" podiví se Roman mé píli.
„Právě že mám," zahučím, aniž bych zvedla zrak.
„A hned první den," kroutí nade mnou hlavou.
„Je to tak nepochopitelný?"
„Jo, je," zasměje se. „Každej rok tě máma musí honit."
„No tak letos ne."

„Čím je letošek výjimečný?“ Roman je prostě nezmar! „Buď jsi dostala rozum, což se mi nechce věřit,“ zasměje se, „anebo za sebou pálíš mosty. Sázím na druhou možnost.“
„Jsi hotovej senzibil.“
„S tebou je dneska legrace,“ podotkne všímavě.
„Nejsem klaun, nemám ji v popisu práce.“
„Škoda,“ zasměje se. „Člověk by čekal, že budeš sršet optimismem, jásat a radovat se…“
„Můžu tě o něco požádat?“ Na prchavý okamžik se mu podívám do očí. „Nech mě žít, jo. Nevšímej si mě.“
Roman zavrtí hlavou a se vzdychnutím opustí můj a Lucčin pokoj, na jehož prahu dosud stál. Mamka se ve středu vracívá z práce po půl páté, jelikož je mi jasné, že s jejím příchodem by mě čekalo další kolo otázek a odpovědí, přičemž maminu bych jen tak vypakovat nemohla, přijde mi vhod Anetina esemeska, ve které mě zve k sobě domů, abych jí píchla s výběrem fotek z chalupy. Nejsem sice v rozpoložení bavit se s kámoškou, tím spíš, že jí o Hynkovi říct nemohu, nesdílela by se mnou můj smutek, by právě naopak, řekla by mi, že si za to mohu sama, kdybych ho byla zazdila doopravdy, jak jsem se holedbala, dnešní slzy jsem si mohla ušetřit, ale pořád lepší než se podrobit mámině výslechu. Raději tedy volím ústup, chvíli před půl pátou nacpu do velké igelitky vyřazené papíry i pár starých knížek, například nechápu, kde se v mém stole vzala učebnice fyziky z kvarty!, a vytratím se z bytu. Zátěže se zbavím hned na sídlišti, u každého bloku stojí několik plastových nádob na sklo, papír i plasty, a v džínách, tričku a s brýlemi proti slunci se vyhoupnu do sedla kola, abych si zkrátila a urychlila cestu do vilové čtvrti Kaštany, kde rodina Chalupovic obývá jeden z mnoha navlas stejných řadových domků.
Opřu kolo o garážová vrata a takticky Anetu prozvoním mobilem, to aby mi přišla otevřít a já nemusela obtěžovat další členy rodiny. Aneta, ten lenoch, mi odpoví SMS zprávou: JE ODEMCENO, PRIJD ZA MNOU NAHORU.
Za ty roky se znám s Anetinými a Stevovými rodiči velmi dobře, mockrát jsem u kámošky přespala a ještě častěji ji navštěvovala, stejně jako ona mne, pouze s tím rozdílem, že jsme spaly zásadně u Chalupů, protože Aneta má takovou vymoženost, jakou je vlastní pokoj! Já se o ten svůj musím dělit s Luckou a tím pádem veškeré soukromí žádné. Tentokrát nikoho z rodiny nepotkám, vyzuji si sandály a bosky projdu prázdným bytem, až si připadám jako zloděj.
„Konečně,“ přivítá mě kámoška, která se v kalhotkách a elastické tečičku, které jí dosahuje ani ne k pupíku, povaluje na válendě, jednou rukou si podpírá bradu a prsty druhé ruky obsluhuje šipečky na klávesnici svého notebooku, čímž listuje otkami z naší poslední společné akce.
„Ty to ještě nemáš?“
„Vezmi plac,“ pobídne mě, aniž by vzhlédla. „Hahaha, sleduj Bídu, tady má ránu, to byla zrovna down,“ rozřehtá se nahlas. „Víš, kolik těch fotek je? Milion.“
„Tolik určitě ne,“ nevěřím. „Seš doma sama? Může tě někdo vykrást. Nebo znásilnit, když tě tu najde takhle v negližé.“
„Fakt?!“ zadoufá naoko radostně, až obě vybuchneme smíchy. „nechala jsem odemčeno, protože má přijít Honzík. Jo, víš, co je novýho? Brácha je na rande!“
Pokrčím rameny. Tohle sdělení mi jako velká bomba nepřijde, Steve je dost hezounek, který nikdy neměl o holky nouzi. „na tom není nic tak extra, ne?“
„Jasně,“ zazubí se, „ale víš, s kým je dne? S Laurou!“
„No neke,“ udělám uznalý obličej. „Že by byla po osmi letech jeho láska vyslyšena a naplněna? Ach, jak dojemné…“
„Ne až tak moc, spíš ji ukecal.“
„Divím se, že je vůbec schopná jít na rande. Včera v tom *Crystalu* nevypadala, že to hodlá brzy zapíchnout.“

„Spíš bych tipla, že si zapíchala s tím podnikatelem," vyprskne pobaveně. „Tomu idiotovi to ani nevadí. To prý byla *minulost*, chápeš, to se stalo včera, zatímco s ní je ode dneška. Hodně stará minulost, co?"
„Zvlášť jestli u něj byla třeba do rána," přisadím si.
„Já ho nechápu, fakt," svěří se mi. „Rozumíš tomu?"
„No, prostě je do ní cvok, proto jí odpustí všechno," vysvětlím s melancholickým povzdechem. „I nevěru."
„Potom není zamilovanej, ale blbej!"
„Není to v podstatě totéž…?" pokusím se o vtip.
Aneta se zasměje, načež zase zvážní: „Kdyby se prokázalo, že mi Honza vážně zahnul, tak… tak nevím. Nemohla bych milovat kluka, kterému věrnost nic neříká!"
„Určitě ti nezahnul," těším ji rychle, protože se mi vůbec nelíbí, kam se původní téma zvrtlo. „A Stevovi to přeju. Kéž by to tak prožívali oboustranně!"
„Ale nevěříš tomu, co?"
Mlčky zavrtím hlavou. O jednostranné lásce bych mohla vyprávět celý román! Ucítím na sobě Anetin upřený pohled. „Co je…?"
„Kdo tě převálcoval?"
Trhnu rameny. „V poho."
„To vidím," pousměje se. „Dneska už to nemůže být depka z maturity, takže pro důvod, proč jsi přešlá mrazem, nemusím chodit bůhvíkam daleko… Ještě se ti nepovedlo zapomenout?"
Kousnu se do rtu.
„Takže ne," dovtípí se. A to netuší naši mezihru!
„Nejde to. On je prostě…"
„Normální gauner. Co tě k němu, proboha, tak poutá?"
„Není to gauner v pravým smyslu," hájím ho. „Vysvětlovala jsem ti, že mě má rád. Pro mě je prostě… osudovej."
„Blbost," nevěří mi, načež mě varuje: „Ne abys ho zkusila vyhledat, zavolala mu nebo napsala!"
„Teď už ne," odvětím odhodlaně.
„Uvidíme, uvidíme," pochybuje o mé pevné vůli. „Potřebuješ normálního kluka, prožít normální lásku."
„Tak mi někoho normálního ukaž!" požádám ji. „Ať se podívám, kam chci, nějak mám dojem, že opravdu ti správní románoví kluci vymřeli. Nebo vymírá i láska jako taková."
„Blbost," nevěří mi.
„Blbost? Znáš někoho, kdo je šťastnej a klape mu to?" rozohním se. „Vezmi si lidi ze třídy. Bída se s tím svým rozešla, Jája vlastně ani nikdy s nikým pořádně nechodila, Laura zase chodí se všemi, ale bez lásky, Šotouš s Andym berou to, co přijde, klidně i nad padesát, Havran klidně - " V poslední chvíli se zarazím. „Chci říct, že Havrana taky podezíráš… A dál, aby sis nemyslela, že je to problém jenom naší generace. Moje máma se rozvedla chvilku po svatbě, jednu tetu mlátí záletnej manžel, druhou tetu dohnal záletnej milenec k sebevraždě, babička je rozvedená dobrých patnáct let… Mám pokračovat?"
„Vidíš to moc černě," namítne. „Jsou případy, kdy je všechno v pořádku. Třeba moji rodiče."
„Hm. A dál?"
„Honzu sice podezírám, ale… ale jinak jsme v pohodě. Možná si jen něco namlouvám… Pořád se ho vyptávám."
„A on?" otáži se opatrně.
„Zapírá."
„Tak vidíš."
„Myslíš si snad, že by se přiznal?" vysměje se mi.

„Sama říkáš, že jste jediná výjimka, tak to nekaz," radím jí a připadám si jako falešná kamarádka, kterou vlastně ve skutečnosti opravdu jsem! „To jsme odbočily. O mně a Hynkovi radši ani nemluvím, chodili jsme spolu rok, věčně se rozcházeli… Věrnej mi nebyl nikdy a ještě ke všemu neměl ani výčitky, protože on se mnou nechodí, nemiluje mě. Tak kde je teda nějaká *oboustranná* láska? Existuje vůbec? Já nikoho takovýho neznám! Mám dojem, že se někam vytratila. Pokud vůbec někdy existovala!"
Aneta zvedne ruce. „Hele, necháme toho. Ty máš svou pravdu, já zase svou. Dokud se neodpoutáš od Hynka, nepoznáš pravou a oboustrannou lásku. To je první krok, kterej musíš udělat. A pak se uvidí."
„Hm," zakřením sena ni, s povzdechem se skloním k notebooku a pobídnu ji: „Mrkneme se radši na ty fotky, ne?"
Mrkneme – a čím více jich prohlédneme, tím lépe se bavíme! Není jich sice milion, ale pořádná halda, to ano. Jen za poslední zvonění kluci nafotili 300 snímků! Za týdenní svaťák včetně zahájení maturit pak jednou tolik, všechny fotky musíme prohlédnout, ohodnotit, vybrat ty nejlepší a opatřit je komentářem, aby je mohla Aneta připálit k cédéčku, na němž dokumentuje ty nejdůležitější akce, načež ho hodlá rozmnožit celkem pětadvacetkrát. Jednou kopií obdarujeme i třídního.
Místy se řehtáme tak nahlas, až se na nás přijde paní Chalupvá, která mezitím dorazila z nákupu, podívat. Jelikož o mé návštěvě neměla tušení, obávala se o dceřino zdraví. Kdyby se smála sama v pokojíku tímhle ďábelským smíchem, bylo by to opravdu na svěrací kazajku! Takhle se jí uleví a na důkaz díků osudu nám přinese občerstvení.
„Počkej, ty tam nemáš žádnou svou fotku ze zahájení," uvědomí, si a naliji si do skleničky ledový čaj s kousky nakrájeného čerstvého citronu. „Musíš mít přece fotku z nástupu, ukaž."
„Jsem jen na dvou samostatných, ale použít nejde žádná."
„Proč?" nevěřím.
„Na tý jedný mám dvě brady."
„A ta druhá?"
„Tam mám tři!"
Hlt čaje mi zaklokotá v hrdle a šůsem letí zpátky! Kvůli její hlášce se málem utopím, vyhekávám z plic dílek citronu a Aneta vypadá jako někdo, kdo si stoupl pod okap a zapomněl si vzít deštník!
„Čuně!" kvílí se smíchem. „Teď abych se převlékla…"
„Tvo-je chy-ba," dostanu ze sebe a otírám uslzené oči, za dnešek brečím podruhé, leč tentokrát je to kratší a nesrovnatelně příjemnější. „Nemáš přehánět. Tvoje fotky nejsou vůbec tak strašný, jak nadělάš. Jsi zbytečně…"
Kamarádka, která si přetáhne přes hlavu poprskané tričko a jen tak v podprsence hledá ve skříni jiné, se po mně otočí. „Co?"
Pohled na podprsenku s leopardím vzorem mě vysloveně uzemní. „Kritická," doplním a vysloveně nejistě dodám: „Máš pěknou podprdu…"
„Viď?" usměje se spokojeně a zálibně přejede dlaní ňadra spoutaná luxusním prádlem. „Tu mi dal Honza. K narozkám."
Nejsem si jistá. Jestli mě třeba jen tak nezkouší!
„Fakt…? Myslela jsem, že jsi od něj dostala řetízek…"
„Taky," přikývne. „Nejdřív mi dal řetízek a s podprsenkou se vytasil až v noci. Vlastně druhej den ráno, v noci jsem byla nepoužitelná."
Jsem z toho pořádně rozhozená!
„Akorát je mi těsná. Koupil o číslo menší, moták jeden," postěžuje si, načež přejede znaleckým okem můj hrudník a dodá: „Tobě by seděla ideálně."
„Hm," zablekotám.

„Ale dát ti ji nemůžu, chápeš, Honzík by se urazil," omlouvá se mi. „Budu se v ní muset škrtit, aby neřekl."
„Chápu," hlesnu a zatímco na sebe hodí jiné tričko, otřu si nenápadně čelo. Páni, to byla přímo infarktová situace!
Záhy mě čeká ještě jedna, jelikož se na schodech ozve dusot rychlých nohou a do pokoje vpadne ne Steve, jak si nejdřív myslím, nýbrž Havran, který je u Chalupů ještě víc doma než já, chodí k nim zásadně bez zvonění či klepání, nesnaží se ani prozvánět.
Také je trochu zaskočený tím, že se tu potkáváme, ale vzpamatuje serychle a zadaptuje ještě rychleji. Přinese totiž zbytek fotek nafocených v poslední maturitní den, ve třech je probereme, ty nejzajímavější připálíme k ostatním a zasmějeme se víc než u televizního Silvestra. Vlastně kmošku chápu, proč je do Havrana zamilovaná celé roku a dosud ji to nepustilo! Aneta je přesvědčená, že je Havran milý, hezký, správný, vtipný, urostlý a věrný. Krom toho posledního to totiž všechno platí!
„Stejně je dobrý, že nikdo ze třídy nerupl, co?" ocení Aneta, jelikož i dnes se podařilo posledním osmi nebožákům odmaturovat. „Na to, jak nám celý roky nadávali, že jsme nejhorší, jsme dopadli ze všech oktáv nejlíp."
„Céčko si vybralo někoho za nás," baví se Havran. „Statistika je statistika, počet jeden propadlík na třídu sedí. My měli to štěstí, že jsme byli poslední a už bychom překročili limit. Pro učitele je to v podstatě vizitka, chápeš, nemohou ukázat, že nás nic nenaučili. Když vylítne jeden, je to na něm, ale kdyby víc, začalo by se poukazovat na učitele."
„Něco na tom bude," uznám. „Máš zprávy, jak se dařilo dnešní partám?"
„Vyznamenání má akorát Soňa, jinak průměr."
„Škoda, že ti to Měkkej tak zkazil, co," lituje Aneta Havranovu nečekanou čtyřku ze zeměpisu.
„Je to zajímavý," připustí Havran. „Učitelé, kteří pouštěli hrůzu, se ukázali u maturit jako féroví, ti normální zůstali normální – a Měkkej přitvrdil."
„Mě taky pěkně dusil," vzpomenu si. „Trojku mu neodpustím. Podle mého to mohla být i jednička, kdyby trochu přimhouřil oči, nejhůř dvojka…"
„Asi mu zrovna Vostrá nedala, nebo nevím, proč byl tak protivnej," baví se havran, načež ho napadne: „Kdy chodívá Měkkejš na bowling?"
„V úterý, ne?" zavzpomínám. Občas jsme totiž našeho milého profesora v bowlingovém centru vídali, chodíval pravidelně a dokonce se k nám hlásil, když jsme se tam společně sešli.
„Nebo ve čtvrtek?"
„Určitě v úterý," potvrdí Aneta. „Včera byl taky, brácha ho tam viděl. Proč?"
„Něco mě napadlo," zazubí se, najede si na internetu na Zlaté stránky a nechá si vyhledat číslo bytu Mgr. Ostrého, načež nám naznačí, ať držíme pusy, a zavolá mu na pevnou svým mobilem. Vyměníme si s Anetou pohledy – ani jedna netušíme, co má v plánu, nicméně se obě nakloníme hlavami těsně k jeho tváři a našpicujeme uši, aby nám nic neuteklo. A ono to vážně stojí za to!
„Vostrá!" ozve se známý a protivný hlas, který poznáme i přes mírné zkreslení. Zato ten Havranův bychom nepoznaly ani náhodou! Nevidět ho, nemáme šanci. A Vostrá ji také nemá.
„Prosím, ať už k nám pan ostrý nechodí," spustí totiž plačtivým dětským hláskem, až máme co dělat, abychom se nerozesmály hned na úvod!
„Cože?" zeptá se naše učitelka zaskočeně.
„Já nechci, aby k nám chodil!" kňourá Havran.
„Ale kam? A vůbec, kdo volá?!"
„Honzík," představí se Havran a my se s Anetou koušeme do rtů ve snaze zůstat potichu. „On k nám pořád chodí a já to nechci, protože mě pak maminka zamyká v pokojíčku…"
„Počkej, kam nemá chodit? A kdo?"

„Přece pan Ostrý. Chodí k nám a jsou vždycky s maminkou v ložnici a já tam za nimi nesmím…“ rozpláče se Honzík. Tedy, aspoň tak to musí na Vostrou působit, protože Havrana nevidí a jeho herecký výkon je opravdu obdivuhodný!
„Nepleteš si to…?“ vydechne učitelka. „A kdy k vám chodí? To bude asi omyl, Honzíku…“
„Chodí k nám každý úterý a já nechci, aby k nám chodil. Já chci být s maminkou, jenže to nemůžu, oni se zamykají v ložnici a mě zavřou do pokojíčku…“
„Neboj se, Honzíku,“ přeruší Vostrá Havranovo plačtivé kňourání. „Já už zařídím, aby k vám nechodil!“
„To budu moc rád,“ libuje si Havran a jakmile hovor přeruší, vybuchne v Anetině pokoji atomovka. Aspoň tak to musí paní Chalupové připadat, protože na nás ze schodiště volá, jestli se něco neděje.
„Dobrý, mami, jen se bavíme,“ škytá Aneta.
„Ty jsi třída,“ ocením Havrana.
„Na pajdáku ho bude škoda, co?“ mrkne na mne kamarádka.
„Rozhodně. Měl ses přihlásit na DAMU, takovej talent! Ocsar by tě neminul! Páni, já jsem úplně mrtvá,“ řehtám se.
„Lepší než smutná jak želva,“ podotkne Aneta a já se vyhnu Havranově zpytavému pohledu.
„Dovedeš si představit, jak asi v tuhle chvíli Ostrý šrotuje v hlavě, kam asi manžílek chodí, zatímco jí tvrdí, že je na bowlingu? Vsadím se, že by dala nevím co zjistit, kdo a odkud jí volal.“
„Vždyť jsem se představil,“ baví se Havran.
„Skoro je mi jí až líto,“ otřu si naposledy za dnešek oči. „Hodně drsná sranda.“
„Proč? Jen trochu Průša,“ soudí Havran. „A pak, Měkkej je v tom nevinně, tak se nemá čeho bát, ne? Její chyba, že mi to spolkla i s navijákem. Kdyby manželovi věřila, ušetřila by si starosti.“
Aneta ho obejme kolem krku. „Pokud čtu správně mezi řádky, byla poslední slova i pro mě, co? No dobrá, budu víc věřit a méně podezírat.“
„To je zvědavej, jak dlouho ti to vydrží,“ podotkne Havran, zvrátí hlavu dozadu a začnou se líbat, aniž bych jim v pokoji nějak překážela. Mám z toho dost rozporuplné pocity! Havran je číslo! Oscara by zasloužil nejen za výkon, který předvedl v telefonátu, ale i za habaďůru, kterou sehrál na svou dívku. Ačkoli ho podezírá právem, otočil to tak, že se mu vlastně omlouvá za nedůvěru!
Sice jsem na jednu stranu ráda, jak obratně nás z toho dostal, na druhou jsem dost zaskočená. Havran bruslí po hodně tenkém ledu a kámoška mu to baští!
„No, já půjdu,“ loučím se s nimi, protože nějak nemám chuť déle setrvávat. Je to složitý propletenec! „Užite si to a zítra ahoj.“
„Taky musím,“ zaskočí mne Havran. „Počkej momentík, svezu se s tebou.“
Ten „momentík“ potřebuje na rozloučení. Jdu si zatím do chodby obout sandály. Co opravdu nemusím, to je dívat se na jejich láskyplné olizování. Prý *láskyplné*!
Trvá přes pět minut, než mě dohoní a zařadí se po mém boku. Protože mám s sebou kolo, solidárně ho tlačím, místo abych hupsla do sedla a drandila si to na sídliště. Takový omezenec, abych se nedovtípila, že se mnou chce mluvit mezi čtyřma očima, zase nejsem.
„Krásnej večer, co?“ prohodí konverzačně.
Odfrknu. Večer je skutečně krásný, v zahrádkách rodinných domků voní kvetoucí stromy a tahle vůně dokonce zastiňuje pach smogu. No, je to i tím, že Kaštany jsou klidnou čtvrtí, v centru, kde bydlí Havran, stejně jako u nás na sídlišti bude hůř. O pěkný večer ovšem vůbec nejde!
Havran přestane planě tlachat a přejde tedy rovnou k věci: „Tys Anče něco řekla?“
„Cože? Já?! Ani náhodou!“
„No, že začala mít divný otázky…“

„Prý objevila flek.“
„Ten je neprůkaznej,“ mávne bezstarostně rukou a ujišťuje se: „Takže nic hmatatelnýho nemá?“
„Ode mě rozhodně ne.“
„Fajn,“ oddechne si.
„za to od tebe jo,“ upozorním ho.
„A co…?“
„Mou novou podprsenku,“ připomenu mu jeho skvělá dárek. „Prosím tě, jak tě to vůbec napadlo?!“
Havran se rozesměje. „Pamatuješ si, kdes ji zapomněla?“
Původně jsem si myslela, že kdekoli v chalupě, nejspíš ve světnici, kde jsem spala a několikrát za ten týden přehrabala bágl, až mi musela vypadnout, leč už z Havranova výrazu poznám, že je situace mnohem komplikovanější. Náhle mě osvítí záblesk poznání a já si vybavím chvíli, kdy jsme se s Honzou začali líbat a vzájemně zbavovat svršků… I spodků! Vzpomenu si, jak mi rozepnul sponu zavírání a šups, podprsenka plachtí vzduchem přes celou dvojpostel se spící kamarádkou, až zapadne kamsi mezi letiště a skříň… „Ne!“
„Přesně tam,“ ujistí mě s úsměvem. „Vůbec jsem o ní nevěděl, takže to byl dost šok, když se Aneta ráno probrala a při jedno návratu ze šavlovýho tanečku ji objevila.“
„A to ti uvěřila, že je to dárek?!“ užasnu. „Nebyla ani zabalená!“
„Umím bejt přesvědčivej,“ připomene mi.
„Jo, to jsem právě viděla,“ přiznám zamyšleně.
„Nemusel jsem ani moc improvizovat. Ona si z toho večera a hlavně moci nic nepamatuje, ale vůbec nic. Namluvil jsem jí, že jsem jí tu podprdu dal jako dárek a ona že si ji chtěla hned vyzkoušet, ale než to stihla, usnula.“
Vyhnu se maličkému jorkšírovi, kterého venčí jeho panička na dlouhém vodítku a on se mi zamotá pod kolo, načež se stále podivuji: „A to si nespojila… Flek a podprsenku?“
„Ne,“ upokojí mne. „Tu skvrnu objevila až později, nenapadlo ji dát ho do souvislosti s mým dárkem.“
„Hm. Byla fungl nová…“
„To taky bylo jediný štěstí,“ zasměje se. „U nějaký odrbaný bych jí těžko mohl tvrdit, že je to dárek!“
„Dovol?“ ohradím se a střihnu mu jednu výchovnou. „Nenosím žádný odrbaný!“
„No, já nevím, co nosíš,“ baví se. „Tedy krom týhle jedný, ta byla fakt krásná.“
„Obdivuji tě,“ uznám napůl sarkasticky. „Humor tě nepřešel.“
„Víš, jak to je, ne? Zatloukat, zatloukat, zatloukat,“ poradí mi. „Anča nemá žádný důkazy, jen si něco namlouvá. Třeba už nebude, myslím, že jsem ji zpacifikoval dost. Takže je všechno v pořádku. Kdyby něco, zapírej.“
„Co mám zapřít?“ zeptám se naoko užasle.
„No přece - “ V té chvíli mu zapálí a široce se zazubí: „Správně. Není co.“

Převzetí maturitních vysvědčení probíhá ve slavnostní atmosféře a za přítomnosti rodičů v obřadní zrcadlové síni na radnici. Důstojnou atmosféru trochu kazí skutečnost, že to tu jde jako na běžícím páse, krom naší třídy se ti vystřídají i party maturantů z jiných škol. Hodina před námi byla vyhrazena pro holky z obchodky, po nás zase přijdou maturanti z gymnázia *Jízdárenská*, zkrátka, obřadní síň je jen jedna, zatímco maturantů mraky.
„Aspoň vidíš, jak se potvrzuje to, co ti pořád říkáme,“ upozorní mě mamka. „Maturitu má dnes kde kdo, to aby sis nemyslela, že jsi dosáhla na vrchol.“
„Neusnout na vavřínech,“ připojí se také Roman. Ve světlém obleku mu to docela sekne, všimnu si, že po něm spolužačky zvědavě pokukují.

Lucka, která se k rodinné výpravě připojila, ovšem ne proto, aby byla u úspěchu zdárně složené první zkoušky dospělosti své starší sestry, nýbrž z čistě prozaického důvodu – je to místo školy, se tváří vyloženě znuděně.
„Některý holky mají pěkně hnusný šaty," nechá se slyšet se svým znaleckým úsudkem.
„Ty tomu tak rozumíš," zašklebím se na ni.
„No tak třeba růžovou bych si na sebe teda nikdy nevzala!"
Růžová také není zrovna mou nejoblíbenější barvou a je fakt, že šaty s volánkami Jáje zrovna nesluší, ovšem musím se jí zastat, aby naše puberťačka nebyla na koni.
„Kluci nic moc," zhodnotí letem světem mé *bývalé* spolužáky. „Ještě trochu Štěpán a ten, Orel, jinak nikdo."
„Havran, ty pako," vyprsknu smíchy, až se po mně několik rodičů otočí. Omluvně sklopím zrak, mamka protočením očí naznačí, že dělám ostudu.
„tamhle ten docela ujde," pokračuje ve svém lustrování a ukazuje bradou dopředu.
V první řadě před vyvýšeným schodem, na kterém se tísní profesorský sbor, však stojí jen několik spolužaček. „Který?"
„Ten s bradkou," upřesní šeptem, jelikož v té chvíli se rozeznějí varhany a kdosi neviditelný, nachází se na balkonku, na ně zahraje nesmrtelné *Gaudeamus Igitur*.
„S bradkou?" nechápu, protože všichni mí spolužáci jsou bezvousí. „Bíbra má akorát třídní Král a bradku… To je Mr. Smith! Náš angličtinář."
Mamka mě znovu šlehne pohledem jako bičem, hudba totiž dohrála a v obřadní síni zavládne kostelní ticho, tudíž se vyšponuji a přestanu si Lucčiných hlášek všímat.
Před shromážděním předstoupí ředitel Svoboda.
„Milí maturanti, vážení rodiče," ujme se proslovu a zatímco se rozhovoří o podstatné etapě našich krátkých životů, osm let z devatenácti je opravdu hodně, co si budeme povídat, kloužu zraky po lidech ze třídy. Osm let – a najednou pusto prázdno, konec! Škola, na kterou jsme nadávali a leckdy se ji snažili ošidit, jak se jen dalo, nás klidně vyplivne na ulici, hodí nás do proudu života, aniž by se starala, co s námi bude dál! Bomberman si myslí, že středoškolské vzdělání je tím správným počinkem, maturita startovním výstřelem pro další trať do kopce, ale… Skutečně nás naučili plavat, abychom se v tom víru života neutopili? Nejsem si úplně jistá. Sice jsme plnoletí a myslíme si, že toho víme o životě hodně, jenže… Až doteď nás pořád někdo vedl. Stál na námi, strkal nás dopředu a chránil před pády z výšek – a my mu to ještě měli za zlé, brali jsme to jako buzerování a omezování a kdesi cosi… Uvědomím si, že maturita sice byla zkouškou dospělosti, ale pouze tou *první*. Ty další nás teprve čekají – a možná budou ještě těžší, než se našprtat letopočty a vzorečky a spisovatele a mořské proudy a já nevím co ještě! Až dosud jsme vždy věděli, do čeho jdeme.
Ode dneška začínáme naostro.
Bomberman nám popřeje vykročení pravou nohou, diváci mu zatleskají a Bída mu za nás všechny předá velkou kytici. Myslím, že v tu chvíli jsou dojati i třídní recesisti!
Pak už nás Král vyvolává jmény a my si jednotlivě chodíme pro maturitní vysvědčení. Mám z toho docela trému! Naštěstí jsem až na konci abecedy, takže mám dost času vypozorovat, jak to dělají ostatní. Zahájí pochopitelně Jan Adam, kdo jiný, prohodí s třídním i Bombermanem pár slov, obejde profesorský sbor, aby se rozloučil i s nimi, a pusu má přitom od ucha k uchu. Po něm chodí všichni ostatní. Jak tak sleduji, všichni berou rozlučku nejen s úsměvem, ba dokonce ji považují za velkou bžundu. Nechápu to!
„Romana Vrabcová," přečte třídní konečně moje jméno. Dám si pozor, abych na vysokých podpatcích neškobrtla, když se po červeném běhounu přemístím k učitelskému sboru, přijmu vysvědčení a usměji se n Krále, který mi popřeje svým familiárním způsobem: „Hodně štěstí, Vrabčáku. Sice nemám strach, že by ses zrovna ty v tom širým světě ztratila, ale jistota je jistota. A když se dobře vdáš, nic tím nezkazíš. Ať se ti daří, Romano."
„Děkuji," špitnu. „Budete mi chybět, pane profesore."

Vycení zuby v širokém úsměvu a málem mi mou pacičku rozdrtí ve svém stisku. „To rád slyším.“
Ředitel mi také popřeje, předpokládám, že nějakou klasickou větou, moc ho neposlouchám, protože mi zrad pane na učitele Vostrého – a mám co dělat, abych se nezačala řehtat nahlas! V tu ránu vím, čemu se Havran tak strašně smál a co přišlo směšné i ostatním! Protože se Měkkej vcelku úspěšně celou dobu proslovu kryl za širokými zády fyzikáře Malínka, nikdo neměl šanci všimnout si obrovského monoklu, který zdobí polovinu jeho levé tváře a v otoku mu dokonce přivírá oční víčko! Tak to nemá chybu!! Mám co dělat, abych vůbec dokončila rozlučkový obřad a pokud možno důstojně se vrátila zpátky na své místo.
„Vy jste si tam vyprávěli vtipy, či co?“ šeptne mamka.
„Jo, ale kreslený,“ bavím se.
Pak už je konec a my musíme uvolnit místo *Jízdárenským*. Přitočím se k Anetě: „To je bomba, co?!“
„Spíš to musela být bomba,“ opraví mě a málem nesejdeme schody. „A má po ptákách. Nebo spíš po bowlingu. Kdo by řekl, že má Vostrá takovou páru, co? Vychrtlina jedna.“
„Koneckonců,“ pokrčí rameny vysmátý Havran. „Dodržela slovo, to ji šlechtí. Přece mi slíbila, že zakročí.“
„Vyfotil ho někdo?“
„Jasně, zuřivý reportér Steve ho zachytil několikrát,“ baví se kamarádka. „Tahle fotka nemůže na cédéčku chybět!“
Se spolužáky se ani neloučím, stejně se sejdeme na maturitním večírku. Momentálně se musím věnovat našim. Jelikož si mamka i Roman kvůli mně vzali dovolenou, využijeme příležitosti a ještě ve slavnostním oblečení si vyjdeme na slíbenou baštu do restaurace *Na Vyhlídce* takřka na vrcholu *Hrbáče*. Původně se mluvilo o večeři, jelikož je čas k obědu, změníme plán. Večer beztak doma nebudu a o víkendu nejspíš také ne.
Roman pozvedne číši s cinzanem: „Na tvůj první úspěch.“
„Hlavně aby nebyl poslední,“ varuje mne mamka. „Jsem na tebe pyšná, Romano. Věřila jsem, že to zvládneš.“
Tímhle si nejsem tak jistá, proč tedy pořád stresovala? Sebe i mne? „Jako že se ti ulevilo, když má dcera papír s razítkem? Cítíš zadostiučinění, že jsi nepřivedla na svět blbečka?“
„Ty máš ze všeho legraci,“ zlobí se. „Pro každého rodiče je velkým zadostiučiněním každý úspěch svých dětí.“
Bohužel, každého zdaleka ne. Vzpomenu si na svého biologického otce, kterého jsem neviděla mraky let a on neviděl mne, natož aby tušil, že jsem právě odmaturovala!
Lucka zvedne oči v sloup. „Vy naděláte…!“
„Neboj, taky tě to čeká,“ slíbí jí Roman.
„O takovou šaškárnu nestojím,“ holedbá se naše světačka. „A vůbec, já pojedu zachraňovat tuleně a k tomu maturitu nepotřebuju.“
„To nemyslíš vážně,“ zhrozí se mamka.
„Ty už nechceš být princeznou?“ vzpomenu si na sestřin někdejší sen a ona mě za to pod stolem kopne.
„Bylo mi pět!“ připomene mi.
„Ono se od té doby něco změnilo…?“
„Romano!“ hasí mamka jiskry hádky dřív, než přerostou v těžko uhasitelný plamen.
„Co je na zachraňování tuleňů špatnýho?“
„Vůbec nic a je to záslužná práce,“ ujistí ji Roman. „Ale i k tomu potřebuješ znát jazyky a mít nějaké vzdělání.“
„Můžeš studovat ekologii,“ poradím sestře, načež si vzpomenu na Lauru a její hrůzu, když zjistila, že jsme něco takového kdy probírali, a blýsknu se znalostmi: „Třeba environmentální výchovu.“

Jsem to ale po té maturitě chytrá, bavím se v duchu.
„No, Lucčinu budoucnost zatím řešit nebudeme," rozhodne mamka. Podívá se významně na Romana, ten sáhne do kapsy saka a podá mi malou krabičku, ze které ke svému úžasu vylovím zlatý prstýnek.
„Páni!" vydechnu překvapeně. „Děkuji."
Hned si ho natáhnu na prsteníček. Je mi trošku volnější, musím jej přendat na prostředníček. Můj první prsten. Asi vážně začínám být dospělá!
Dárkům ještě není konec, jako druhý chod mi mamka podá obálku, v níž najdu několik přehnutých tisícovek.
„No ne," zaraduji se znovu. „Na prázdniny se budou hodit."
„Já ti dám, na prázdniny!" krotí mne okamžitě. „Ne abys je utratila! Na vysoké škole budeš potřebovat spoustu věcí. Knížky, skripta, tramvajenku…"
V mamině se praktický ekonom nezapře. Vzpomenu si na lauru. „Víš, co koupili Lejskovi Lauře za maturu? *Káčko*."
„Jaké káčko?" nechápe mamka.
„Auto. Jmenuje se *Ford Ká*."
Mamka se zamračí. „Asi na to mají."
„Nemyslela jsem to špatně," omluvím se rychle, protože mi došlo příliš pozdě, jak mohla moje poznámky vyznít. Nerada bych kazila dobrou náladu. „Jen jsem si vzpomněla."
„Máš vůbec představu, kolik vydělávám? A kolik stojí provoz domácnosti? Výdaje na vodu, topení, plyn, na vaše zimní boty a pojištění a benzin a všechno?"
„Jo, mám," vzdychnu. A je to tady! „Proto půjdu o prázdninách na brigádu, abych si něco vydělala. Srpen prosedím v pokladně na Kozím hrádku a teď v červnu budu chodit na čerpačku mýt okna a uklízet."
„Na kterou?" zareaguje mamka bystře.
„K Papouškovi," vysvětlím neochotně. Určitě se hned začne domýšlet bůhví jakých závěrů!
„Kvůli Hynkovi, že?"
„Ne, kvůli němu ne," odseknu. „My jsme se rozešli."
Mamkou moje sdělení nijak neotřese, protože v podobné situaci jsem za předešlý rok byla víckrát. A to ještě věděla jen o vrcholku ledovce, spoustu rozchodů ani nestačila postřehnout a už zase bylo všechno jinak.
„To má Laura dobrý, dostat auto," podotkne Lucka.
„Proto se musíš učit," domlouvá jí Roman.
„Jako že bych ho dostala za maturitu taky?" pookřeje.
„Ne," převeze ji. „Ale jednou by sis na něj vydělala."
„Čím vyšší vzdělání budeš mít, tím lépe se bude tobě i tvým dětem žít. A pak jim můžeš koupit za maturitu třeba auto," doplní mamka.
„To tak, nějakým smradům," prskne sestra.
„Nebo se musíš dobře vdát," napadne Romana jiná varianta. „Což platí i pro tebe, Romčo."
„Třídní mi přál totéž," pousměji se při vzpomínce. „Ale to on přeje všem holkám."
„Moudrý člověk," baví se Roman.
„Tak to budu radši studovat než se spoléhat na něco tak pofiderního," ujistím ho.
„Správně," pochválí mě mamka.
„Jako že ty ses nevdala dobře?" vydedukuje Lucka.
„Maminka? Ta na to vyzrála!" směje se Roman.
„Podruhé jsem se vdala dobře," potvrdí také mamka. „Ale za chudýho."
„Až budeš starší, pochopíš, že ne všechno se dá měřit penězi, Lucko."
„Nejlepší je teda vdát se dobře a ještě za bohatýho."
„Teď jsi na to kápla," potvrdí Roman se smíchem.

„Ono to má háček," zakřením se na sestru, to jako aby ji rodiče nenechali v bludu, že to funguje takhle jednoduše. „Neseženeš správného kluka, natož v kombinaci s bohatým."
„To já o jednom vím," převeze mne.
„Jo? A kdo to je?"
„No přece Bill Kaulitz!"
My tři dospělí se pobaveně rozesmějeme, Lucka, která nepochopí čemu, se vyptává: „Nebo myslíte, že není moc bohatej?" Chvíli váhá, pak dodá: „Ale třeba bude. A i kdyby, tak… Bill je prostě krásnej! Ten by mohl být i chudej."
Najednou si nepřipadám dospělá, ale přímo stará a ze všeho nejvíc bych si přála, aby mi bylo necelých třináct a měla jsem podobné starosti! V jejím věku bych si mohla podobné boty dovolit. Mezi mnou a Luckou totiž není tak velký rozdíl, jak by se na první pohled mohlo zdá: i když vím, že Hynek není ten pravý princ, stejně ho pořád miluji a pořád ho strašně moc chci!!!

Salonek restaurace *Galaxie* v prostorách sportovního domu praská ve švech. Dostavili jsme se na něj kromě Soni Nejedlé komplet všichni, pozvání přijali třídní i pár učitelů. Nikdo netuší, proč chybí Soňa, pár lidí jí pošle esemesku, holky se jí snaží volat, ale ona hovor nepřijme a na zprávy neodepisuje. Docela se děsíme, co se jí mohlo stát!
„Kdyby nematurovala s vyznamenáním, šel bych se podívat pod splav," vtipkuje Havran.
Třídní Král kolem sebe shromáždí své bývalé poddané a připíjí si s námi tak zdatně, až se mu za chvíli motá jazyk. Bere nás za sobě rovné, veřejně z nás sejmul klatbu otroctví a prohlásil za rovnocenné dospěláky. Ach, ta čest být povýšen do šlechtického stavu! Na druhou stranu si myslím, že mnozí by se rádi těchto výsad zbavili a vrátili zpátky na gympl, někam do nižších ročníků. Ono tam vlastně nebylo špatně, jak se nám často bůhví proč zdálo!
Mgr. Ostrý s chotí pozvání nepřijali a nutno říct, že jsme s tím ani nepočítali. Jen největší blázen by se mohl domnívat, že se nám přijde Měkkej ukazovat se svou ozdobou na tváři! Notabene má jistě doma vysvětlování dost a dost.
Zábava se rozjede velice slušná – a s přibývajícím časem a ubývajícími zásobami láhví alkoholu i neslušná. Profesorské řady prořídnou, zůstane jen král, který připomíná roztomilého medvěda, Šotouš si s ním ještě dlouho před půlnocí potyká, načež začnou řešit jakýsi světonázor, a mladý angličtinář Mr. Smith, se kterým tančí Bída ploužáky víc než odvážné a nám, ostatním, ho odmítne půjčit. Steve se drží Laury jako klíště, celý nadšený jí splní každé její přání ještě dřív, než ho vysloví. Nechci kámošce sahat do svědomí, ale řekla bych, že toho zneužívá a využívá. Dávám si na alkohol pozor a kromě přípitku a dvou skleniček bowle, ve které je především ovocná šťáva, alkohol viděla leda tak z rychlíku, popíjím jablečný džus a pařím se spolužáky, až se v rozích tanečního parketu, který sousedí se salonkem a kam pilně odbíháme, zvedají chuchvalce prachu. Kromě nás se rozhodla slavit maturitu ještě i třída z *Jízdárenské*, se kterou jsme se letmo potkali v obřadní síni. Hned je o zábavu i tanečníky postaráno. Nepatřím mezi stydlivky, seznamuji se rychle a ráda, není nic jednoduššího než dojít k nim, říct „čau, já jsem Romana, nezapaříme?", a je to. Raz dva mám spoustu nových kamarádů. A nejen já! Přátelíme se o sto šest a nikdo z nás si nevzpomíná, že to jsou vlastně nepřátelé. Nebo spíš bývalí. Gymnázium *Jízdárenská* bylo vždycky naším soupeřem při nejrůznějších sportovních kláních i různých vědomostních testech a olympiádách.
Bavím se sice skvěle, přesto… Každou chvíli kontroluji mobil. Nevím, co čekám, ale neobjeví se nic. No, vlastně… Vím, co čekám, ovšem také vím, jaký je to nesmysl!!
Rozešli jsme se a po včerejším telefonátu je všechno v háji definitivně, jenže… Slíbil mi oslavu! A vůbec, pokud má trochu cti v těla a záleží mu na mně tak, jak stále vykládá, *měl* by mi napsat, vysvětlit, kde s tou holkou byl, co tam dělali…

Ach jo, vyhodit si ho z hlavy je tak těžké… a ze srdce ještě těžší! Přitom sama vím, že Aneta má pravdu. Být to naopak, také jí poradím a ještě nad ní kroutím hlavou, jaká je naivní a kdesi cosi. Uvědomuji si, že jsem hloupá, že bych měla dávno hodit zpátečku, jenže…
Ploužák, který strávím s Andym, je snad o mně!
Proč jsi tak smutná, kdo se má na to koukat, když jíst ti nechutná, v hlavě máš asi brouka…
Nejsem úplně smutná, aspoň navenek se snažím nebýt, avšak když *Olympic* vystřídá starší hitovka *Skončil flám* a sametový hlas Janka Ledeckého nás upozorní na neveselou skutečnost, propadnu smutku docela.
Když se otočím zpátky… Stužka maturitní, lístek na Pernej den… pár adres pár jmen…
Skončil flám, ten čas už nikdo nevrátí, skončil flám, už za nás nikdo nezaplatí…
No, vlastně i mnoho ostatních, jak tak koukám, když přejíždím očima bývalé spolužáky.
Víkend bez rodičů, sladký tajemství a holka ze třeťáku, co o tom věděla svý… Slib, že se nerozejdem, jenže lidi si lžou…
Aneta, která se kymácí s Havranem hned vedle mě a Andyho, se k nám nakloní: „Dnes je tu *oldies* večer, či co?“
Všichni si to pamatujou, všichni to zapomenou… Skončil flám, ten čas už nikdo nevrátí…
„No, my už jsme taky *oldies*, víš,“ usměji se posmutněle.
Anetino vtipkování nejde zrovna od srdce, spíš jím maskuje skutečnost, že i ona je dojatá. Taková Jája brečí přímo, aniž by se za to styděla, a za chvíli rozloží i ostatní citlivky. Nestačím si utírat make-up! Kluci se nám sice smějí, jsou to přece borci, nemohou ukázat city, natož pak slabost, notabene slabost pro školu!, ale myslím, že jim tahle maska musí dát hodně práce. Třeba moje mamka byla ráda, když odmaturovala a ze školy vypadla. A nebylo to jen jejím těhotenstvím a svatbou! Z jejího vyprávění vím, že nikdy neměli ve třídě partu, natož tak skvělou, jako my, skoro žádné společné zážitky a každý si hrál na vlastním písečku, kdepak smysl pro společné akce! Není divu, že se těšili, až za nimi zabouchnou vrata školy naposledy a oni se rozletí do života. Nám to ale vyšlo, proto se těžko loučíme.
„Neřvěte, baby,“ těší nás Steve. „Budeme podnikat srazy klidně každej měsíc. A na chalupu můžeme jezdit co víkend.“
Sice všichni svatosvatě přikyvujeme a slibujeme, nicméně pochybuji, že se ještě někdy sejdeme v kompletní sestavě! A vůbec ti, co se dostanou na vysoké či vyšší školy, získají nové přátele, nové povinnosti, nebudou mít tolik času… Něco jiného je sejít se jednou za čas a pokecat, čau, jak se daří, mně dobře, co ty, taky dobrý, díky…, anebo být spolu šest osm hodin denně v jedné třídě plus další akce po odpolednách a hlavně večerech!
„Nikdy už nebudete všichni,“ vrtí hlavou opilý Král.
„Proč by ne? Prostě si naplánujeme datum a - “
„Nikdy,“ tvrdí zarytě. „Neexistuje datum, který by vyhovovalo všem.“
„Je to v lidech,“ míní Aneta. „My se budeme chtít sejít.“
„Tak to mi pak dejte vědět,“ říká bývalý třídní.
„Už kvůli němnu!“ prskne Jája dotčeně.
Pípnutí esemesky nás všechny nažhaví, protože jsme na parketě v houfu, nemáme představu, komu z nás mohla přijít. Tou šťastnou je Laura, která se vyprostí ze Stevových chapadel a zatímco ji ten poněkud žárlivě sleduje, začte se do příchozí zprávy. Stevouš žárlit nemusí, Lauře nepíše žádný z jejích amantů, ba přímo se ukáže, že je zpráva prakticky určená nám všem. Neplašili jsme se zbytečně!
„To je od Soni,“ vysvětlí Laura při pohledu na displej.
„Fakt? A kde se zdržela? Dorazí ještě?“
„Prej ji mám omluvit,“ pokrčí Laura rameny. „Nepřijde.“
„Ale proč? Zlomila si nohu, či co?“
„Nechce se jí,“ oznámí nám Laura.

Vyměníme si překvapené pohledy. Sice jsme třídnímu odmítali uvěřit, leč v hloubi duše jsme se obávali, že by jednou mohla nastat situace, kdy se někomu *nebude chtít* přijít na sraz, ale že to přijde tak brzy?!?
„No," uzná Aneta. „To je drsný."
Možná drsnější, než kdyby si opravdu zlomila nohu! Soňa sice nepatřila přímo do zlatého středu, ale ani na okraj, prostě holka ze třídy, která se dosud zúčastňovala všech třídních podniků!
„Už je jinde," vzdychnu a jak moc nekouřím, dám si se Šotoušem jedno brčko napůl. Je třeba si náladu vylepšit! Vzpomenu si na dovětek, kterým neznámý výtvarník vylepšil cedulku PO TRÁVĚ SE NEŠLAPE! Vlastnoručně napsanou ředitelem Bombermanem a zapíchnutou uprostřed atria mezi jednotlivými pavilony gymplu, dovětkem: PO TRÁVĚ SE SMĚJE!. Tenkrát jsme se tomu všichni strašně řehtali… A dnes je to naopak.
„Neřvi," utěšuje mne Aneta, když vidí, jak na tom jsem, přestože jí také není do smíchu. „My nikdy jinde nebudeme. Zůstaneme kamarádky navždy. Jen si to představ… Nás dvě za padesát let, jak sedíme v jednom pokojíčku v domově důchodců, o nohy plný křečáků se nám otírají tlustý kočky a my svorně nadáváme na malej důchod…"
„A na nevděčný děti," doplním.
„A nebožtíky manžele, jací to byli neřádi…"
„A tohle všechno dávno zapomeneme…"
Andy, který nás pobaveně poslouchá, navrhne: „Musíme udělat něco, na co se nezapomíná… Třeba grupáč!"
Může člověk držet smutek v takových podmínkách dlouho? Nemůže!!! Jsou to prostě pitomci. No jo, jsou… Jenže – budou mi chybět!
I náš flám skončil. Trval osm let a zbyde po něm pár zážitků, co postupně vyblednou, pár fotek, pár adres, pár jmen… *Všichni to pamatujou, všichni to zapomenou.…*

7. KAPITOLA

Místo abych si začala užívat prázdnin, byť to užívání je zatím stále v uvozovkách, když mě ještě čekají přijímací zkoušky, vstanu v nelidsky časnou dobu a oděna v džínových šortkách, tričku na jedno ramínko, samozřejmě nahoře bez, přes které si přehodím džínovou bundu, šlapu do pedálů jako o život, až za mnou ohon, jímž jsem si svázala vlasy barvy zralého žita, vlaje jako ocas komety. Do té doby, než mi do široce otevřené pusy vlítne moucha, zívám na celé kolo, aniž bych se namáhala zakrývat si ústa dlaní. Pak, když hmyz pracně vykašlu, jsem mnohem opatrnější. Chybami se člověk učí! Vtipy o veselých cyklistech zase nejsou tak od věci, uvědomím si pobaveně. Já, vegetariánka, jsem málem měla k snídani maso!
K *Papouškovi* dorazím dvě minuty před sedmou, tak jsem dobrá! Spokojeně opřu kolo o jeden ze stojanů.
„Dobré ráno," pozdravím paní Evu, která se za kasou tváří pekelně otráveně. Sobotní služby asi moc v lásce nemá, no. A já jí nejspíš náladu také nezvednu.
„Ty sis to nerozmyslela?" podiví se bez pozdravu.
„Měla bych?" zazubím se. Na rozdíl od ní zahořím nadějí: minule přece také sloužila s Hynkem!
„Jsi blázen," oznámí mi a zase skloní hlavu nad *Blesk*.
„Jako proč?"
„Já mít poslední prázdniny, tak si je užívám jinak."
„No, pevně doufám, že nejsou moje poslední," ujistím ji. „Pan Papoušek je v motorestu?"
„Doma," převeze mne. „Co by tu asi tak v sobotu dělal?"
„Třeba by tu mohl být proto, aby mě zaučil."

Paní Eva si přeměří mou siluetu, zvláště odvážný střih trička, které je navíc tenoučké a elastické, přesně mapuje tvar ňader, ji vyloženě znechutí, protože mi odpoví: „Proč mám ten dojem, že *ty* zaučovat nepotřebuješ?“
Málem zalapu po dechu. Ta babizna mě snad uráží!
„Jak v čem,“ ujistím ji. „Například ve slušnosti ne, na to jsou jiní adepti.“
„Tebe už zaučil Hynek, co?“ ozve se od dveří pobavený mužský hlas a do prostor čerpací stanice vstoupí mladý kluk v bermudách a s podobiznou pestrobarevného papouška na zeleném tričku. „Ahoj, já jsem Lukáš.“
„Zdar,“ odvětím. „Romana.“
„Vím,“ přikývne. „Hynek říkal, že sehnal pěknou babu. To jsem rád, žes to vzala, aspoň bude sranda. Jana – to je ta, co ji budeš střídat – je nudná.“
„Jo? Tak to se mnou si tu užijete,“ oznámím mu spíš pro Eviny uši. „A když mi řekneš, co mám vlastně dělat, možná se i zapojím do pracovního procesu. Takhle by to sice taky nebylo špatný, stát a povídat si, ale přece jen…“
„Když jinak nedáš,“ vtipkuje.
„Nedám ani tak, ani jinak,“ upozorním ho.
„Už mlčím,“ směje se, načež mi ukáže, do kterého sešitu mám zapsat svůj příchod, kde jsou úklidové prostředky, oboje toalety je třeba každé dvě hodiny zkontrolovat a umýt, čas úklidu se musí spolu s podpisem zodpovědné osoby, čili mně, poznamenat na formuláři visícím na dveřích, večer bude třeba vytřít za plného provozu, čerpačka funguje nonstop, vysypávat koše a udržovat pořádek celkově, no a v mezičasech mám umývat řidičům čelní skla jejich plechových miláčků. Není toho nijak moc, jsem si jista, že to zvládnu.
Paní Ev je vůči mé instruktáži naprosto netečná, zapojí se pouze jedenkrát. Zaštrachá kdesi pod pultem a hodí mi erární papouškovské tričko. Jelikož jde o velikost XXL, mohla bych se do něj zabalit jako do osušky!
„Díky, nechci,“ vrátím jí ho.
„Ale to tu nosíme místo uniformy!“
„No jo,“ kývnu souhlasně. „To vás lituju.“
Lukáš se zachechtá a paní Eva urazí. Její problém!
Z kumbálu s úklidovými prostředky si vytáhnu kbelíček, naliji do něho teplou vodu, přidám mycí prostředek na skla a se stěrkou na okna se přesunu do prostoru mezi stojany.
U prvního automobilu dohromady nevím, jak okno umýt, proti oknům v bytě je mnohem víc zasmolené, plné flekanců z rozpláclých hmyzáků, které pekelně drží, u druhého zkouším inovovat a když jich umyji zhruba dvacet, získám jakýs takýs grif. Nejprve je třeba otočit stěrku k oknu houbičkou, pořádně okno namočit a rozšmrdlat, aby se vytvořila pěna a zaschlé skvrny se stihly aspoň trochu odmočit, teprve pak okno setřu stěrkou rovnými tahy jeden vedle druhého. Zahřeji se raz dva a bundu odložím zhruba po osmém autě. Hned se mi pracuje lépe – a nestačím zírat, jaký vliv to má na apanáži! Zatímco v bundě mi řidiči šoupli za umytí většinou pětikorunu, v průhledném tričku se honoráře okamžitě zvýší od desetikačky nahoru! Pravda, musí ve voze sedět muž, nejlépe bez manželky. Občas se najdou skrblíci, kteří přispějí s bídou pár korunami, sem tam dokonce i takový frajer, co mi na otázku, zda si přeje umýt okna, odpoví ne. Nevnucuji se. Každopádně do oběda, než se u čerpačky ukáže velký šéf ve svém bavoráku, si vypracuji nejen styl a rituál mytí, nýbrž i systém úsměvů, od něžného po sexy pohled s jiskrou. Záleží totiž na tom, jak je řidič starý a především, zdaje ve voze sám, případně s manželkou či celou familií včetně dětí. Nejsem hloupá, abych nepochopila, jak se věci mají a co je třeba.
Šéfík zkontroluje stav toalet, chvíli mě se zalíbením pozoruje při mytí a nestačí chválit: „Je vidět, že ti to Evička ysvětlila pořádně.“
Ta zrovna, uchichtnu se v duchu.

„Jsi šikovná holka," oznámí mi a pozve mě do motorestu na oběd, abychom při brokolici zapečené s nivou zaškrtali v kalendáři dny, ve kterých mohu přijít místo Jany. Lituji, že jich není víc! Prakticky jde o pouhý týden a ještě s přestávkami, ve kterých si „odskočím" na přijímačky.
Záhy se znám jak s číšníkem, tak kuchařem, a musím bez mučení přiznat, že se dobře bavím. A to i bez Hynka! Kromě Evy dokážu konverzovat se všemi zaměstnanci i zákazníky.
„V podstatě jsou chlapi jednoduchá stvoření," oznámím Lukášovi, když se sejdeme v chodbičce u toalet, kde právě v pánské kabince doplňuji klubo toaletního papíru. „Stačí, aby se holka usmála, ukázala nahá záda a nohy, před autem se předklonila… A chlapi tají. A platí."
Kapsu šortek už mám kovovými penězi pěkně těžkou, musím si je přendat do batohu. Jestli to takhle půjde dál, vydělám si za pár dní víc, než u babičky za celý měsíc!
„Divíš se jim? Já ne," ujistí mě Lukáš. „Ta tvoje rouška, co máš na sobě…"
„Myslíš tričko?"
„No, prostě ten šál přes prsa," zubí se, „byl dobrej obchodní tah. Když se navíc opřeš tělem o kapotu, mám i já co dělat, abych se strefil pistolí do nádrže, natož co ti chudáci uvnitř aut!"
Oženu se po něm. „Nedramatizuj!"
„Udělalas dobře, že sis nevzala uniformu."
„Paní Eva si to nemyslí," bavím se.
Lukáš mávne rukou. „To se nediv. Doma tři haranty, manžel jí utekl s jinou, šéf je starej a ženatej a Hynek taky není ten pravej utěšitel… Nemá to lehký."
Zpozorním. „Jak, utěšitel?"
Trhne omluvně rameny. „jako že by ona nebyla proti."
„A on?" zeptám se napjatě.
„Nevím, jak moc ho znáš, ale neřekl bych, že Hynek je ten týpek, co by si chtěl hrát na otčíma třem malým dětem."
V tom případě je mi jasné, proč je na mě paní Eva tak protivná! Ona ve mně vidí sokyni, Hynkovu dívku! Může být klidná. Hynek se mi za celý den neozve, nenapíše ani nezavolá – a světe, div se, já také vydržím!
No, možná hlavně proto, že na něj v zápalu práce a díky spoustě nových tváří nemám moc čas myslet. Hned za první pracovní den si vydělám mimo oficiální apanáž spoustu peněz a ještě se mi dostane dvou pozvání na večeři a jednoho rande! Takhle úspěšný den jsem už dlouho nezažila. Škoda jen, že žádný z těch, co mě zvou, není můj typ.

O tom, jak vypadá můj typ, mám jasnou představu. Musí být vysoký, atletické postavy, hnědooký a tmavovlasý. Protiklady totiž přitahují! Většině modrookých blondýnek se líbí jižní typy, muži jako Johnny Depp, Orlando Bloom, Antonio Banderas či Milan Baroš. Ostatně, nemusím chodit pro příklad ani do našeho národního fotbalového týmu, natož do Hollywoodu. Stačí přijet před sedmou ranní k čerpací stanici *Papoušek* a mám svůj ideál přímo před očima. Hynkovi to jako vždy šíleně sluší, rozcuch z tmavých, skoro černých vlasů perfektně sestříhaných k uším, opálená hladká tvář a oči tak hnědé, jak kdyby se člověk zadíval do hrníčku s horkou čokoládou. Sluší mu dokonce i zelené tričko s pestrobarevným opeřencem!
„Ahoj," pozdraví mě, jako by se nechumelilo.
Zatvářím se neurčitě a jen tak pohodím hlavou, což si lze přeložit jako pozdrav – i *polib si*. Nevím, co si vybere Hynek, nejdřív nejspíš ten pozdrav, protože se chvíli snaží přispět mi svými radami o chodu čerpačky a především mé úlohy v ní, pak mu asi dojde pravý význam mého ranního přivítání a přestane se snažit. Hledí si své práce a já zase své, dokonce se přinutím ho nesledovat dokonce ani ve chvílích, kdy se s ním dávají do řeči zákaznice. Schválně se pokaždé klidím z doslechu, to tak, aby si myslel, že ho špehuji! Upřímně řečeno,

nejradši bych jim vyškrábala oči. Kdyby s ním koketovaly mladé holky, ale on i ty starší! Jak brzy zjistím, ty druhé jsou nebezpečné, jelikož se vyznají a jdou přímo na věc, zatímco slečny se omezí pouze na okukování či úsměvy, větších projevů se nejspíš stydí. Díky bohu, že pro benzin či naftu jezdí více mužů! Těm se věnuji s o to větší vervou, lepím se na zamušená okna automobilů a rozdávám úsměvy, div nedostanu křeč do lícových svalů. Vyplatí se mi to hned dvakrát – jak si všimnu, Hynek po mně co chvíli hodí okem přes skleněnou výplň boční stěny čerpačky, no a o finančním efektu nemluvě. Je to možná dětinské, ale mě to baví! Paní Evě, která slouží oba víkendové dny, jdu na nervy ještě víc než včera, ovšem ta je mi naprosto ukradená! A pak, jelikož Hynek je v práci místo Lukáše a kuchař s číšníkem nemají čas už vůbec, je to jediná zábava, kterou si mohu svou brigádu zpestřit.
Chvíli před polednem přeruší moje zápolení s obzvlášť zasmoleným oknem staré fordky *Přátelé*, tedy melodie z mého oblíbeného seriálu. Rychle odlepím nehtem nejtlustší můru přilepenou v levém rohu, brr, ohavná záležitost, ostatní ryzáky rozmydlím houbičkou a než Anetin hovor přijmu, sjedu sklo stěrkou ráz dva tři. Však už v tom mám docela švih!
„Nazdárek.“
„Prosím tě, kde seš?“ zajímá se kamarádka, aniž by se zdržovala s pozdravem.
„Taky tě ráda slyším,“ uchichtnu se, řidiči červeného fordu věnuji široký úsměv a když mi podá kovovou dvacku, skoro se zastydím, že jsem jeho sklo drobátko odflinkla.
„Neříkej, že jsi doma a já se na tebe nedozvonila, protože teprve vstáváš!“ varuje mě Aneta.
„Nic takového netvrdím,“ uklidním ji. „Jsem na brigádě.“
„Už? Neříkalas něco o srpnu?“
„V srpnu budu makat u babči, momentálně vypomáhám u benzinky, docela výnosný zaměstnání, mohu doporučit.“
Anetě to myslí. „U *který* benzinky brigádničíš?“
„U *Papouška*…“
„Jsi blázen!“
„Není to tak, jak si myslíš,“ vysvětluji rychle. „Tu brigádu mi sice dohodil Hynek, to ano, ale ještě před tím, než jsme nerozešli. Jsem tu beztak jenom na záskok.“
„Rozešli,“ nevěří mi. „To už tady bylo mockrát. Neříkala jsem ti, že se z toho dostaneš jen tehdy, když ho nebudeš vyhledávat?!“
„Abys věděla, vůbec se spolu nebavíme. Ignoruju ho a on se o kontakt nesnaží, je uvnitř a já venku.“
„Chci vidět, jak dlouho ti to vydrží! Dokdy z tebe bude ta myčka-spasitelka?“
„Jen týden.“
„Takže od pondělka za čtrnáct dní budeš mít volno, jo?“
„Jasně!“ potvrdím. „Chalupu bych si nenechala ujít!“
„No proto,“ oddechne si. Bohužel nemůžeme na chalupu vyrazit dříve, protože první dva týdny v červnu jsou zasvěceny přijímacím zkouškám. Jelikož jsme děčko, maturovali jsme dost pozdě, někdo bývá hotový už v půlce května, kdežto my až na začátku června.
Během našeho hovoru mi dvě auta ujela bez umytí oken, což je smůla nejen pro řidiče, ale i pro mne. „Any, budu muset běžet, to víš, pracující třída je třeba… Proč jsi vlastně volala? Nebo jsi za mnou k nám domů šla na pokec jen tak?“
„Jo, vidíš!“ vzpomene si. „Jsem dost na mrtvici, víš…“
„Pročpak?“
„Mám další důkaz o Honzově nevěře,“ oznámí mi.
P9chne mne hluboko ve slabinách. „Jaký…?“
„Pracuješ i zítra?“
„Ne, to tu bude Jana, stejně jako v úterý. Až ve středu. Jaký důkaz…?“
„Nechci po telefonu, beztak spěcháš,“ připomene mi. „Hele, probereme to zítra, odpoledne zajdu, dopoledne jedu na přijímačky do Brna, tak až se vrátím, ozvu se ti.“

Neodvažuji se tlačit na pilu a mermomocí z ní ten důkaz dostávat, ještě bych v ní vzbudila podezření! Odsouhlasím jí plány na zítřek, nicméně když zavěsím, ještě dlouho jen tak stojím a koušu se do rtu. Nejsem si sice vědoma žádného důkazu, kromě podprsenky po mně v pokoji nic zůstat nemohlo, přesto mi není zrovna do zpěvu! Třeba jsem něco přehlédla… O podprsence jsem také nejdřív neměla ani tušení! Kdyby šel vrátit čas, nikdy by k tomu s Havranem nedošlo!! Jak dlouho se jí nebudu moci podívat do očí bez výčitek svědomí?! A vůbec, půjde to někdy? Dokážu to??
V zadumání si ani nevšimnu Hynka (a to už je co říct!), který přede mne předstoupí a cosi mi říká.
„Co sebou tak škubeš?“ zasměje se. „Máš černý svědomí?“
Tentokrát to uhodl! Navenek házu ramena: „Mluvíš o sobě?“
„Tenhle vtip se ti moc nepovedl,“ zasměje se.
„Protože to nebyl vtip.“
„Nebudeme se hádat,“ navrhne s úsměvem. „Mám pauzu na oběd, pojď se taky najíst.“
„Díky, nechci,“ odmítnu stroze.
„Romčo, nedělej tlaky,“ požádá mne.
Odpustím trochu páry a jelikož ke stojanu číslo tři najede mercedes, rychle odběhnu za výdělkem. Hynek zavrtí hlavou a odkráčí do motorestu sám. Hlady mi už žáby v břiše zpívají, přesto jsem s ním jít nemohla! Jeho systém *dělejme jakoby nic* mi jde totiž pekelně na nervy a po tom roce, co ho na mně praktikuje, ho mám dost. Systému. Hynka ne…
Hlady skřípu zubama! Umyji dalších pár oken a skoro lituji, proč jsem na jídlo nešla. Jistě, mohla bych jít sama, nejsem přece odkázaná na Hynka a vůbec, čas na pauzu mám, nicméně napochodovat do motorestu a sednout si sama k sousednímu stolu by bylo… no, trochu ubohé. Nemohu přece pokořit svou hrdost!
A tak jsem radši hladová, byť hrdá. Naštěstí ne dlouho, cesty osudu jsou nevyzpytatelné a ten můj mi přihraje asi čtyřicetiletého řidiče zeleného kabrioletu, který umytí okna včetně mé produkce á la Miss mokré tričko, to jak všude cákám a vodou nešetřím, ocení padesátkou a ani poté se nemá k odjezdu. Místo toho vyzvídá:
„Můžu mít dvě otázky, slečno?“
„Tolik?“ zhrozím se naoko.
„Tak jen jednu,“ zasměje se. „Tu druhou položím až v případě kladné odpovědi na tu první.“
Nějaký vykuk, usoudím v duchu, a pobídnu ho: „Prosím.“
„Vaří v tomhle motorestu dobře?“
V tu ránu jsem doma, je mi jasné, co přijde po mé hlášce: „Zatím si nikdo nestěžoval, zdejší kuchař je fakt třída.“
„Což beru jako kladnou odpověď,“ vydedukuje, prohrábne se v krátce střižených vlasech protkaných stříbrnými nitkami, a pozve mne: „Nechtěla byste mi v tom případě dělat společnost u oběda? Strašně nerad jím sám. Koneckonců, i kdyby kuchař třída nebyl, vedle tak krásné dívky mi určitě bude chutnat.“
Nejen vykuk, ale i diplomat! Jelikož Hynek ještě motorest neopustil, souhlasím, zaběhnu si umýt ruce atak, jak jsem, v namočeném průsvitném tričku a krátké minisukni se v jeho doprovodu přemístím do jídelny. Je to frajer, dá mi u stolu přednost a ještě mi poodtáhne židli, abych se mohla pohodlně usadit. Hynkův výraz, který zachytím koutkem oka, mě spíš naštve, než abych z něj cítila zadostiučinění. Zvedne totiž oči otráveně v sloup, jako by mě litoval nebo tak něco! Přitom důvod k lítosti není žádný, můj společník se mi představí jako Libor a baví mě celou dobu čekání na těstoviny s houbovou omáčkou, které si na jeho účet objednám. Baví není přesný výraz, Libor není žádný komik, spíš mě oslňuje vyprávěním o různých služebních cestách Evropě i v zámoří a je fakt, že je to vyprávění hodně zajímavé. Dostaneme se na to přes jídlo, Libor je gurmán a já, ač si na podobné všudybyly všechnoznaly nepotrpím, skutečně oslněná jsem, byť to nedávám najevo. Škoda jen, že půlhodinka na oběd uteče tak

rychle, vydržela bych ho poslouchat mnohem déle. Díky paní Evě, co nás pozoruje mnohem okatěji než Hynek, se neodvážím přetáhnout ani o minutku. Poděkuji Liborovi za oběd, popřeji šťastnou cestu, putuje totiž právě do Belgie, nabídku vyrazit si na výlet s ním odmítnu, vymluvím se na přijímačky a tak vůbec, Libor mi tudíž slíbí, že se příště určitě na naší čerpačce zastaví, načež mi zelený kabriolet zmizí z očí.
A nejen mně. Hynek se na mě usměje: „Netušil jsem, že jsi na dobře udržovaný stařík.“
S tím stařík to samozřejmě přehnal, nejspíš schválně, aby mě víc ponížil, ovšem na mě si nepřijde: „Třeba mají proti dnešním klukům něco víc.“
„Super fáro, to je fakt,“ zasměje se.
„Myslela jsem spíš spolehlivost a galantnější chování,“ odfrknu. „Ačkoli ani to fáro nebylo k zahození.“
„Na tu spolehlivost bych moc nedal,“ varuje mě. „Určitě má doma manželku a bokem pár milenek.“
„Takových znám…!“ rýpnu si.
Určitě pochopí, protože zavrtí hlavou: „Romčo, o co ti jde? Chceš po mně, abych začal žárlit, nebo co?“
Zahraji největší vytržení: „Ty – a žárlit?“
„No právě, je to blbost, protože nejsem žárlivej.“
„Notabene nechápu, proč bys měl žárlit, když spolu nechodíme, ne?“ upozorním ho. „Nebo už nejsme jen kamarádi?“
„Samozřejmě že jsme kamarádi, pořád, akorát ty se občas urazíš a naštveš a hraješ si na ledovou královnu…“
„Nakonec za všechno můžu já!“
„No vidíš, zase se hádáš,“ upozorní mě.
„Nehádám. Dobře, jsme kamarádi. Spokojenej?“
„Super.“
„Pak ale nežárli.“
„Spíš ty,“ připomene mi jemně. „Například nechápu, proč jsi naštvaná na Nikolu.“
A jsme u jádra problému! „Nemám být?“
„Ne. Je to prostě kamarádka, potřebovala odvézt do Prahy, dělal přijímačky… Nemohl jsem ji nechat ve štychu.“
„Ty jsi tak galantní,“ podotknu uštěpačně.
„Ach jo,“ prohodí dramaticky a místo dalšího dohadování se vrátí za pokladnu. Odejdu ke své práci a po zbytek odpoledne zlepšuji svět – přes čistá okna se bude zdát všem řidičům mnohem hezčí!
Hynka si víc nevšímám, nemám na to ani čas, odpoledne je větší frmol než dopoledne, a on se mě také nesnaží nijak víc vyhledávat ani navazovat hovor v krátkých pauzách, kdy procházím čerpačkou, abych umyla toalety. Ačkoli jsem v jednom kole a bavím se s cestujícími, stejně mi Hynkova pozornost prostě chybí. Přemohu se a večer, když mi nabídne odvoz svou motorkou, zůstanu neoblomná, suše poděkuji, nasednu do pedálů a drandím si to zpátky do města na kole, jen ze mě pot stříká. Blbá, ale hrdá.

Po dvou dnech prožitých v jednom kole mi volný den připadá náhle podivně prázdný. Docela mě mrzí, že nemohu na čerpačku – a není to jen proto, že se moje úspory díky štědrosti řidičů podstatně zvýšily!
Mamka i babička si představují, že strávím pondělí posledními přípravami na zítřejší přijímací zkoušky. Přijde mi to docela k smíchu, *poslední* přípravy. Před testem studijních předpokladů, který se psal začátkem května, jsem si tak akorát udělala dva tři testy na zkoušku, abych měla představu, o co v nich vlastně jde, no a jelikož jsem zjistila, že se nejedná o klasické vědomosti, pustila jsem to z hlavy. Výši IQ neovlivním. Průběh zkoušek z dějepisu bych

ovlivnit mohla, a to výší znalostí, jenže… Pořád nějak nebyl čas se učit, pak zase stresy s maturitou… Ke všemu netuším, co bych se vlastně měla učit! Středoškolský dějepis umím, něco navíc díky četbě a zájmu o obor také, zítra se prostě ukáže, jestli na to mám nebo nemám. Místo šprtání letopočtů si nejdřív dám sprchu, pečlivě si umyji vlasy, zítra sice bude záležet na tom uvnitř, ne na vzhledu, nicméně ten trošku ovlivnit mohu, tak proč tam jít s mastnými vlasy, kupříkladu, načež si pustím cédéčko *The best of Enya*, jeto taková relaxační hudba, a abych projevila dobrou vůli a předvedla mamce, že nejsem budižkničemu, za jaké mě má, pustím se do pečení koláče s čokoládou *Margot*. Jednak je její příprava jednoduchá, suroviny se prostě nahází do jedné misky a zamíchají, no a hlavně mi chutná ze všech domácích dobrot skoro nejvíc. A nejen mě, Hynek se v ní mohl ujíst. Krucinál, proč mi ho pořád, za všech okolností, všechno připomíná?! Zatřesu hlavou, abych si ho z ní vyhodila, a pokračuji v pečení. „Nejpracnější“ na celé akci je nastrouhat dvě tabulky čokolády na hrubém struhadle tak, aby to neodnesl žádný z mých kloubů. Jednou jsem si při krájení plátků okurky na mamčině skvělém univerzálním kráječi s ostrým břitem tak zakrojila do pravého ukazováčku, že mě musel Roman odvézt na pohotovost, kde mi pan doktor hlubokou krvácející ránu zašil dvěma stehy. Od té doby si dávám sakra pozor!

A pořád toho není dost! Zazvonění zvonku u dveří mne vyleká natolik, až sebou cuknu a ruka se mi smýkne těsně vedle ostrých výčnělků. To bylo o vous, odnesl to pouze kousek nehtu. Vím dobře, proč jsem se tak lekla! Přitom Aneta to být nemůže, je nap ujímačkách, což jsem si v první chvíli neuvědomila. S prstem na ústech, jak se snažím odkousnout přečnívající zbytky, dokráčím ke dveřím.

„Ahoj,“ usměje se na mě Hynek. „Páni, skoro poledne a ona je ještě v pyžamu. To se někdo má!“

Jeho přítomnost je tak nečekaná, až v první chvíli vůbec netuším, co říct. Nakonec se seberu: „Co je?“

„Přinesl jsem ti pár jahod,“ překvapí mne.

„Jahod…?“

„No. Takové to malé červené ovoce, krásně voní a ještě líp chutná. Jedla jsi to někdy?“

Na hru velkého vtipálka nepřistoupím, zatvářím se nepřístupně: „Proč mi neseš jahody?“

„Protože jsem šel kolem tržnice a tam je prodávali,“ vysvětlí. „Vypadaly nádherně… Mrkni sama. A protože vím, že je máš ráda, nesu ti je. Stačí?“

Pokud se mě snaží zaujmout sdělením, jak je dobrý, když si pamatuje moje nejoblíbenější ovoce, je vedle.

„Nikola je nemá ráda?“

„Vidíš, to ani nevím,“ přizná se. „Budu se jí muset někdy zeptat.“

„Utíkej!“

„Romčo,“ požádá mě smířlivě. „Z toho sama vidíš, že Nikola zase tak dobrá kamarádka, jako jsi ty, není.“

„Pořád nechápu, proč bys měl nosit *kamarádce* jahody.“

„Ty to nechápeš?“ podiví se a zní to upřímně. „Protože tě mám moc rád a chci ti udělat radost. To je ti málo?“

Jelikož se v té chvíli naproti u Bartáčků pootevřou dveře, sousedka nejspíš za zavřenými špatně slyší, rádoby nenápadně se snaží vyslechnout náš hovor špehýrkou, otevřu dveře dokořán a pozvu mlčky Hynka dovnitř. A baba má utrum!

Jahody, které mi přinesl, jsou opravdu nádherné, srdce se na ně jenom směje. Operu je a naskládám na mističku, aby si mohl také vzít.

„Něco kuchtíš?“

„Margotku. Tu máš zase rád ty, to si pamatuju.“

„Super, to abych počkal, než bude hotová,“ zasměje se. „Chceš pomoct? Ukaž, dostrouhám čokoládu, než si ublížíš.“

„Už se stalo,“ předvedu mu s úsměvem zkrouhlý nehet.
„A jé,“ hrozí se. „Někdo najde bonus, jo?“
„Ne! Vyhodila jsem ho, neskončil v těstu,“ směji se. „Neodlomil se celý… A vůbec, krouhej a nezdržuj.“
Navážím do mísy všechny přísady, Hynek přidá nastrouhanou čokoládu, strčím mu do ruky ruční elektrický šlehač a zatímco pomalu přilévám mléko, Hynek vše zpracuje v kašovitou hmotu, kterou společně vylejeme na pekáč a šoupneme do trouby. Nezbývá než umýt nádobí, tedy problematické kousky, co nejdou nacpat do myčky, jako mísu, šlehač a struhadlo. Hynek při tom stojí těsně za mnou, div se mě nedotýká po celé délce těla, a nakukuje přes rameno.
„Krásně ti voní vlasy,“ všimne si. „Máš novej šampon?“
Vždycky se mi na něm líbilo, jak je všímavý! „Hm.“
„Voníš celá,“ uvědomí si a do ještě vlhkých vlasů mi vtiskne lehký polibek.
Vyschne mi v krku a aniž bych zvedla oči od nádobí, řeknu: „Přemýšlela jsem o nás, o všem, co jsi řekl…“
„A k čemu jsi došla?“ zeptá se napjatě.
„No, že můžeme být jenom kamarádi,“ připustím.
„Skvělý,“ pochválí mě, leč já jsem ještě neskončila. „Ale kamarádi podle mých pravidel. Nebo tedy podle všeobecně platných pravidel, ne podle těch tvých upravených.“
„Co to znamená?“ informuje se.
„Nemůžu se s tebou milovat a přitom tolerovat všechny ostatní *kamarádky*, které máš. To bych se žárlila k smrti. Abychom se spolu mohli přátelit, musíme být jenom přátelé. To znamená zajít si klidně na pivo, bavit se v práci i všude jinde, podnikat různé věci, ale bez sexu.“
„Není to škoda?“ pousměje se. „Zrovna to nejlepší…“
„Hynku!“
„Dobře, beru,“ uklidňuje mne. „Jak chceš. Vždycky a se vším se na mě můžeš obrátit. Pamatuj si to.“
Souhlasně přikývnu. Vůbec netuší, co to pro mě znamená! Je to prakticky rozchod, jen zaobalený v pozlátku přátelství – a je otázka, jak ho budu zvládat! Znamená to, že jsme oba volní, můžeme si dělat, co chceme i s kým chceme, ale k sobě budeme mít stále blízko, byť jen na přátelské bázi.
„Kdy sloužíš? Zítra?“
„Ne, až ve středu, zítra mám přijímačky v Brně.“
„Já v Praze,“ pochlubí se. „Už asi padesátý.“
Pobaveně se zasměji. „To, že tě vyrazili z více škol, má svoje výhody. Co se týče přijímaček, jsi mazák.“
„Však jo, mně jen tak nic nezaskočí,“ souhlasí s úsměvem. „Informatika na zemědělce, to by mohlo vyjít, ne?“
„Na jak dlouho…?“
„Ty!“
„Ve středu podebatujeme, jak bylo. Oba budeme plní dojmů,“ mrknu na něho. „Ve čtvrtek jedu do Pardubic na kulturní dějiny. Vůbec netuším, co tam po mně budou chtít.“
„Viděl bych to na test všeobecnýho rozhledu,“ tipuje. „Jak jedeš do Pardubic?“
„Autobusem. Otčím mě veze zítra do Brna, ve čtvrtek nemůže. Bude to asi psina. Našla jsem si na netu spoje, pokud nedojedu na druhý konec republiky a najdu fakultu včas, možná se i ke zkouškám dostavím.“
Hynek vypadá mírně namíchnutě. „O čem jsme se před chvílí tak slavnostně dohodli, no?“
„No, že budeme kamarádi…?“ zeptám se zmateně.

„Taky. Ale taky o tom, že mi můžeš říct, kdykoli budeš něco potřebovat. Mám ten dojem, že potřebuješ hodit do Pardubic. Proč mi neřekneš? Do Brna s tebou jet nemůžu, budu v Praze, ale ten čtvrtek by šel, mám až noční.“
„Odvézt? Jako Nikolu?“ uteče mi.
Nenechá se vyprovokovat. „Ano, stejně jako kamarádku Nikolu, odvezu i kamarádku Romanu.“ A po odmlce: „Rád.“
„Fajn,“ kývnu tedy.
Buchta z trouby výrazně voní, upečená je raz dva. Opatrně ji vytáhnu, abych si nespálila prsty, položím na sporák a ještě horkou ji poliji rozpuštěnou čokoládou. Hynek mi opět asistuje, dýchá mi na krk a do už suchých vlasů, až mi co chvíli na nahých ramenou naskočí husí kůže. A nejen na ramenou! Tenká saténová košilka v barvě zralých meruněk toho moc nezakrývá normálně, natož aby skryla vzrušení.
Obejme mě zezadu a moje ňadra sevře ve svých dlaních. Pootočím se k němu tváří. „Tohle přece kamarádi nedělají!“
„Když to pyžamko ti tak sluší,“ namítne a skloní se, aby mě políbil. „Naposledy, Vrabečku…“
Snažím se odtáhnout, ale je silnější… A vůbec, nejen jeho polibky, hlavně doteky prstů vniknuvších pod košilku a laskajících moje nahé a očekáváním rozpálené tělo jsou tak příjemné, že za chvíli ztratím sebekontrolu a nesnažím se ho odhánět. Naopak, když mne v náruči přenese do mého pokoje, nebráním se, spíš se mu snažím sundat co nejdříve košili s krátkými rukávy. Hukot krve, jež se mi bouří v žilách a tepe ve spáncích, je tak hlasitý, až zcela přehluší veškeré námitky zdravého rozumu. A pak, co si hraje s mým tělem jazykem i prsty jako kočka s myší, už žádný rozum nemám. Ani zdravý, ani ochablý. Vnímám jen všechny ty nádherné pocity stupňující se rozkoše a v prvním orgasmu vybuchnu ještě dřív, než se vůbec celý svleče! Pak si role vyměníme, já jsem tou aktivní, kdo toho druhého líbá, hladí, laská, kouše a vyloženě mučí, až Hynek zaúpí a strhne mne pod sebe, abychom se milovali tak nějak silně, drsně, intenzivně, jako ještě nikdy. Paní Bartáčková nemusí fízlovat na chodbě, docela určitě nás slyší přes tenké stěny panelů, jako by stála přímo nad námi.
Jsem z toho úplně grogy, málem se nemohu postavit na chvějící se nohy. Škoda že je čas pelíšek opustit. Naši sice chodí až po čtvrté, ale Lucka končí v pondělí ve dvě a i když se většinou cestou domů zdrží s kamarádkami, nemůžeme na to spoléhat. Náhoda je prevít! Raději ho s kouskem buchty, kterou mu ukrojím na cestu, a s košilí v ruce vystrčím na chodbu.
„Jsi na mě jako na psa!“ stěžuje si s úsměvem.
„Jako na kamaráda,“ opravím ho, i když sama vím, jak jde tahle hláška mimo. To, co jsme vyváděli, prostě kamarádi nedělají.
Strčí mezi dveře nohu, abych nemohla zavřít. „Bylo to super, Vrabečku.“
„Bylo to naposledy,“ upozorním ho nekompromisně, ačkoli jsem ještě nyní celá roztřesená a chce se mi křičet, jak moc byl tenhle sex skvělý, nejhezčí z toho, co jsem kdy prožila!
„Věčná škoda,“ zasměje se a líbne mne na rozloučenou. Košili si obléká cestou k výtahu. Stiskne tlačítko na přivolání, načež se na mě zamyšleně otočí: „Co když přes prázdniny zjistím, že ty jsi ta jediná a že mi chybíš? A že vlastně nesnesu představu, že by tohle s tebou dělal jinej kluk?“
„Tak to budeš mít dost smůlu a do smrti si budeš vyčítat, žes mi dal kopačky, když jsem o tebe stála já,“ zašklebím se na něj á la velká frajerka a zabouchnu dveře bytu. Opřu se o ně zevnitř celou váhou a zavřu oči. Vůbec nejsem tak pevná v kramflících, jak se před ním tvářím! Tím spíš, když jsem udělala mezi námi jasno, přijde si on a klidně mi zase dá tu zatracenou *naději*, že by tenhle stav nemusel být tak definitivní a fatální, jak se mi dosud jevilo!
Vždyť já se z toho nedostanu nikdy!!!

8. KAPITOLA

Pravda, díky starostem s Hynkem zcela zapomenu na podraz spáchaný na své nejlepší kamarádce i na to, že mne hodlá poctít návštěvou. Jsem dost překvapená, jakmile mi ji navečer přivede mamka do pokoje!
„Ah…hoj," zakoktám na úvod. Rychle zpytuji její tvář, jestli se v jejím chování vůči mně něco nezměnilo. Vypadá hodná vážně, což mi na klidu zrovna nepřidá! Bez pozdravu se rozhlédne, zda se někdo v temných zákoutích neskrývá ségra, dokonce nakoukne i na balkon, teprve pak pečlivě zavře dveře, hmátne do tašky a strčí mi prázdné průsvitné desky.
„Co s tím?" zeptám se nechápavě.
„Mám jasnej důkaz!"
„Ty desky…?" Jsem z ní dost jelen!
„Houby desky!" opáčí s úšklebkem. „Jejich obsah!"
Zírám na ni poněkud vyjeveně. Je možné, aby z lásky či snad ze strachu o lásku někomu hráblo až takhle moc…? „Nejspíš jsi ho tam zapomněla dát, Any."
„Cože?" zabrejlí na mne, načež mi zamává deskami rovnou před nosem. „Jsi slepá? Jen se dobře podívej. Co vidíš?"
Bláznům se nemá odporovat, proto si desky bedlivě prohlédnu proti světlu. Napadne mne, jestli nemyslí třeba otisky prstů… Když tu náhle *důkaz* spatřím!!! Aneta není blázen, jenom já jsem si nejprve nevšimla dlouhého blond vlasu, který je v deskách uvězněný! Poleje mne ledový pot. Nemám ho sice podepsaný, nicméně podle délky a barvy je mi víc než jasné, že ještě nedávno zdobil mou hlavu!
„Kdes ho vzala…?" vydechnu váhavě.
„To je právě to. V posteli. Byl přilepenej tím flekem k prostěradlu, že ani nešel málem odlepit. Všimla jsem si toho až teď o víkendu, když jsem převlékala postele. Jelikož jsem bruneta a nikdo jiný na mém místě nelehává, jen Honza, kterého mohu škrtnout rovnou, co ti vychází za neznámou v rovnici? No? Nekoukej tak vyjeveně," šťouchne do mne, abych se probrala. Skvrna a vlas nějaký blondýny, to všechno během noci, kdy jsem byla totálně mimo. Zahnul mi."
„Počkej, to přece není průkazný," namítnu roztřeseně.
„honza tvrdí totéž," zamračí se. „Ale není schopnej mi vysvětlit, kde se tam vlas vzal!"
„Mohl tam prostě přiletět, nebo jsi ho měla třeba na svetru a on tam pak spadl…" improvizuji rychle.
„Není mnohem logičtější to, že ho tam nechala ta štětka, která se vyspala s Honzou?" Rozpačitě si promnu noc. „Jenže… čí by mohl být?"
Anetina bojovnost vyprchá. „V tom je právě kámen úrazu. Víš, původně jsem podezírala Lauru, znáš ji, ta s tím moc drahoty nedělá a i když je na starší, mohla by klidně využít příležitosti. Jenže Laura je obarvená na černo s červenými proužky. Ta ani náhodu! Zbývá jen Jája nebo Bída."
„Holky by přece tohle neudělaly," namítnu váhavě.
„no, s klukem mi nezahnul, na to je ten vlas moc dlouhej," zasměje se absurdní představě. „Má skoro tvou délku, takže všechny kluky můžu vyloučit rovnou."
Z jejích řečí se mi přitíží. Měla jsem výčitky takhle, natož když slyším, jak moc mi věří! Ani ji *nenapadlo*, že bych něco takového mohla udělat právě já! Ke všemu mi je hloupé nechat podezření na Jarmile a Kláře, obě mají tu smůlu (a já to štěstí!), že jsou blondýnky, byť Jája s kratšími vlasy. Mám se snad přiznat?! Ne!!!!!!!
„Aneto, já si stejně myslím, že se pleteš," pokusím se jí raději její teorii vymluvit. „Nikdo z party by nic takového neudělal, tím méně Havran. Miluje tě. Vlas se tam mohl dostat všemi možnými způsoby…" Po zaváhání zabruslím na tenoučký led: „Koneckonců, klidně může být můj a mohl ti spadnout do postele, když jsme tě tam s havranem dotáhli…"

Kamarádka nejspíš uzná, že na mé řeči něco bude. Zaváhá. „Možná… Ale ta skvrna? Já jsme sex mít nemohla a den předem jsme ji tam neudělali, to vím stoprocentně!“
„Nemohl Havran třeba sám…?“ navrhnu řešení. „Mohlo to na něj přijít, ty jsi byla mimo, tak si udělal dobře.“
„Honza na hrátky svépomocí moc není. Má na to lidi,“ zasměje se. „A pak, to by mi přece mohl říct, ne?“
„Třeba se za to stydí. Plno lidí se stydí a považuje onanování za něco fuj, takže radši tvrdí, že nic takového ani ve snu,“ vyhrknu rychle.
„No… Já nevím,“ váhá. „Nesedí mi to. Tahle teorie má kapku mezery…“
Bodejť by ne, když je vycucaná z prstu! Nicméně je jediná *rozumná*, což uzná i kamarádka, sbalí desky s mým vlasem, ten svůj předmět doličný, a za chvíli se dokáže bavit i o něčem jiném. Zítra ji totiž čekají další přijímačky, má dvoje ve dvou dnech za sebou, na rozdíl ode mě na farmacii. Až do Sářina příchodu se tudíž vzájemně utěšujeme a povzbuzujeme, a když se s ní mezi dveřmi rozloučím, srdce mi už dávno nebuší strachy z prozrazení, jako tomu bylo v jednu chvíli! Dívám se za ní s pocitem, že jsem největší požár uhasila a menší plamínky uhasnou samy.

Přijímací zkoušky v Brně mi připomínají spíš rodinný výlet, pouze s tím rozdílem, že na něj jedeme s Romanem sami dva, bez mámy a Lucky, a místo na prohlídku hradu či zámku se dojdu podívat na exkurzi do budovy filozofické fakulty. Ačkoli je Brno prakticky za rohem, máma nám s sebou namazala housky se sýrem a salámem, připravila pet láhve s pitím, Roman si vybral den dovolené a hurá do světa.
„Máš všechno?“ zeptá se mne v autě starostlivě.
„Jasně,“ kývnu, načež omluvně prohlásím: „Klidně jsem mohla jet sama. Vypatlal sis dovolenou zbytečně.“
„Dneska nebyl problém si ji vzít,“ mávne rukou. „A pak máma jinak nedala. Je přesvědčená, že bys netrefila.“
„Na fakultu?“ zaváhám.
„Do Brna,“ usměje se.
„Pravda, nemám zrovna vyvinutý orientační smysl, ale věřím, že bych to zvládla.“
„Copak ty jsi odmalička dobrodruh,“ zasměje se, najede na dálnici, zařadí nejvyšší rychlostní stupeň a už si to pelášíme vstříc další zkoušce dospělosti, neméně důležité jako samotná maturita. Její (ne)zvládnutí může podstatně změnit můj dosavadní život!
„Horší ve čtvrtek, kolega tam nebude, tak nevím, jestli se mi podaří se uvolnit. Pardubice jsou zrovna z ruky…“
„Ty jsou v pohodě,“ ujistím ho. „Doveze mě tam kámoš.“
„Hynek?“
„Jo,“ odvětím stručně. Roman naštěstí není jako máma, tohle vysvětlení mu postačí, nevrtá se v něm.
Naladím rádio *Krokodýl*, cesta nám za hudby pěkně utíká, a když mě požádá, abych mu podala první housku, výletnická pohoda je dokonalá.
Teda byla by, kdybych si zhruba v polovině cesty neuvědomila hrůznou skutečnost!!
„Zapomněla jsem občanku!“
Roman zvedne oči v sloup. „A je to tady.“
„Moc se omlouvám,“ zahučím zkroušeně.
„Dívala ses pořádně? Abychom se nevraceli zbytečně.“
„Bohužel,“ vzdychnu. V batůžku mám pouze pozvánku k přijímačkám, ověřenou fotokopii maturitního vysvědčení, seznam přečtených historických publikací, psací potřeby, mobil, řasenku, papírové kapesníčky a parfém.

„No jo, no," zadeklamuje pateticky, na prvním možném sjezdu sjedeme z dálnice, abychom na ni zase hned najeli, leč v opačném směru, a šupajdíme zpátky do Bakova. Roman opravdu není jako mamka, tu mít s sebou, celou cestu a ještě nějaký ten týden navíc bych poslouchala, co mám vlastně v hlavě, když nejsem schopná udržet pár věcí… Ačkoli vím, že mi nebude nic vyčítat, prostě to bere jako skutečnost, stejně raději mlčím, abych ho nějak nepopudila, a jen se modlím, abychom nepotkali dopraváky a ti nám nezměřili rychlost, protože aby kvůli mně platil pokutu, tak to by bylo fakt moc. Dost spěcháme, časovou rezervu jsme si nechali jen tak akorát, s prodloužením cesty o polovinu nikdo nepočítal. Raději se mu ani nesvěřím s obavami, že si nejsem tak jistá, kde vlastně občanku hledat… Spíš se hrozím, abych ji vůbec našla!
Naštěstí moje modlitby nezůstanou nevyslyšeny a já už za chvíli sedím v autě nanovo, tentokrát snad se všemi věcmi.
„Ještě pořád si myslíš, že bys to zvládla sama?" podotkne s úsměvem.
Jet vlakem bez občanky by bylo fakt na provaz!
„Díky, Romane."
Mávne rukou. „Znáš to přísloví, ne? Myslím o smůle při vracení."
„To mi radši ani nepřipomínej!" požádám ho s povzdechem. Přísloví znám moc dobře, babička ho dotáhla k dokonalosti: když by se měla vrátit, radši už nikam vůbec nepůjde. Tímhle způsobem si před pár lety zazdila slibně se rozvíjející známost přes inzerát. Nejdřív si asi půl roku dopisovala s velmi zajímavým pánem, načež si domluvili schůzku… A babi se na ni nedostavila, protože při své roztržitosti zapomněla zamknout. Vracela se ze vsi a rovnou zůstala doma! Když jsme jí s mámou říkaly, že udělala chybu, prohlásila, že to byla vůle osudu, takhle je to lepší a že stejně by ten dotyčný za moc nestál. Zdál se přes dopisy příliš dokonalý, což bylo samo o sobě podezřelé. „Je to tmářství a já odmítám podobným bludům věřit. Navíc o maturitě jsem se taky vracela a odmaturovat se mi povedlo. Nejsem pověrčivá."
„To je dobře," pochválí mne a já mimoděk sevřu v dlani kamínek pro štěstí, který jsem onehdy dostala od Hynka. Zase tak úplně nepověrčivá nejsem!
Roman se v Brně vyzná dobře, studoval tu, tudíž pro něj není problém dovézt mě přímo k budově filozofické fakulty. Stíháme přesně na čas, naštěstí nechytneme v centru žádnou zácpu a z naší modré fabky vyskakuji ještě dřív, než se vůz úplně zastaví.
„Hodně štěstí!" volá za mnou Roman, ale už mu nestačím odpovědět. S jazykem na vestě prolétnu vestibulem, rychle se zorientuji podle čísel nade dveřmi, vyjedu výtahem a s občankou a pozvánkou se zaregistruji k přijímací zkoušce takřka za minutu dvanáct. Tedy za minutu deset, abych byla přesná.
Všechno zlé je k něčemu dobré – nemám tím pádem čas začít se bát nebo nervovat! Než se naději, jsem rozřazena do jedné ze tří tříd, kde se přijímací zkoušky na obor historická věda vykonávají, vyfasuji papír s razítkem, otázky a už jedu. Hynek měl pravdu, jde o test všeobecných znalostí a vědomostí z oboru – a je příšerně těžký! Ačkoli o dějepis mám velký zájem odmalička a kromě Šotouše jsem neměla konkurenci, teď si připadám jako hňup. Odpovědi na některé otázky vyloženě tipuji! Po pětačtyřiceti minutách jsem opět venku, vyždímaná jako citron. Až do dvou hodin, než budou ve vestibulu fakulty viset výsledky prvního kola, máme čas.
„Třeba pojedeme domů hned ve dvě," oznámím Romanovi.
„Postoupit do druhého kola je slušnost," oznámí mi s úsměvem a pozve mne na oběd, protože všechny housky už stihl bužírovat a stejně by si prý zakousl do něčeho pořádného.
Tím pořádným myslí kachna-knedlo-zelo, které si objedná v blízké restauraci, zatímco já polykám rizoto s restovanou zeleninou. Romanův apetit je známý, po hlavním chodu si objedná ještě palačinku se zmrzlinou zalitou čokoládou a hrozně se diví, proč nechci taky.
„Děláš chybu," pomlaskává si, „čokoláda je dobrá na nervy. Líp b se ti přemýšlelo. Navíc má energii, ne jako ty tvoje zeleninový patlaniny."

„Můžeš přemýšlet za mě,“ bavím se. „Třeba něco vymyslíš.“
Roman totiž nikdy nedokázal pochopit, jak se může někdo stát zcela dobrovolně vegetariánem. Nejsem takový ten zarputilý vegan, to ne, občas zhřeším, nikdy neodolám vuřtu pečenému venku na ohýnku, ale maso jako takové nemusím. Hlavně ne červené, ještě tak tu a tam rybu nebo přinejhorším drůbeží, i když to jen poskrovnu.
„už jsem vymyslel,“ mrkne na mě. „Jedno přání.“
„Jestli je v mých silách ho splnit, máš ho mít,“ slíbím.
„Určitě je. Romčo, že mě neprásknеš, jak jsem si tu dopřával, že ne? Hlavně musím zatlouct ty palačinky…“
„Jasně,“ zasměji se. „Není problém.“
„Mámě se nelíbí můj pupík,“ svěří se mi. „Zakazuje mi sladké… No však to znáš.“
„Neboj, neprásknu tě,“ ujistím ho. „A když ty pomlčíš o té mé nešťastné občance…“
„Co je s občankou?“ podiví se hraně a oba víme, že si budeme vzájemně krýt záda. Nejsou to žádné podrazy na mamku, prostě ji nebudeme zatěžovat zbytečnostmi. Pro její dobro!
„Romane, můžu se tě na něco zeptat?“
„Ptej se,“ pobídne mne a po dobrém obědě si zapálí cigaretu. Doma nekouří ani svátečně, mamka ho sice podezírá, že si občas dá v práci, nicméně nic mu dokázat nemůže. Hraje si na spiklence, vyklepne částečně pár cigaret z krabičky a nabídne mi jako rovný rovnému.
„Nekouřím, díky,“ odmítnu a když zvedne obočí, jako že se nemusím žinýrovat, potvrdím: „Vážně.“
„To tě šlechtí,“ pochválí mne. Brčka zazdím, koneckonců, na ta se neptal. „Taky bych rád nekouřil a fakt se snažím, máma mě to dost odnaučila… Chtěla ses na něco zeptat.“
„Jo, chtěla. Jaký je tvůj názor na nevěru?“
„Věrnýho ženáče se ptáš na nevěru?“ směje se. „Co to je?“
„Mluvím vážně.“
„No dobře. Nikdy jsem mámě nezahnul, protože jsem si ji vzal proto, že jsem si byl – a jsem dodnes – jistý, že s ní chci strávit zbytek života. Být nevěrný jen tak z nudy nebo ze zvědavosti, to by byla ubohost.“
„S povzdechem přikývnu. „Díky za názor.“
„Trápí tě něco?“
Neurčitě pohodím hlavou.
„Hynek ti zahnul?“
„S Hynkem jsme už jen kamarádi,“ vysvětlím neochotně.
„Poslyš, ve vašem věku není jedna nevěra zase taková tragédie,“ ujistí mě. „Myslel jsem, že se ptáš na mě.“
„Jaký je v tom rozdíl?“
„V tom, že já už mám rozum,“ upozorní mne. „A měl jsem ho i tehdy, když jsem si tvou mámu bral. Nebylo mi dvacet ani dvaadvacet, nebo kolik je Hynkovi. Je to ještě mladej kluk, kterej zkouší a hledá. V jeho věku jsou všichni kluci hloupí. Nebo skoro, abych někomu nekřivdil.“
„Nejen kluci, i holky,“ doplním ho s těžkým povzdechem, nicméně mu svůj úlet s Havranem samozřejmě nevysvětluji! S Romanem se sice dá mluvit, ale není třeba zasvěcovat ho do mých tajemství. Natož do těch, za která se stydím!!
Ve dvě hodiny se jdu s napětím podívat na rozpis – a světe, div se, patřím mezi ty, kdož postoupili do druhého kola. Podle Romana je to slušnost, haha. Pravda, jsem až těsně nad čarou, body z testu mi vyšly tak tak, nicméně těch, co nepostoupili je zhruba polovina. Někteří to nesou hodně těžce, spatřím pár dívek, které uroní slzu.
Podle rozpisu přijdu na řadu teprve v půl čtvrté, tudíž nezbývá nic jiného než čekat. Roman mi ukazuje různá místa, především tedy hospůdky, kam ve studentských dobách chodíval

pařit. Pokud tam ovšem hospody ještě stojí, mnohé se od dob jeho studentského mládí totiž změnilo!
Z ústního kola mám větší hrůzu než z písemky. Tam člověk napsal, co věděl, co nevěděl, vynechal, nemusel trapnit před profesory osobně! Postávám na chodbě v hloučku mých budoucích spolužáků, pokud tedy budeme mít to štěstí a sejdeme se koncem září v jedné fakultě. S třemi dívkami a jedním klukem se dám do řeči, problém seznámit se je to nejmenší, co by mě tížilo! S Darinou z Bruntálu, která mi sedne nejvíc, si dokonce vyměníme telefonní čísla, abychom se mohly informovat, až se dozvíme celkové výsledky.
V té chvíli na chodbě zahlédnu povědomou tvář – a Darina nechápe, proč zajedu za její záda a zakáži jí otočit se, aby mě neprozradila! Moji noví kamarádi mi dělají něco jako kouřovou clonu, zástěnu, paravan, takže procházivší vousatý muž v saku a proužkované košili vidí jen hlouček studentů, ne skrčenou v jejich středu.
„Co blbneš? Kdo to byl?“
„Nejspíš nějakej profesor,“ tipuje Kuba. „Ty ho znáš?“
„Jen podle vidění,“ zablekotám a třesu se hrůzou, aby můj starý známý Krakonoš ze zaminovaného srubu nebyl členem přijímací komise, protože to bych se mohla jít rovnou zahrabat! Sice se tehdy zmínil, že vyučuje dějiny, leč já ho tipla na učitele ze základky!
Pak už mě volají dovnitř, naštěstí do jiné místnosti, než kam zašel můj někdejší kámoš. Kupovidu po mně nechtějí žádná data ani historické události, tříčlennou komisi zajímají pohnutky, proč se hlásím zrovinka na obor historická věda a muzejnictví, a najednou jsem zpátky na chodbě s tím, že se výsledky objeví na internetu.
„No?“ zajímá se Roman, jakmile sebou plácnu do auta.
„Uvidíme. Z testu studijních předpokladů mám docela hodně, k tomu se ale přičtou body za oborový test plus něco za dojem, jaký jsem na ně udělala v druhém kole. Pak už bude záležet na tom, kolik lidí bude lepších než já – jestli se vejdu do limitu, nebo skončím až pod čarou.“
„Nějak to dopadne, neboj,“ utěšuje mne.
„Právě. *Nějak*,“ pousměji se. „To mě docela děsí. Já bych potřebovala, aby to dopadlo pro mě dobře, víš.“
„Rád bych ti pomohl,“ ujistí mě. „Ale chápeš, žádné známé na vlivných místech nemám.“
Pobaveně se zasměji. Nedovedu si představit otčíma, jak s taškou úplatků obchází členy poroty! Připadala bych si jako méněcenný debil, protekční blbeček, kterému umetají cestičku pod nohama, protože on sám je naprosto neschopný.

Vstátá po náročném dnu tak brzy ráno do práce je dost velká zabíračka, stále se nemohu s postýlkou rozloučit, převaluji se sem a tam a s nosem zabořeným do saténové košilky, kterou si schovávám pod polštářem jako talisman, fetuji Hynkovu vůni. Podle Lucky jsem byla v minulém životě nejspíš pes, protože mám hodně vyvinutý čichový orgán a cítím vůně i pachy, které jsou tak slabé, že ostatním zůstávají utajeny. Nevím, zda s tím má předešlý psí život něco společného, jisté je, že z košilky prostě Hynka cítím! Jeho slabý pánský parfém, jeho mužnou vůni…
O hodinu později, když se setkáme na čerpačce a se zíváním se pozdravíme, se přesvědčím, že mě moje čichové smysly nijak nešálily. Je to jeho vůně, kterou bych vydržela nasávat hodiny a hodiny!
Ke zlosti paní Evy spolu komunikujeme nesrovnatelně více než minule, každou volnou chvíli probíráme přijímací zkoušky, líčíme jeden druhému zážitky, obavy i naděje. Myslím si, že se Hynek nemá čeho bát, určitě ho přijmou, a on je o tomtéž přesvědčený v mém případě. Prostě legrace. Docela lituji, proč jezdí jedno auto za druhým a já nemám víc času ochomýtat se uvnitř čerpačky, případně Hynek nemůže častěji ven, byť platí rovnice čím víc aut, tím více umytých oken a tím více peněz ve vlastní kapse. Pravda, najdou se tací, co si nechají umýt okno a nedají ani korunu, avšak těch je naštěstí minimálně. Pětikoruna je považována za

adekvátní honorář, jsou však borci, co nelitují ani dvacky či větší sumičky. Libora se zeleným kabrioletem, který mě minule obdaroval padesátkou, trumfne tlustý mafián snědé pleti s ferarrim s italskou poznávací značkou, ověnčený zlatými řetězy od hlavy po paty, skoro se divím, že mu z nosu nevisí zlatý kruh – za můj úkon čistoty a především za pohled na promáčené žluté tričko bez ramínek mi do výstřihu vsune bankovku, jejíž hodnotu zkontroluji až po jeho odjezdu. Jsem v šoku, jde totiž o pět eur!
„No to je nechutný," oznámí mi paní Eva, která bůhvíproč sleduje takřka každý můj krok. „Tohle je čerpací stanice, ne vykřičený dům. Pleteš si svou roli. Nechat si platit a sahat na takové místo… Nestydíš se?"
Vypnu hrudník, samozřejmě opět naostro. Nejsem cvok, aby mi zpod trička bez ramínek čouhala podprsenka, a prohodím: „Ne, vůbec. Já si to totiž můžu dovolit!"
Hynek se pobaveně zasměje a paní Eva si jen utvrdí dojem, že jsem drzý spratek. Hlava mě kvůli tomu nebolí!
U čerpačky se střídají nejrůznější typy lidí, někteří jsou nepříjemní, jiní vyloženě protivní, další roztomilí a přátelští, co se dávají do řeči, případně se mě snaží sbalit. Z party motorkářů drsných jak smirkový papír jde strach, řinčí na dálku řetězy a přestože mými zákazníky nejsou, komunikaci si přímo vynutí svérázným způsobem – ten jeden si mě k sobě přitáhne po vzoru Indiana Jonese bičem! Prý jestli nechci vyrazit s nimi. S úsměvem milou nabídku odmítnu. Představa, že bych se přitiskla ke koženým zádům kápa party s helmou zdobenou vikinskými rohy a vlála za nimi ve svém žlutém tečičku jako pěst na oko, všichni jsou černí a v kůži, bundy i kalhoty zdobené třásněmi, mě přímo rozesměje. Nehledě na nezanedbatelný fakt, že tihle pánové jsou věkem dávno za zenitem!
„Dobrá partie," podotkne Hynek po jejich odjezdu, který je opravdu efektní, nezasvěcený pozorovatel by si mohl myslet, že se nám na čerpačce splašilo stádo slonů. „Takový krásný mašiny!"
„Stroje měli hezčí než ty, to je fakt," zazubím se, jelikož Hynek si na své motorce hodně zakládá, „ale jinak je to podfuk. Kdykoli vidím projíždět motorkáře, vždycky si říkám, jací to jsou borci… A pak, když sundají helmy, jsou to většinou šedovousí páprdové."
„Nediv se," pokrčí rameny, „na taková žihadla si mladej kluk z kapesného nenašetří."
„Já jsem skromná," upozorním ho.
Zákazníci čerpačky kupodivu nejsou jen motorizovaní účastníci silničního provozu. Tu a tam se zastaví cyklisté, někdy po celých partách. Ti tankují tak akorát vodu, případně džusy či minerálky, a pochopitelně ne do svých vymakaných bicyklů, nýbrž do žaludků. Odpoledne, když je provoz nejhustší, se zastaví dokonce i pěšáci. Tři dvojice trampů. Přestože nemám vůbec čas, nemohu je přehlédnout. Zvláště jeden z nich, vysoký štíhlý kluk s udělanými rameny, co mi typem připomíná záporáckého hrdinu Sawyera ze seriálu *Lost*. Vyzařje z něho stejně nedbalá elegance. Špinavoblond vlasy tmavší u hlavy než na konečcích má jen tak v rozcuchu a nijak je dál neřeší, tmavomodré oči přímo svítí a tvář má porostlou několikadenním strništěm. Není krásný v pravém slova smyslu, má však v sobě něco, co mě zaujme i na dálku. A navíc strašně krásný úsměv! Málem zapomenu stáhnout stěrkou okna staré stodvacítce, jak se na něj zadívám.
„Můžete vzít i boční okna?" požádá mě řidič.
„Jistě," usměji s na něho, namočím houbičku a znovu vyhledám očima partu, která zabere jeden ze stolků venkovního posezení a oba kluci zmizí v shopu, aby za chvíli přinesli sobě i dívkám čtyři lahváče.
„Ještě taky zadní jo?"
S nepříliš nadšeným výrazem splním řidičovo přání a když mě za můj výkon odmění dvoukorunou!, ještě mu slušně poděkuji. Hamoun jeden!

„Romano?“ Hynek mě zavolá k sobě dovnitř, kde cosi řeší s mladou blondýnkou na neuvěřitelně vysokých podpatcích. „Prosím tě, mrkni se, jestli tady slečna tankovala z pětky nebo šestky, jo. Je to ta šedá *Astra*.“
Hodím po ní podezíravým pohledem. Určitě zkouší Hynka sbalit tímhle trapným pokusem – a mně tím zbytečně zdržuje. „Proč se nepodívá sama?“
„Přes tu velkou rohožku, co máte před vchodem se mi hrozně špatně chodí,“ oznámí mi a hodí po Hynkovi cukrblik.
„Hlavně že se vám dobře řídí,“ odfrknu a vyběhnu ze samootevíracích dveří, abych se s přitažlivým Ondrákem, co se do shopu vrátil, jen těsně minula. Ustoupí mi dozadu, já se na něj pousměji a on mi stejným způsobem oplatí. Než zjistím, že ta nána čerpala u pětky, kluk si vybere v chladicím pultu bagetu a postaví se znovu do fronty u kasy. Pětka. U šestky je nějakej strejc, má načerpáno, ale tváří se, že něco hledá v kufru, bacha na něj,“ upozorním Hynka, jelikož jednoho zloděje jsme tu také měli.
„To by jako odjel bez placení?“ zajímá se dívka na podpatcích. „A vy byste ho honili? To je vzrušující!“
Hodím po ní soucitným pohledem, vůbec se nedivím, proč kolují o blondýnách hanlivé vtipy! Vždycky mě rozčilovaly, protože jsem také světlovlasá, nicméně musím uznat, že na nich leckdy něco je. Ne že by brunetky hloupé nebyly, jen nejsou tak moc vidět. Nejspíš se ani nesnaží Hynka sbalit, prostě je tak hloupá, že číslo stojanu skutečně zapomněla!
Můj výraz čundráka rozesměje. Roztáhne pusu do širokého úsměvu a já v tu ránu zapomenu na hlupku, která mě připravila minimálně o jednoho zákazníka, protože jeho úsměv je nakažlivý a takový… Takhle zblízka zjistím, že můj odhad nezklamal, má v sobě něco… něco… Ačkoli je oblečený ve vytahaném šedivém tričku, delších bermudách a pohorkách, které vypadají, že už s ním obešly půl světa, hrozně mu to sluší. Svaly, co mu čouhají zpod krátkých rukávů, vypadají pevně, stejně jako vypracovaná lýtka. Víc z něho nevidím, ale podle postavy a držení těla je mi jasné, že není žádná pápěrka.
Uvědomím si, že na mne Hynek mluví. „Cože?“
Povídám, abys tam skočila. Ať neblokuje stojan.“
O blokování jako takové ani moc nejde, hlavním účelem mého poslání je pánovi připomenout, aby nezapomněl zaplatit.
„Prosím vás, pane, mohl byste jít zaplatit a uvolnit místo?“ požádám ho tedy slušně.
„Tak já prvně poodjedu na parkoviště, a pak - “
„no, víte, radši v opačným pořadí,“ usměji se na něho.
Můj úsměv ho nedojme, vypadá pěkně nakvašeně, když huhlá: „To jsem teda v životě nezažil!“
„V životě jste nemusel za zboží zaplatit?“ uchichtnu se. „V tom případě vám závidím… Víte, ono se odtud sice dá odjet bez zaplacení, ale na druhou stranu to za to nestojí, protože tu máme kamerový systém a všechno, včetně vás i poznávací značky vašeho auta, se nahrává, takže - “
„Tady tankuju naposledy!“ upozorní mne, přestane se štrachat v kufru a s peněženkou v ruce a s velmi, ale opravdu velmi nasupeným výrazem odkráčí za Hynkem do pokladny. Příště si pojede načerpat pohonné hmoty nejspíš tam, kde za ně platit nechtějí. Škoda že jsem mu nedala svoje telefonní číslo, až takovou čerpačku objeví! Bloncá s vysokými jehlami je jistě zklamaná, žádné vzrůšo v podobě honiček a vybuchování aut á la *Kobra 11* se nekoná.
Díky zdržení mi ujede pár vozů se špinavými skly, a co hůř, Sawyer má dávno zaplaceno a bužíruje obloženou bagetu u stolku mezi svými přáteli. A se svou dívkou. Blondýnka s krátkým culíčkem docela určitě patří k němu, ti další jsou také pár, dokonce i během občerstvení se neustále líbají. Sawyer ne, ten se cpe, až se mu dělají boule za ušima – a i při tom je k sežrání! Kdyby nebyl zrovna takový frmol, vyrazila bych k nim na pokec, jen tak, pozeptat se, odkud přicházejí a kam mají namířeno, takhle nemohu. Tím spíš, že se na

čerpačce v tu nejméně vhodnou dobu objeví pan Papoušek a já mám po rozhodování, zda nechat plavat ušlý zisk nebo drhnout přilepené ryzáky a na ty čtyři zapomenout. Ke všemu je nejvyšší čas umýt záchody, stejně už nějakou tu minutku přetahuji… A než tak učiním, stůl, kolem kterého ještě před chvílí seděli, zabrala rodinka s dvěma otylými dětmi, které spořádají k svačině celou misku řízků. Smůla, no.
I tak mi to dá Hynek sežrat. „Koukám, že fakt nejsi náročná co se týče dopravních prostředků, co? Ti pěšáci tě nějak zaujali…“
„To víš, skromná jako Lenin,“ trhnu rameny. „Za trochu lásky šel bych světa kraj, nahý a bos…“
Hynek se tomu zasměje jako největšímu vtipu, ačkoli jsem mluvila naprosto vážně! Nejsem materialistka.
O druhé vyrušení z pracovního procesu se postará babiččin telefonát. Naštěstí přijde v době, kdy fofr na čerpačce utichá. „Co je, babi?“
„Potřebuju tě tady,“ oznámí mi bez okolků.
„Však jo, já s tím srpnem počítám.“
„Srpen je domluvený dávno,“ přeruší mě netrpělivě. „Mluvím o červnu. Přesně řečeno od zítra do příštího pátku.“
„Počkej, to nejde tak kách,“ snažím se ji zastavit. „Zítra mám přijímačky v Pardubicích.“
„Aha… Kruci… Tak od pátku. Na týden. To můžeš, ne?“
„Jedině až od neděle,“ namítnu. „Já už totiž na jedné brigádě jsem, dělám u čerpací stanice. Slíbila jsem jim to tady, nemůžu jen odtud vyletět jako z holubníku, v páte a v sobotu se mnou prostě počítají.“
„To je nepříjemný… No, nějak to snad zařídím… V neděli ráno nastupuješ u mě, pamatuj si to!“
„Okej,“ slíbím. „A jak to? Co tak náhle?“
„Jeřábková si vyrazila zub,“ oznámí mi a já jdu málem do kolen při představě paní Jeřákobé coby bezzubé. „Příští pátek bude mít hotový nový, ale do té doby nemůže sedět v pokladně jak baba Jaga.“
„A co vyváděla, prosím tě?“
„Okopávala rajčata.“
„Zubama?!“
„Motyčkou! Kopla se do zubu. Asi se moc rozmáchla.“
Mimoděk se zakřením, úraz je sice kuriózní, nicméně musel být pěkně bolestivý, fuj!
„Chudák paní Jeřábková…“
„Chudák já!“ opraví mě. „Ona je nemehlo, ale kde já mám honem splašit někoho spolehlivého?“
„Jo, to ti neporadím.“
„To jsi celá ty,“ vyčte mi. „Co přijímačky?“
„Jedny mám hotové, zítra druhé… Uvidíme.“
„Napadlo mě, že jsem měla zavolat doktorce Máchové. Ta by určitě znala někoho, kdo by ti mohl pomoci.“
„Babi!“ okřiknu ji. „Víš, jak bych si připadla?!‘
„Už je stejně pozdě,“ ujistí mě. „Bohužel.“
Spíš bohudík! Babi by toho byla schopná. A vůbec, dostat se na školu podfukem podle mého není řešení. Přijímačky nejsou pro nic za nic, vymysleli je proto, aby odhalili potenciál budoucích studentů a nenabrali si tam lemply. K čemu by mi bylo se na školu dostat – a po prvním semestru vyletět?! Přijímačky jsou mojí druhou zkouškou z dospělosti, uvidíme, jestli na to mám, nebo ne!

Možnost předvést své schopnosti dostanu v Pardubicích, kam dorazíme s Hynkem autem vypůjčeným od jeho rodičů. Zakážu si myslet na to, že na stejném sedadle jako dnes já seděla před pár dny ta čúza Nikola! Nakonec, jsme přece přátelé, poslední milování bylo *poslední*, na rozloučenou. Chováme se k sobě jako kamarádi a je to docela fajn. Neřekl snad sám Hynek, že třeba časem zjistí, že mu chybím?! Aby to mohl poznat, musím dodržovat mluvu a chovat se čistě kamarádky. Něco jako zkouška ohněm. Ono mu to neuškodí, jen ať se trochu potrápí touhou…! Dodnes to měl vlastně hrozně jednoduché, kamarádil se se mnou, ale přitom mě *používal* jako svou milenku, kdykoli dostal chuť.
Tentokrát mi mamka s sebou nenabalila žádnou svačinu, respektive, kategoricky jsem ji odmítla, tohle není výlet s otčímem! Na občerstvení i pro benzin se stavíme cestou u *Aralu* a jsem mrtvá smíchy, když Hynek u pokladn zaplatí, nechá si vrátit na tisícovku a nic netušícímu prodavači řekne: „Děkujeme, že používáte naše služby. Přijďte zase!“
„Potřebuju zpátky do školy,“ svěří se mi. „Jinak úplně zdegeneruju. Však vidíš, už mám deformaci z povolání!“
„Ale zato jsi sladkej,“ škytám smíchy.
Uchopí mě za ruku. „Fakt…?“
„Jak lízátko,“ ujistím ho a ruku zase vykroutím. Kdepak, Hynečku, žádné důvěrnosti! A že to bolí!!!
Samotný test trvá necelou hodinku, svým způsobem se mi zdá lehčí než v Brně, a protože žádné další kolo neexistuje, záhy si to zase šupajdíme zpátky domů. Protože jsme *jen* kamarádi, nezastavíme v lese, jak to Hynek nadhodí napůl vážně, napůl z legrace, jsem doma dřív než rodiče z práce. S obrovským sebezapřením Hynka nepozvu nahoru a ona se nevtírá, asi pochopil, že to s tím přátelstvím myslím vážně.
Mámin vzkaz načmáraný na kousku papíru a připevněný magnetkou k ledničce, tedy na místě, o kterém si byla stoprocentně jistá, že navštívím, mě nijak nenadchne. Mám převléct postel sobě i Lucině, ach jo. Není to sice žádná velká práce, nicméně… Vůbec se mi nechce stáhnout povlečení, ve kterém jsme se s Hynkem v pondělí tak vášnivě milovali! Kdybych to však neučinila, byly by řeči, vyměnit povlečení pouze na Lucčině posteli by bylo podezřelé, zkrátka, nic jiného mi nezbyde. Saténové pyžamko ale do prádla nehodím, schovám si ho jako fetiš pod polštář, abych k němu mohla kdykoli přivonět. Bude mi ho připomínat i nadále, přestože z něj Hynkova vůně dávno vyprchala.
Ještě ani nejsem hotová a z práce mě vyruší příchozí esemeska. Vrhnu se na ni jako hladový vlk za kořistí! Třeba neodešel, zůstal na chodbě a čeká, jestli ho nepozvu dál…
Odesílatelem je však Aneta. NECHES ZAJIT?
No, upřímně řečeno ani moc ne… Nic jiného mi ale nezbyde, pokud v ní ne chci probudit podezření, a pak, jsem zvědavá, zda moje přesvědčování o Havranově nevině padlo na úrodnou půdu a kámoška vzdala potupné vyšetřování vlasu!
Tentokrát načmárám mamce vzkaz na ledničku já: *Postele jsou převlečené, zkoušky udělané, nezdály se těžké, tak uvidíme. Jsem u Anety a nevím, kdy se vrátím. R.* a s rohlíkem namazaným tvarohovou pomazánkou zamířím do vyhřátých ulic. Samozřejmě na kole, což je vzhledem k tomu, že u toho jím a řídit mohu je jednou rukou, docela o hubu. Zvláště když mi galuska zapadne do tramvajové koleje! Na zbytek rohlíku, který mi vyletí z ruky, se okamžitě vrhnou dva holubi, a já jen tak tak vybalancuji rovnováhu.
„Zdar, lenochu,“ pozdravím kamarádku, která si hoví v houpací síti na jejich miniaturní zahrádce za domem.
„No hurá!“ přivítá mě. „Já a lenoch? Ty se neukážeš a ani neozveš… Od matury je to s tebou špatný, pomalu mi začínáš připomínat Soňu… Že by se ti taky už nechtělo…?“
„Moc práce,“ odmítnu její tvrzení. „A važ si toho, že mě vůbec vidíš. Málem mě přejela šalina.“
Aneta není na vtipkování naladěná. „Co děláš celý dny?“

„Přece víš. Brigádničím a jezdím po přijímačkách.“
„No, budiž,“ svolí, „ale nechceš mi snad tvrdit, že seš tak strašně vytížená, že ani nestihneš napsat esemesku? Proč musím vždycky já? Mám docela strach, nějak moc brzy se parta rozpadá. A to jsme si spolu slíbily navždy.“
„Nedramatizuj,“ požádám ji. „Prostě jsem byla pár dní v jednom kole, už mám po zkouškách, takže to bude volnější. I když do soboty brigádničím u čerpačky a příští týden pro změnu u babči na Kozím hrádku. Mně naši nedotujou kapesným tak vysokým, abych si mohla dovolit nechodit na brigády.“
Pohodí hlavou a změní téma: „Dáš si kafe?“
„Neváhej,“ ujistím ji, takže se vyhrabe ze sítě, no, vyhrabe, přímo z ní vypadne, což nás obě rozesměje, a už zase v dobré náladě zamíříme do domu, abychom si připravily svačinku. Bavíme se především o přijímacích zkouškách, Aneta má za sebou také dvoje, přičemž ji ještě jedny čekají. Ze tří škol však touží pouze po jedině, farmacii, ty ostatní bere jako řešení na rok.
„Jenže tam zrovna byly zkoušky nejhorší,“ vzdychne.
„To znám,“ pousměji se. „Taky mi to v Pardubicích přišlo lehčí, zatímco v Brně jsem dost improvizovala… A to mám historii na fildě jako number one.“
„Šotouš se na filozofii dostal,“ vzpomene si.
„Fakt?!“
„Jo. Hlásil se na klasickou, nedělal žádnej oborovej test, stačil mu vysokej počet bodů z testu předpokladů.“
„Ten se má,“ vzdychnu.
„Jo,“ souhlasí se mnou. „Víš, jaký jsem měla já otázky?“
„Těžký…?“
„Vole!“ ožene se po mně. „Si piš, že těžký. Například: co způsobuje červivost malin?“
Tahle otázka se mi zrovna moc těžká nezdá. „No, červi.“
Aneta se smích zlomí v pase.
„A ne snad? Hele, to mi nikdo nevymluví,“ hádám se. „Nic jinýho než červi nemůže červivost způsobit!“
„Jasně,“ baví se, „ale oni to mysleli trochu podrobněji, víš. Zajímal je přímo rod těch červů!“
Protáhnu znale obličej. „Aha… A cos napsala?“
„Červík Pepík,“ odfrkne znechuceně.
„No,“ řehtám se, „docela drsný. Ber to tak, že ostatní to určitě taky nevěděli přesně. Musíš doufat.“
„Co mi zbyde,“ přikývne, podá mi šálek s nescou a přistrčí blíž tácek s jahodovou bublaninou. Opět na ni padne splín. „Mám ti takovej blbej pocit… Jako že se všechno nějak podělává, či co. Zlatý časy na gymplu!“
„Třeba to nedopadne tak hrozně,“ těším ji. „Z přijímaček jsem taky rozpačitá, co si budeme povídat.“
„Nemyslím jenom přijímačky. Ty na mě kašleš, parta se nějak trhá… A Honza mi určitě zahnul.“
A je to zase tady! „Prosím tě, nesmíš nad tím pořád dumat! Musíš si říct, že je to blbost, a hotovo. Kde vlastně je, že tu není s tebou, když máš prázdnej barák?“
„Na pedáku v Brně,“ vysvětlí. „Já bych si to ráda vsugerovala, jenže… Nejdřív zapíral, jenže poslední dobou, když se ho vyptávám, začal říkat, no tak třeba jo.“
Po zádech mi přejede mráz. „A co ti na to má pořád říkat? Musí ho to hrozně otravovat. Stejně se divím, že se ještě neurazil, takhle ho podezíráš…“
„Hádáme se poslední dobou furt,“ připustí.
„ale za to nemůže Havran!“ upozorním ji.
„Jenže já to nesnesu! Musím vědět pravdu!“

„Pravdu? Prosím tě…“ Podívám se jí do očí. „Aneto, co kdyby ses dozvěděla… čistě teoreticky… že ti zahnul?“
„No… to by byl konec.“
„Ty by ses s ním rozešla?!“ zhrozím se.
„A co jinýho? Mohla bych snad chodit dál s klukem, kterej mi klidně zahýbá? Nedokázala bych to! Už bych mu nemohla nikdy věřit. Nejsem jako ty.“
„Jak to myslíš…?“
„Hynek ti zahýbal na každým rohu a ty jsi mu to vždycky odpustila, brala jsi to jako jeho součást. Tohle já nedokážu. Chci mít vztah založený na důvěře a věrnosti. I kdybys mě přesvědčovala tři dny v kuse, nikdy nepřistoupím na to, že nevěra je *normální*.“
„Samozřejmě není!“ ujistím ji. „Jenže…“
„Jaký jenže?“ povzbudí mne, když se na chvíli odmlčím.
„Roman, otčím, taky říkal, že v našem věku není nevěra žádná velká tragédie,“ domlouvám jí. „Ani u kluků, ani u holek. Ještě nejsme úplně zralí, abychom byli rozumní a netápali… Nechci se zastávat nevěrníků, to vůbec ne, s Hynkem jsem si toho užila dost a dost a natrápila se ještě víc, ale pochop… Chybami se člověk učí a bezchybnej není vůbec nikdo. Jedině svatí. No a těch po světě moc neběhá. To, že se nějakej adolescent spustí, ještě neznamená, že z něj nebude spolehlivej manžel a čestnej chlap.“
„Nakonec se mám Honzovi omluvit, ne?“ ušklíbne se.
„Za to podezírání určitě,“ ujistím ji.
„I za tu nevěru?“
„Nevíš, jestli nějaká byla! Něco si namlouváš.“
„Jsem si jistá. Nejdřív jsem váhala, ale jeho chování mě o tom přesvědčilo. Až to vyšetřím, tak… Bude konec.“
„Copak ty ho nemiluješ?!“
„Strašně moc!“
„Tak bys mu to mohla odpustit!“ poradím jí. „Pokud je vůbec co odpouštět, samozřejmě.“
„Nedokážu odpustit nevěru a tvářit se jakoby nic!“
„Víš, jsou dva druhy nevěry,“ prohodím zamyšleně. „Taková ta svinská nevěra, která je neodpustitelná. Třeba když ženáč má doma svou rodinu a přitom ještě milenku, se kterou udržuje druhej vztah. To je nevěra promyšlená. Pak je druhá nevěra, která se může stát… vlivem určité situace… Chápeš, příležitost dělá zloděje… Dojde k ní spontánně.“
„Podle mě je to všechno podraz,“ vede si svou.
„Je to podraz,“ souhlasím, „ale není to totéž. Vezmi si třeba rozdíl mezi vraždou a zabitím. Vražda je úkladná, promyšlená, chladnokrevná. Zabití je pod vlivem zkratu, nebo dokonce existuje neúmyslný zabití. I soudy tohle rozlišují, za vraždu jsou mnohem větší pálky.“
Kamarádka dopije svou kávu, znovu mi nabídne bublaninu, na kterou se mi ještě před chvílí sbíhaly sliny, leč momentálně nemám ani pomyšlení, a řekne: „Jenže v obou případech – vraždy i zabití – to posuzuješ z pozice vraha. Zatímco chudák oběť je mrtvá tak jak tak.“
Ztěžka polknu. Ano, tenhle argument je opravdu pádný!
Aneta ke všemu vyzvídá: „Když jsi pomohla Honzovi dovléct mě nahoru do ložnice, kam jsi pak šla?“
Vyletím jako ne péru: „Proč?!“
„Co vyšiluješ?“ podiví se nepřiměřené reakce. „Chci zjistit, kde se pohybovala Jája s Bídou.“
Jsem zralá na mokrý ručník! Rychle, aby si ničeho nevšimla, vzpomínám: „Šla jsem dolů do světnice. Tam byl ale jen Steve, přilehla jsem si k němu a usnuli jsme.“
„Takže jsi uvnitř holky neviděla?“
„Ne.“
„Ale ony mohly projít kdykoli po schodišti nahoru…“

„Teoreticky mohly," připustím neochotně, „ale taky mohly být venku, slyšela jsem tam hlasy, někdo se šel koupat…"
„Potřebovala bych zjistit, kde byl kdo a s kým. Pak by muselo vyjít najevo, kdo mě zaskočil v mé posteli!"
„Aneto, neblbni," krotím ji. „Minule jsem ti vysvětlila, že k žádné nevěře vůbec nedošlo, tak proč do toho pořád vrtáš? Otrávíš Havrana, budete se jen hádat… Kašli na to."
„No jo, když…"
„Neexistuje," přeruším ji ostře, otřu upocené čelo a prohodím: „To jsou vedra, co? Kdo ví, jak bude v červenci."
„Zítra bychom se mohli všichni sjet vykoupat," napadne ji a už organizuje: „Kdyby vzal auto Steve a Šotouš, vejdeme se."
„Do sedmi jsem na čerpačce, než dorazím domů, je půl osmé," upozorním ji. „A to budu šlapat jako ďábel."
„Večerní koupání je stejně nejlepší. V osm tě u vás vyzvedneme, ať můžeš jet pomaleji a neuženeš si při tom ďábelským šlapání zápal plic," zasměje se.
Konečně si mohu vzít ten zpropadený kousek bublaniny!

9. KAPITOLA

V pátek Hynek neslouží, jeho místo za pokladnou zaujme Tonda, což je docela zajímavý týpek. Váží asi sto dvacet kilo, potetovaný je od hlavy až k patě, dlouhé vlasy má svázané do culíku a celkový zjev je dost děsivý, nechtěla bych ho potkat po setmění sama v lese! No, vlastně ani ve dne, abych byla upřímná. Nejprve se divím, jak mohl pan Papoušek zaměstnat někoho tak podivného, podle mého spíš odstrašuje zákazníky než je vábí, nicméně záhy názor změním a skoro se stydím, že jsem o něm mohla tak ošklivě smýšlet. Není zlato, co se třpytí – a platí to i naopak. Tondy je okamžitě plná čerpačka, nejen obrazně, díky mohutné postavě i doslova, jeho bodrý tón se rozléhá až vedle do motorestu a co hláška, to perla, zákazníci mají po překonání prvotních rozpaků tendenci zastavit se na kus řeči, protože ani při výběru kandidátů na televizní *Superstar* se tak nepobaví! A to že tam někdy bývají fakt kreatury, které neumí ani mluvit, natož zpívat. Stejně nechápu jejich sebevědomí, proč tam, proboha, lezou! Tonda spolu s Lukášem tvoří dvojku komiků za všechny prachy. První dojem někdy vážně klame. A to jsem si myslela, že dokážu lidi odhadnout, jen se na ně podívám.
S Toníkem jsem mimo mísu o metr. Bohužel je od rána docela mazec, příležitost prohodit s ním pár slov dostanu až skoro před polednem. O jeho hlášky však ochuzena nejsem, slyším je i k nejzazšímu stojanu číslo šest, Tonda by mohl klidně do Národního, má čistě operetní baryton.
„Konečně je tu někdo, na kom spočine oko mé i oko zákazníka se zalíbením," pochválí mou vizáž velmi vzletným rčením. „Ahoj, princezno Zlatovlásko, já jsem princ Drsoň. Odjedu na týdenní dovolenou a tady zatím takové změny…"
„Ráda tě poznávám, princi Drsoni," zazubím se na něho. „O moc jsi ale nepřišel, jsem pouhá myčka záchodů."
„Vykonáváš tu nejdůležitější práci," ujistí mě. „Copak nevíš, že podle záchodů poznáš úroveň podniku?"
„No, to je fakt," bavím se. „A o tom spočinutí oka bych se s tebou hádala. Co paní Eva, na tu jsi zapomněl?"
„I ty bloude," polituje mne. „Myslíš ten studenej psí čumák? Na ten se dívat je utrpení! Obyčejnej úsměv abys z ní páčila heverem, pookřeje jen vedle prince Jasoně."
S pusou od ucha k uchu se otočím na Lukáše. „To jsi ty?"
„Ne," převeze mne. „Přece Hynek, utěšitel."

Zachmuřím se. Tak tohle jsme zrovna slyšet nechtěla! Jakožto kamarádce se mi nepřísluší pátrat, kterak tráví volný den, sice několikrát o esemesce na podobné téma popřemýšlím, nicméně vždy se dokáži přemoct. Jestli má moje finta zabrat, Hynek musí sám přijít na to, že mu chybím!!
Pak už zhoustne provoz a je víc práce, tím pádem méně času myslet na věci či osoby mimo čerpačku. Je totiž stále co dělat i čemu se smát, až nakonec přijdu na to, že bez něj se mi slouží *lépe*! Připadám si totiž svobodnější, volnější, nemusím stále brousit pohledem k prosklené stěně, za kterou bych ho zahlédla, zkontrolovala, zda zrovna neflirtuje s nějakou řidičkou či jinou návštěvnicí *Papouška*, a podobně.
V sedm se celá uondaná rozloučím s Tondou a Lukášem. Odvoz v Tonyho rzí prolezlém pick-upu odmítnu. Ne proto, že bych se bála zůstat s ním o samotě, to vůbec ne, hrozivá vizáž nerovná se špatný člověk, ovšem bojím se spíš toho, že bychom nemuseli do města vůbec odjet. Vozítko pomalované ze všech stran lebkami a zkříženými hnáty má své nejlepší roky dávno za sebou, být Tondou, neustále kontroluji, zda mi něco cestou neupadlo. Výfuk ho opustil už dávno, když kolem mne přejede a mohutně mi zamává, rachotí to, jako by se přehnal raketoplán Atlantis, nicméně Tonda je bohém, takové maličkosti ho prostě neberou.
V sedm pětatřicet uklidím kolo do panelákového sklípku, v sedm čtyřicet dám rychlou sprchu, obleču se do opalovaček, na ně hodím triko a šortky, to bohatě stačí, večery jsou nádherně teplé, a v sedm pětapadesát už stojím s dalamánkem v jedné a sklenicí mléka v druhé ruce u okna, odkud při své jednoduché večeři monitoruji příjezd Stevova prskoletu.
„Koupat?“ podivuje se mamka mým choutkám. „V tom horku?“
„No, kdybych řekla, že jedu bruslit, tvůj údiv bych pochopila,“ bavím se. „Právě v tom horku se chceme koupat.“
„Vezmi s sebou Lucku,“ navrhne mi tedy.
Podívám se pohledem postrádajícím veškeré nadšení na mladší sestru, leč ta mámin požadavek okamžitě dementuje: „Ani náhodou! Proč myslíš, že se mi chce otravovat se s těmi intelektuálkami? Byly nemožný i před maturitou, natož po!“
„*Tokio Hotel* bychom s tebou neprobíraly, to je fakt.“
„Trhni si protézou!“ poradí mi.
„Holky!“ zasáhne mamka. „Jste jako malé.“
„Ona malá je,“ popíchnu sestru.
„A ty velká!“ opáčí pohotově. „Kráva.“
„Lucie!“ Mamka se rozzlobí docela. „Za trest si vezmi koště a lopatku a jdi zamést schody. A rychle.“
„Proč já? Proč pořád všechno já?!“ vyskakuje ségra.
„Však víš, proč,“ mračí se mamka.
To už dole u chodníku zahlédnu šedého fiátka mých kamarádů, rychle se s mamkou rozloučím, vrátím se do pokojíku pro batoh s mobilem a peněženkou a vyběhnu z bytu. Obratně se vyhnu zákeřně nastavenému koštěti, takovou radost, abych se rozplácla, sestřičce neudělám, a mile jí popřeji: „Ať ti to jde od ruky. Kdyby tě to třeba nebavilo nebo tak, musíš si říkat, že je to přece mnohem lepší než se koupat s budoucími vysokoškolačkami!“
„Si ještě povíme!“ křikne za mnou napruženě.
Před panelákem na mě čeká takřka kompletní parta, Aneta akci zorganizovala dobře, k Žabáku nás dopraví dvě přibližovadla, do jednoho bychom se nevešli. Přisednu do Stevovy rakety a Šotoušovi, Lauře, Andymu a Jáje zamávám přes sklo na pozdrav.
„Mohl by sis to někdy umejt,“ poradím Stevovi. „Málem není vidět ven… Nebo se stav u nás na čerpačce, vyšůruji ti skla tak, až si budeš myslet, že ti je někdo vytloukl. Nazdar, lidi. To je vedro, co?“
„Paráda,“ libuje si Steve. „Jak to horko, tak ta nabídka. Kde že to děláš? U *Papoucha*? Super, někdy se stavím.“

„Jsem tam už jenom zítra," upozorním ho.
„Smůla," zalituje. „Zase nic nebude…"
Společně se zasmějeme, načež hodím okem dozadu po Anetě a Havranovi. Sice sedí spolu, nicméně vyjde to nastejno, jak kdyby byl každý v jiném autě! Odpovědí mi na pozdrav a zase upadnou do těžkého mlčení. Snažím se udržovat dobrou náladu několikakilometrovou cestu aspoň já a zatahuji do ní Steva, jak to jen jde, ale je to dost úmorné. Aneta sice akci zorganizovala, současně ji však jaksi kazí svou náladou.
U Žabáku si toho všimnou i ostatní. Nenamáháme se jet až na chalupu, bylo by to zbytečně daleko, na vykoupání bohatě stačí veřejná pláž na severní straně rybníka, a nezvykle napružená Aneta, která připomíná spíš vosí hnízdo než oblíbenou spolužačku, překvapuje úplně všechny svou uštěpačností a ironií.
„Hele, nejsi v přechodu?" zeptá se jí Laura bez obalu.
„Moc vtipný!" zavrčí kámoška.
„Pouze konstatuji fakta," pokrčí Laura rameny.
„Tak si laskavě ber do pusy někoho jinýho!"
„Sorry, ale nikdo tak protivnej tu není," namítne Laura, čímž si to u Anety posmolí úplně.
„Any, no tak," šťouchnu do kamarádky.
„na co čekáte? Jdeme se koupat, ne?" zavelí Andy a je ve vodě jako první. Shodím tričko i šortky, nacpu je i s botama do batohu, ten zabouchnu v kufru fiátka, nerada bych přišla o mobil nebo tak něco, a hurá za Andym. Holky se připojí a kluci se také nenechají prosit. Havran na svou dívku nepočká, místo toho do vody hodí balon a aniž by si všímal jejího našpuleného výrazu, rozdělí nás do skupin, abychom si mohli zahrát vodní vybíjenou.
„Počkej, je nás lichej počet, to neplatí," krotím ho. „Aneto! Pohni, ať jim to nandáme!"
„Však vy to jistě zvládnete sami," odsekne mi.
Podívám se na Havrana a ten pokrčí rameny. „Její chyba."
Tohle řešení se mi nezdá nejvhodnější, Aneta přece není protivná pro nic za nic, trápí se a užírá pochybnostmi… Ke všemu *oprávněnými*, krucinál!
„Aneto, neblbni," prosím ji zaskočeně.
„Když nechce, nedoprošuje se," poradí mi Jája a vůbec netuší, jak moc tím přilila olej do ohně!
„Zastoupím ji, budu hrát za dva," navrhne Bída, čímž tomu dodá korunu. Aneta se nasupeně odvátí a plácne sebou na písek, aniž by se namáhala svléct do plavek. Dovedu si představit, jak holky svými hláškami posílily její nedůvěru!
Vydrží být uražená po celou dobu, nesmočí v rybníce ani palec. A že nám trvá hodně dlouho, než se pořádně vyblbneme! Večer je nádherný, nikdo necítí potřebu vylézt z vody a převléct se do suchého ani po západu slunce. Ve vodě je vlastně lépe, protože tam nekoušou komáři. Nakonec ještě sníme všechny Klářiny sušenky, a to jich dovlekla požehnaně, kluci litují, proč se s tím svým klukem nerozešla dřív a neúčastnila se našich akcí, coby mistr provianťák by se holka, jejíž matka je ředitelkou čokoládovny, hodila.
„Jste pěkně sprostí," zlobí se Bída. „Kvůli sušenkám…!"
„To není jen kvůli sušenkám," utěšuje ji Steve.
„Jsi prostě sladká," pochlebuje jí Andy.
„Jako ty sušenky," doplní Šotouš.
„A máš kouzlo osobnosti," připojí se Havran. „I bez sušenek!"
Anetiny oči v nadcházejícím soumraku jen blýsknou.
Pak ještě chvíli sedíme, čekáme, než oschneme, a sdělujeme si dojmy z přijímaček. Všichni vidí přijetí dost černě, tedy krom Šotouše, který má vystaráno. Aneta se ani tehdy nezapojí do hovoru, nejspíš se rozhodla být otrávená až do samotného konce. Vezmu si ji stranou: „Co děláš?! Zorganizuješ takovou skvělou akci a sama se nebavíš!"
„Můžu snad? Vždyť ho vidíš, najednou má Bída kouzlo osobnosti! Proč asi!"
„Blbost!" okřiknu ji hlasitě. „Nenasazuj jí psí hlavu."

„Už i ty jsi proti mně?“ zeptá se kamarádka hořce. „Dík.“
„Ale vůbec ne! Aneto, pochop, kvůli tvým domněnkám kazíš všem krásnej večer. Bída je skvělá holka, ta by přece - “
„Víš co? Můžeš jet domů klidně s ní, když je tak skvělá. Určitě i v posteli, co?“
„Aneto, proboha! Mluvíš jak naše Lucka, jenže u té se to v necelých třinácti přičítá k věku!“
Kamarádka se nejspíš urazí, protože se otočí na podpatku a zamíří do auta, čímž dá prakticky povel k ukončení akce. Andy ještě honem hasí malý ohníček, který kluci k povídání zapálili, a já si odskočím do blízkého lesa na toaletu. Do města to sice není daleko, ale kdybychom chytli v centru kolony, taky bych to nemusela vydržet.
Ještě nemám ani stáhnuté tanga bikiny, když slyším mohutné túrování. Pobaveně se uchichtnu. Chudák Šotouš nejspíš zapadl, Steve ho varoval, aby nenechával auto kolem v písku. Podle zvuku se mu ho však podaří vyprostit a než se vrátím k doutnajícím oharkům, nezastihnu už nikoho z party. To je najednou spěchu! Parkovali jsme nedaleko, hned zkraje volné pláže.
V té chvíli zaslechnu odjíždět další auto! Když jsme přijeli, stálo jich tam povíc, to je pravda, nicméně všichni taa nějak odcházeli v době, kdy jsme se teprve vřítili na pláž, možná dokonce kvůli nám, tudíž si nedělám iluze, *které* auto odjíždí! Rychle popoběhnu, potmě nevidím pod nohy, bolestivě si stoupnu na ostrý kámen, jen usyknu, a když se s kulháním dopadám na provizorní parkoviště, jdou na mě mrákoty. Ti magoři mě tu zapomněli!!!
Nejdřív se tomu zasměji, to je fakt dobrý fór. Sama na opuštěném konci rybníka, kde není ani žádná chatová osada, do nejbližší vesnice dva tři kilometry, super. Nemluvě o tom, že v titěrných opalovačkách a bosa působím ve svém okolí poněkud rušivě. Ještě štěstí, že mě nemůže nikdo vidět! Svou přítomností udělám radost houfům komárů, co se hladově vrhají po mé kůži, až se nestačím ohánět a plácat. Poskakuji na místě a čekám, než se pro mě vrátí. Počítat přece umí, musí jim dojít, že jim někdo chybí!
S postupujícím časem si tím přestanu být tak jistá a po další čtvrthodině jsem málem na infarkt. Podle všeho si Aneta myslí, že jsem ji poslechla a jedu domů ve druhém autě s Bídou, na kterou nesmyslně žárlí, zatímco Šotouše a spol ani nenapadne, proč bych se měla talčit v jejich autě, když svoje místo mám u Steva!
Jsem nahraná. Krucinál!! Mobil mám v batohu, stejně jako oblečení. A batoh v kufru auta. Sandály jakbysmet.
Super, nikdo mi mobil ani peněženku nemohl štípnout, přesto jsem o vše přišla. Sice jenom dočasně, nicméně ten čas, kdy jsem od svých věcí odříznutá, je dost důležitý!
Polní cestou se bosky vydám k lesu a odtud na opuštěnou okresku. To, že si přitom dřu nohy o kamínky, šišky a bůhví co ještě do krve, je jen jedna z mnoha nepříjemností, co mě ještě čekají. O tom, že mám v tmavém lese opravdu hodně malou dušičku, raději ani nemluvím. Kdyby mě někdo honil, mám smůlu, bosky mu neuteču!
Zavrtím hlavou. Romano, přemýšlej! Kdo by mě asi tak honil?! Nikdo tu není, leda tak lesní zvěř. A ta má svých starostí i rozumu natolik dost, aby se mi obloukem vyhnula! Bojí se mě víc než já jí. Doufám!
Přestože si všechno logicky vysvětlím, našlapuji velmi opatrně – a není to jen tím, že bosky se jde hodně špatně! Poslouchám kdejaké šustnutí a když se konečně dopatlám na zapomenutou silnici, nijak extra se mi neuleví. Také vede lesem. Vydat se na zpáteční cestu do Bakova by byla sebevražda, bosá nemám šanci takovou dálku dojít, a to ani na čerpačku, a dostat se k babičce na Kozí hrádek je úplný nesmysl, rozhodnu se tedy pro možnost, která se mi jeví nejschůdnější: popojít zhruba dva kilásky do Vlčíc. Sice nemám žádné peníze, přesto věřím, že tam, mezi lidmi, si už nějak poradím.
Na silnice se orientuji jen podle světlejšího pruhu nebe, co se vine jako had nad mou hlavou. Kráčím s očima upřenýma vzhůru, co chvíli bolestivě zasyknu, když došlápnu na ostrý štěrk, a spílám Anetě všemi jmény. Pak zaslechnu vzdálené vrčení motoru. Tak naivní, abych si myslela, že mě jedou hledat, nejsem. Od místa, kde mě ztratili, se vzdaluji! Leda by je

napadlo, že jsem se vydala kratší cestou k civilizaci? Než se rozmyslím, zda zalezu bosky přes příkop, v němž se mohou skrývat nejrůznější ostré předměty včetně rozbitého skla, trnů, kopřiv a čeho všeho ještě, světlomety vozu ozáří mou polonahou siluetu. Už z jejich tvaru poznám, že nejde o nikoho z mých přátel. Za týden u čerpačky jsem vycvičená, poznám druh vozidla podle světel a tohle podle přídavných reflektorů na rámu vozu tipuji na džíp osvětlený jako vánoční stromeček. Samozřejmě zpomalí a za chvíli zastaví až u mě, nemusím ani mávat. Nesedí v něm však žádný Ježíšek, nýbrž plešatý chlapík, co pohledem hltá mou nahotu.
„Co se to tu brouzdá za rusalku?“ zavtipkuje.
Na vtipy nemám náladu, jdu rovnou k věci: „Prosím vás, mohla bych si zatelefonovat? Jen krátce…“
„Jako mobilem, jo?“ dovtípí se. „To víš, dám ti ho do ruky a neuvidím ani tebe, ani mobil.“ Náhle se vyděšeně rozhlédne: „Nečíhaj tady na mě v křoví nějací tví kumpáni?“
„Prosím?“ užasnu. „Jo takhle! Ne, jasně že ne!“
„Nebo seš těhotná a chceš to na mě hodit!“ vyjeví se úplně, nedbá moje překotné ujišťování, zařadí rychlost a je ten tam!
„Kreténe!“ zavolám za ním, přestože mě už nemůže slyšet. Páni, tak to je teda mazec. Ten chudák se bál víc mě než já jeho! Tohle tedy nevyšlo.
S nohama ušoupanýma do krve se doploužím do vsi, aniž bych potkala někoho dalšího. Je znát, že je teprve červen. Zatímco v červenci bude tahle cesta jednou z nejrušnějších tepen směr prázdniny, momentálně zeje prázdnotou. Modlím se, aby hospůdka měla ještě otevřeno! Hostinský by si na mě mohl vzpomenout, s partou jsme mu tu dělali často nezanedbatelnou tržbu, jeden bezvýznamný telefonát by ho nemusel zruinovat! Modlitby sice jsou vyslyšeny, už z dálky spatřím osvětlenou zahrádku, ovšem nějak nemám odvahu napochodovat doprostřed hospody v jedenáct v noci v opalovačkách s tanga bikinami! Nepatřím mezi stydlivky, ale přece jen, co je moc…
Plížím se vsí jako zloděj a i když to není zrovna hezké, rozhlížím se po zahrádkách, zda neobjevím něco na sebe. Být to ve filmu, všude by viselo sušící se prádlo, nejlépe nějaké sexy hadříky shodou okolností stejné velikosti, jakou nosí filmová hrdinka, leč tohle je skutečnost – nikde ani jediný pitomý starý monterky!
Znovu se připlížím co nejvíc na dohled restaurace. Zahrádka je osvětlená, těsně před vybetonovaným prostorem, na němž stojí dřevěné stoly a lavice, leží několik batohů. Přes jeden je přehozená jakási mikina… Přímo čeká na mne! Kdybych si ji půjčila a vešla v ní dovnitř, majitel by ji poznal, nicméně věřím, že bych se s ním domluvila snáz, než nakráčet doprostřed hospody a přede všemi štamgasty vysvětlovat, která bije. Určitě by civěli víc na moje bikiny, než aby poslouchali moje problémy!
Dokradu se k zavazadlům, popadnu mikinu a chci s ní zmizet za rohem. Za něco se zachytila, zvedám s ní i celý těžký batoh! Rychle si přidřepnu do stínu vrhaného dubovým stolem, abych objevila příčinu a odhákla mikinu ze zobáčku karabinky, jíž má kdosi k batohu připevněnou polní láhev. Skoro se mi to povede, když mě někdo zezadu chytí za ruku!!
Příšerně sebou cuknu, otočím se jako na pérku a civím do tváře cizího a vůbec ne přátelsky nakloněného kluka.
„Krást se ti zachtělo, jo?“ zašklebí se na mne.
„Vůbec ne. Vysvětlím ti - “
Kluk mi však takovou příležitost nedá, trhnutím mne donutí vstát a paži mi zkroutí za zády, jen vyjeknu.
„Co blbneš?! Zlomíš mi ruku!“ vyjevím se.
„Být to ve středověku, tak bych ti ji usekl,“ oznámí mi a směrem k otevřeným dveřím hospody křikne: „Hej! Všichni sem! Něco tu pro vás mám!“

Panebože, tohle bude větší malér, než jsem si dovedla představit! Znovu se pokusím klukovi vysvětlit, jak se věci mají, leč odezvou je mi další smýknutí, kterým mě dovleče víc na světlo, aby mě měli čundráci trousící se z hospody jako na dlani.
„Co to je…?“ zeptá se tmavovlasý kluk, který mi přijde povědomý, ovšem v tom zmatku ho nedokážu nikam zařadit.
„Zlodějka. Chytil jsem ji, jak se ti hrabala v batohu.“
„V žádným batohu jsem se nehrabala!!“
Dvě dívky si mě měří opovržlivě, tmavovlasý majitel batohu vcelku se zaujetím. „Pěkná zlodějka.“
„To je celej Tom,“ zlobí se menší z obou dívek. „Místo toho, aby se zajímal, co mu všechno ukradla, ji očumuje.“
„V mým batohu by toho beztak moc nenašla,“ pokrčí rameny Tom, který jako jediný z nich vypadá v pohodě.
„Neukradla jsem nic!“ ohradím se prudce. „Ani jsem nic krást nechtěla! Kdyby mě tenhle Tarzan pustil dřív, než mi vykloubí ruku, vysvětlila bych vám to.“
„Vysvětlování si nech pro poldy,“ poradí mi můj věznitel.
Málem jdu do mdlob. Moje noční dobrodružství bude mít dohru na oficiálních místech, paráda. Mamina ze mě vyroste!
„Kde jste všichni?“ Ze dveří hospůdky vyjde třetí kluk – a já jsem v tu chvíli doma. Už vím, odkud jeho kamaráda znám! Také on si nejspíš vzpomene, protože se usměje tím svým podmanivým úsměvem a dokonce pozdraví: „Ahoj, Romano.“
Pocítím obrovskou úlevu. Nejen že je tenhle čundrák velmi přitažlivý a má obrovské osobní kouzlo, ale jako jediný ze všech je i rozumný! A pamatuje si moje jméno!!!
„Díky bohu,“ oddechnu si hlasitě. „Už jsem si myslela, že se všichni zcvokli.“
„Vy se znáte?“ podiví se kluk, co mě stále pevně svírá.
„Podle vidění,“ znovu se usměje. „Pusť ji, Pepe.“
„Třu si zkroucenou paži a potlačím nutkání zakrýt svou nahotu pažemi, ti kluci mě snad rentgenují! Plavečky jsou opravdu miniaturní, dva trojúhelníčky nahoře, jeden dole, navíc střihem tanga, kolem pasu zezadu jen šňůrka.
„To ses sem od čerpačky trochu zatoulala, ne?“ usoudí můj zachránce, a protože mu to myslí, hrábne do svého báglu a podá mi starou vojenskou košili. Rychle se do ní zahalím, jelikož mi dosahuje až na stehna, mám ji na způsob minisukně a hned si připadám podstatně lépe než s holým zadkem.
„Není to škoda…?“ podotkne Tom a rychle se sehne před výchovným lepancem, který mu hodlá uštědřit jeho dívka.
„Mám za sebou dva kilometry nočním lesem, navíc bosky, jsem pokousaná od komárů a potřebuju píchnout,“ svěřím se klukovi, co mi takhle zblízka připomíná Sawyera ještě víc.
„Tos natrefila na toho pravýho,“ rozřehtá se Tom. „Pařez píchá rád, že jo?“
„A kdo ne?“ pokrčí krásný kluk s nemožnou přezdívkou s úsměvem rameny. „Co pro tebe můžu udělat, noční vílo?“
„Půjčit mi mobil,“ poradím mu zcela prozaicky.
Obě holky se rozesmějí, jako bych řekla nějaký vtip!
„No, víš, nejspíš jsme jedinej člověk na týhle planetě, co nemá mobil.“
Podívám se po něm poněkud nevěřícně, vlastně je první, koho jsem potkala bez mobilu!
V době, kdy touhle možností komunikace disponují i děti na prvním stupni základní školy, je to u kluka, který může být starší než já o dva tři roky, docela rarita.
„Chceš můj?“ nabídne mi Tom.
„Díky moc,“ poděkuji předem. „Nemám ale prachy, abych ti ten hovor zaplatila…“
„To jsem si všiml,“ zasměje se.

„Bude to Rychlíka, nevyplácám ti kredit," slibuji a už vytáčím Anetino číslo. „Zavolám kámošce, aby pro mě přijeli. Byli jsme se totiž koupat s pár známými a oni mě zapomněli u rybníka…"
Parta se rozesměje a Pařez pobaveně prohodí: „Zapomněl jsem spoustu věcí, ale abych někde nechal takovou pěknou holku, tak to se mi ještě nestalo."
„Jeli jsme ve dvou autech, proto…" Ve sluchátku zaslechnu strojový hlas: *Je nám líto, ale uživatel má mobil buď vypnutý, anebo je nedostupný*. „Ne!! Ona má vypnutý mobil, krucinál!"
„Asi už šla spát," tipuje vyšší holka.
Spíš kvůli Havranovi, kdy je po vývoji dnešního večera uražená a nechce mu dát příležitost… V téhle chvíli jejich nedorozumění neřeším, mám sama dost svých problémů. V hlavě mi jen šrotuje, jak přemýšlím! Mobily svých kamarádů si nepamatuji, jen ten Anetin. Všechna ostatní čísla mám v paměti mobilu, proč bych si je měla pamatovat, když jich je tolik a stejnou práci za mne udělá počítač, který se navíc neplete a nezapomíná? Vlastně ještě jedno číslo si pamatuji naprosto přesně. Hynek! No sláva, jsem zachráněná! Tohle je přesně ta situace, o které jsme spolu mluvili – mám přece slíbeno, že mi pomůže, kdykoli budu potřebovat!
Vytočím druhé číslo, přiložím aparát k uchu a pocítím úlevu, jakmile uslyším vyzváněcí tón. Nemá mobil vypnutý, určitě ještě nespí… Hm, nějak to nebere… Pořád nic… No je to vůbec možné?! Dva nejlepší kamarády mám a ani na jednoho není spolehnutí ve chvíli, kdy jsem v koncích!
Kousnu se do rtu. Mohla bych zavolat domů, samozřejmě… Roman by sedl do auta a určitě by pro mě přijel, což o to, jel by mě zachránit, i kdyby nakrásně spal, jenže… Mamka mi to bude vyčítat a připomínat ještě dva tři roky!! To už by byla lepší babičky, ovšem na její mobil si číslo nepamatuji a zkoušet sehnat přes informace číslo na pevnou linku na hrad nemá nejmenší cenu. V pokladně ani kanceláři nikoho nezastihnu a soukromou telefonní linku babča do svého bytu přímo na hradě zavedenou nemá. Takže taky nic.
„Nemáš komu zavolat?" zeptá se s účastí vyšší dívka.
„Kámoši selhali, takže zbývá jediná možnost. Domů…"
„A spěcháš někam?"
„Ráno musím být v sedm u *Papouška*."
„Kde bydlíš? V Bakově?" tipuje správně Pařez, načež si lehce spočítá: „K čerpačce to máš blíž odtud než z Bakova. Jestli chceš, zůstaň s námi, ráno dojedeš stopem a věci ti může kámoška hodit během dne, ne?"
Překvapeně se na něj podívám. „Jako tady s vámi…?"
„No, tady zrovna ne," zasměje se a mně bůhví proč obejde mráz. A není to z chladu! „Odtud nás už hostinskej vyhazoval před čtvrt hodinou. Stanujeme dole u rybníka."
Tom i obě holky na mě kývnou, kluk, co mi málem zlomil ruku, se trochu rozpačitě omluví: „Sorry, nemyslel jsem to tak. Já jsem Pepe."
„V pohodě," ujistím ho. „Vlastně se ti nedivím. Udělala jsem blbost, měla jsem to vyřešit jinak." Například počkat, až někdo z majitelů batohů půjde na toaletu a odchytnout si ho sólově, když už jsem nechtěla jít s nahou zadnicí do restaurace! „Romana."
Představí se mi i ostatní, k Tomovi patří bezesporu Monika a Pepe je na čundru s tou vyšší, zrzkou Silvou. Stále se rozhlížím, odkud se vynoří blondýnka s drobnými culíčky, s níž jsem viděla Pařeza u čerpačky, leč nezdá se, že by byla někde poblíž, koneckonců báglů je tu také jen pět.
Hostinský si dá říct a nalije nám každému jedno pivko, které si vypijeme na zahrádce a docela dobře se bavíme. Pařez není takový smíšek a bavič jako Tom, nicméně ostatní ho respektují a vůbec bych neřekla, že je za šéfa party. Tomův mobil přece jen využiji, to když z něj napíšu

mamce SMS zprávu, ve které ji informuji, že zůstanu u Žabáku a ráno pojedu do práce odtud. S kým a kde přesně, tak o tom se radši nezmíním. Přemíra informací může být na škodu!
Silva mi půjčí žabky, jinou náhradní obuv s sebou nemá, ovšem proti bosému putování mi gumové pantoflíčky připadají jako ty nejpohodlnější botasky! V lese, kterým to bereme do tábořiště zkratkou, mi přijdou víc než vhod, bez nich bych to ani nezvládla. I takhle klopýtám a občas i padám, až mi Pařez musí podat pomocnou ruku. Přes potok mě dokonce přenese! Připadám si jako princezna, kterou si švarný rytíř hodí do náruče jako pírko, přejde s ní nejen po kamenech vyčnívajících z vody, ale vyběhne vysoký břeh, aniž by se zadýchal. Zaplaví mě zvláštní pocit. Být nablízku tak přitažlivému klukovi, dotýkat se ho celým tělem, objímat ho kolem krku, aby měl to nesení co nejpohodlnější, cítit jeho pevné paže a hrudník tvrdý jako kámen, je vyloženě vzrušující! A že je to hodně těsná blízkost, o tom svědčí i fakt, že mám svou levou tvář poškrábanou jeho strništěm, jak se o sebe tu a tam otřeme obličejem. Skoro se mi ho nechce pouštět, když m ě opatrně postaví na nohy. Zachází se mnou jemně, to se musí nechat.
Na tábořišti je také znát, že do prázdnin ještě zbývá nějaký ten týden. Tady dole pod skupinkou vzrostlých borovic stojí všehovšudy tři stany, všechno malá nízká iglú. Pařezovo je to nejvíc vpravo.
„Tak si to užijte," zazubí se na nás Pepe a Tom dodá: „Prokope? Ať nám neuřízneš ostudu, jasný?"
Pařez se na mě s mírným úsměvem podívá. „Nesmíš je brát vážně. Jsou to ještě puberťáci."
Opatrně se vsoukám do stanu, to kdyby uvnitř spala ta blondýnka… Naštěstí tu není ani ona, ani sebemenší drobnost, která by její existenci potvrzovala. Pařez zaleze hned za mnou, malou baterku zavěsí na stanovou tyku, u vchodu shodí vysoké turistické boty a rozepne spacák po celém jeho obvodu. Karimatku má jen jednu, galantně mi ji nabídne a sám se položí tak, jak je, v bermudách a vytahaném svetru rovnou na podlážku stanu, přikryje se menší půlkou spacáku, hlavu si podloží ručníkem a je připravený na noc.
S povděkem se skrčím na karimatku a zachumlám se do spacáku až po nos. Teprve nyní si uvědomím, jaká je mi kosa! Večer u rybníka byl krásně teplý, později, když jsem mazala tmavou nocí ke vsi, i poté, co mě Pepe nachytal při zlodějně, mi v žilách klokotal adrenalin, tudíž jsem neměla vůbec čas sledovat tělesné pocity, nejspíš mi chladno nebylo. Nikdo z nás se nenatáhne, aby baterku zhasl.
„Prokope?" uvědomím si. „Ty se jmenuješ Prokop?"
„Jo," kývne.
„Fakt?" zeptám se poněkud netaktně. „Nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by se doopravdy jmenoval Prokop."
„No vidíš, tak to už neplatí," usměje se a zblízka ve žlutavém přítmí jsou jeho oči spíš tmavé než modré. „Právě ses s ním setkala. Prokop Buben."
„Cože?!" vyprsknu smíchy. „Nevěřím!"
„Chceš ukázat občanku?"
„Jo, to tedy chci."
Prokop pokrčí rameny, vztyčí se do sedu a z boční kapsy batohu vyloví pouzdro s osobními doklady. Přistrčím celuloidovou legitku blíž k baterce. Z miniaturní fotečny se na mě dívá Pařezova tvář oholená do hladka, což momentálně není pravda, ale i tak si je stále podobný. Přečtu si jméno. No fakt!! Než mu kartičku vrátím, ze zvědavosti se mrknu na datum narození, rychle si spočítám, že je proti mně starší o dva roky, a z druhé strany zjistím místo bydliště.
„Prokop Buben z Krnova. Škoda…"
„Čeho je škoda? Že mám tak střelený jméno? Náhodou, já jsem spokojenej," směje se a občanku zase uklidí. „Tomášů a Lukášů a Davidů a Ondřejů jsou všude mraky, Prokop jsem na celý fakultě jedinej."
„No, to věřím," uznám. „Spíš jsem litoval toho Krnova."

„Máš něco proti Krnovu?“
„Nikdy jsem tam nebyla,“ pokrčím rameny. „Je to daleko.“
Usměje se tím svým specifickým úsměvem. „Daleko na co?“
„Přece na to, abych ti tam odvezla vrátit košili.“
Zazubí se ještě víc. „Můžeš do Brna, to je blíž.“
„A co děláš v Brně?“ Pak se dovtípím: „Studuješ? Kterou fakultu?“
„Filozofickou.“
„Vážně?! Taky se tam hlásím,“ přiznám mu. „Ještě řekni, že dějiny…?“
„Ne,“ zklame mne. „Psychologii.“
„Aha. Takže spolužáci nebudeme,“ bavím se.
„Všichni, kdo chodí na fildu, jsou spolužáci. Obor ani ročník není rozhodující. Takže se koncem září uvidíme?“
„Kéž by!“ vzdychnu. Uvědomím si, že to muselo vyznít dost hloupě, takže honem dodám: „Není vůbec jistý, jestliže tam dostanu… Přijímačky byly hrozně těžký.“
„A pokud to nevyjde?“
„Tak pojedu se ségrou zachraňovat tuleně,“ zasměji se.
„Super, tak se taky chystám. Ale až po škole. Přes *Greenpeace*,“ například.
„Vážně?“ zadívám se na něho s obdivem. Konešně někdo s mou krevní skupinou! „Taky bych radši až po škole…“
„Třeba se zbytečně podceňuješ,“ pokrčí rameny. „Kromě toho, do konce září je stejně strašně daleko, takže bych to viděl tak, že mi tu košili můžeš donést kdykoli sem do tábořiště.“
„To je fakt, nemůžeš být tak dlouho bez košile…!“
„No právě. Co bych nosil?“ vtipkuje ve stejném duchu. „Proč se klepeš? Tobě je taková zima?“
„Teplo vypadá jinak,“ zadrkotám.
„Tenhle spacák je do minus osmi, nemůže ti být zima!“
„V tom případě máš halucinace a zubama ve skutečnosti nejektám, to se ti jen zdá…“
„Tak se do spacáku zapni,“ poradí mi. „Celá, šup.“
„To nejde! Nemůžeš ležet na zemi a ještě bez přikrytí!“
„O mě se nestarej, něco vydržím,“ přesvědčuje mne, leč marně. Nemohu mu zabavit celý spacák! Nakonec dilema vyřešíme tak, že si lehneme těsně k sobě, abychom se vzájemně zahřívali svými těly, Prokop mě obejme a dlaní mi tře ztuhlé paže, odkud se nepřestanu klepat. Nepustí mě ani potom, ležíme v jednom spacáku jako dva tuleni.
„Díky, Prokope… To je stejně divný jméno! Nějak si na něj nemůžu zvyknout,“ přiznám se.
„Jak ti vlastně říkají?“
„Pařez.“
Vybuchnu smíchy. „Prosím tě, kdes k tomu přišel?!“
„To už kdysi dávno, na horách,“ mávne rukou.
„Rád chodíš po horách?“
„Jo. A ještě radši po nich lezu. A právě onehdy jsem se jistil o pařez. Taková blbost, chápeš… První výprava. Bylo mi patnáct, prostě hloupej pulec. Urvalo se to se mnou.“
„Stalo se ti něco?“
„Krom zlomený klíční kosti a dvou žeber nic.“
„Tě pic,“ uznám užasle. „A to jsi na hory nezanevřel?“
Podívá se na mě vyloženě nechápavě. „Proč bych to dělal? Byla to moje vina, hory za nic nemohly.“
„Musí tě to hodně bavit,“ ocením jeho výdrž.
„Je to nádhera,“ ujistí mě. „Nemusí jít zrovna o Tatry nebo Alpy, úplně stačí lézt třeba v Českém ráji… Jen si to představ: vlastní silou vylezeš na skálu, sedneš si na jejím vrcholu

tam, kam můžou jen práci, a vnímáš tu krásu… Jsi jen ty, skály a slunce… Nahoře je nádherný ticho… Měla bys to někdy zkusit.“
„Já?“ zasměji se. „Přizabila bych se. Ze sportů zvládám leda tak volejbal a basket a jiný míčovky.“
„Blbost,“ nevěří mi. „Já to dělám sice od mládí, jako klukovi mi stačila tréninková stěna a jak jsem se na ní vyblbnul, ale znám holky, které s tím začaly a jde jim to.“
„Třeba mají dobré učitele,“ nadhodím.
„Možná,“ zasměje se. „No víš co, až budeme spolužáci, můžu tě vzít s sebou. V Moravským krasu je taky pár krásných míst, kam se dá vylézt.“
Nakonec těch motivací, proč bych se chtěla dostat právě do Brna, bude víc, než mě kdy vůbec napadlo! Kluk s krásným úsměvem a zvláštním jménem mi dost učaruje. Je nejen hezký, ale i zajímavý. A není to jen vzhledem! Vypráví mi o svém koníčku s takovým zápalem, až mu závidím, a tohle téma nám vydrží do tří ráno! Dokonce déle, než baterka v kapesní svítilně. Teprve pak se dostaneme ještě i na leccos dalšího a spánek mě přemůže ve chvíli, kdy venku začne svítat.

Obavy, že bych mohla zaspat a přišla pozdě do práce, nejsou na místě. Ačkoli usnu zhruba ve čtyři, v pět už jsem zase vzhůru. Moje záda sice jsou z chalupy přivyklá drsnému nocování, nicméně tady je mi od země chladno a nepomáhá ani fakt, že se lepím k tak přitažlivému klukovi, jakým je Pařez. Vypadá dobře i ve spánku, zhruba půl hodiny ho pozoruji a s ním to ani nehne, žádná telepatie nefunguje, spí jako skutečný pařez, načež se pomalu a opatrně vysoukám z jeho objetí, zpod spacáku a posléze i ze stanu a bosky, pouze ve vypůjčené zálesácké košili, se vydám na stopa. Košili mám na způsob minisukně, tudíž si připadám oblečená dost. Ranní rosa mě chladí do poškrábaných chodidel a neujde ještě ani dvě stě metrů, když mi zastaví první auto a soukromý pěstitel, co veze na tržnici jahody, mě sveze k čerpačce bez zbytečného vyptávání, co dělám tak po ránu v ne zrovna dostatečném oblečení na silnici, kolem které se zvedají chuchvalce bílé mlhy a příroda se teprve probouzí.
Probděných nocí jsem za svůj život prožila několik, s Hynkem jsme je promilovali, s partou propařili, žádnou však v těsné blízkosti před pár hodinami ještě naprosto cizího kluka! Natož abych ji považovala za jednu z nejzajímavějších a nejpříjemnějších.
K čerpačce se dostanu dokonce s předstihem. Lukáš, který právě končí noční, j mým ohozem nadšen, zatímco paní Eva, jež od něj přebírá kasu, můj vzhled nahlas nekomentuje. Bohatě za ni mluví její výraz! S vysvětlováním se nezdržuji, stejně by bylo zbytečné, a z principu svoje zážitky nevypovím ani Hynkovi. Kdyby mi byl v noci pomohl, dozvěděl by se je z první ruky, takhle ho nechám tápat, protože výmluvy, že už spal a mobil neslyšel, prostě neberu.
Přepásám si košili kouskem provázku, který najdu v úklidové komoře, horních pět knoflíčků nechám rozepnutých, pod košilí mám opalovačky, tak proč by ne, a když mne vtipálek Tony, který se na čerpačce pouze zastaví, dnes neslouží, pošplíchá hadicí se slovy „tuž se, malá mořská vílo“, tužím se, seš mohu, a výdělky jsou takřka dvojnásobné proti včerejšku! Některé řidiče pohled na bosonohou dívku ve vojenské košili, kterou má přes plavky, vzruší, jiné dojme, každopádně skla ode mě chtějí umýt všichni. Skoro nemám čas půjčit si od Hynka mobil a zavolat Anetě, té zrádkyni, aby neváhala vysolovat od svého bratra klíčky od vozítka, ve kterém mám boty i oblečení! Aneta je mrtvá smíchy, když jí ve stručnosti líčím včerejší útrapy. No, alespoň někdo se baví! Ještě ji požádám, aby se zastavila u nás doma pro čisté spodní prádlo, na čerpačce musím vydržet do sedmi večer, a hlavně se neprořekla, že jsme spolu dnešní noc nestrávily!
Přikodrcá se teprve po obědě. „Co mamka, spolkla to?“
„Nejsem si tak jistá,“ svěří se mi. „Pořád se vyptávala, proč sis nepřišla pro věci sama, jestli jsi nebyla opilá, kolik nás tam bylo a kdesi cosi…“
„Doufám, že jsi nekoktala!“

„Moc lhát neumím," odvětí vyhýbavě. „Ale hadry ti vezu, to je hlavní, ne? Na, tady máš čistý tričko a spodní kal… Jé, hele, ty máš stejný tanga jako já podprdu!"
Vyděšeně zírám na kalhotky, které vypadly z chumlu šatstva, co mi mamka po kamarádce poslala, přímo na dlaždičky v chodbě vedoucí na pánské i dámské toalety. Spodních kalhotek mám v komodě plnou horní zásuvku, přesto se mamka musí strefit a vzít ty jediné problematické!!!
„Ahe… Vidíš, to mě nenapadlo," blekotám.
„Mohli by je klidně prodávat s tou podprsenkou jako sadu luxusního prádelka," napadne Anetu. „Musím si takové taky někde splašit, aby mi to ladilo. Jo, tady máš ještě ručník. Prý kdyby ses chtěla osprchovat."
Mamka bývá někdy starostlivá až moc, nicméně občas se její schopnost předvídat hodí!
„Máš to u mě," slíbím kamarádce. „Od zítra jsem u babči na hradě. Mohli byste si s partou udělat výlet a navštívit mě někdy během příštího týdne, co ty na to? Prohlídka bude gratis, samozřejmě."
Nabídnu jí to hned ze dvou důvodů. Jednak se jí chci skutečně odvděčit, no a jedna doufám, že společný výlet rozkmotřenou partu usmíří a zase slepí dohromady.
„Uvidíme," slíbí napůl. Po naší včerejší roztržce se ke mně chová chladněji než dříve, nicméně ne už tak protivně.
Jakmile odjede a mně padne čas polední pauzy, místo na jídlo do motorestu zaběhnu do sprch, pečlivě se celá vymydlím tělovým mýdlem, které si v shopu na čerpačce koupím, abych ze sebe smyla špínu, prach i pot, přímo pod sprchou vyperu vypůjčenou košili a během odpoledne ji usuším na otevřeném okně. Ve svém civilním oblečení už sice takový úspěch jako ve vypůjčené košili nemám, ale aspoň nebudím pozdvižení. A pohoršení. U paní Evy to mám rozlité tak jak tak, ale to mě nijak nebolí, stejně jako to, že se při mém loučení s lidmi na čerpačce i v motorestu konečně poprvé za dobu mého působení potěšeně usměje. Proč asi!!
Pan Papoušek, který byl se mnou a s mou prací na rozdíl od ní velmi spokojený, mi slíbí poslat mzdu za těch pár dní na účet a lanaří mě, abych se zase někdy ukázala. Momentálně má sice plno na celý zbytek prázdnin, avšak člověk míní a život mění, určitě se najdou dny, kdy bude třeba výpomoc. Dám mu tedy své telefonní číslo s tím, aby se mi v případě potřeby ozval. Přeji si, aby to bylo brzy!
Protože tu nejsem na kole, tentokrát Hynkovu nabídku odvozu neodmítnu. Původně j sem na něj byla sice naštvaná, že se na mě vybodl (nevěřím, že skutečně, spal, bůhví kde a se kterou zase byl!), nicméně jako každá věc i tahle má dvě strany, rul a líc. Kdyby pro mě byl přijel, sice bych si ušetřila všechny škrábance na nohou, nicméně bych neměla šanci poznat někoho tak zajímavého, jako je Pařez! Hynek se mi několikrát omluví a jelikož celou událost považuje nakonec za vtipnou, jako vždy a všechno ji smaže, povídá si naprosto normálně a místo rovnou domů mě zaveze k loděnici.
Kousnu se do rtu. *Takhle* to přece nechci!
„Co stojíš?" diví se, proč jsem zamrzla vedle motorky. Podá mi ruku a snaží se mě k sobě přitáhnout.
„Na něco jsi zapomněl," připomenu mu. „Nechodíme spolu."
„Nemusíme spolu chodit, aby nám nemohlo být skvěle, ne?"
Znovu se mě pokusí rozpohybovat a znovu se mu vysmeknu.
„To nejde."
Přistoupí těsně ke mně, obejme mne a svými rty vyhledá moje. Držím je pevně sevřené, hotová nedobytná pevnost. Jestli povolím, budeme tam, kde jsme byli!
„No tak," domlouvá mi.
„Nejde to. Nemůžeš mě jen tak… používat!"
Pobaveně se rozesměje. „Kam na ty hlody chodíš? Romčo, kdybych tě znásilňoval proti tvé vůli, budiž, bylo by to zneužívání, ale řekl bych, že i tobě se to hodně líbí, ne?"

„Líbí,“ přiznám se tiše. „Jenže - “
Hynek využije chviličky, kdy mám ústa při nadechování otevřená, vnikne do nich jazykem a chvíli se snaží přimět ke společné hře ten můj, dosud jen tak mrtvolně ležící. Cítím, jak mi nervy v mém těle začínají vibrovat vzrušením, vnitřní chvění prostupuje celou mou bytost, ve slabinách mě šimrá a… Síla bránit se či odolávat mě opustí. Hynek už podle toho, jak mu zvláčním v objetí, pochopí, že zase vyhrál. Líbáme se po celou pěšinku k boudě za loděnicí, Hynek uvolní prkno tajného vchodu a hned za ním mě vysvobodí z oblečení, aby mě hodil na hromadu stanových celt. Poslední, co jsem schopna vnímat, je nápis *Kapitán Nemo* na záchranném kruhu. Pak už se propadám a propadám…
Hynek tentokrát obejde fázi mazlení, možná má obavy, že bych nespolupracovala podle jeho představ, a rovnou do m prudce pronikne. Milování je divoké a vášnivé a tak silné, až musí dusit moje výkřiky nejen ústy, ale i dlaní. Loděnice sice stojí v neobydlené oblasti, přesto se může v jejím okolí ochomýtat kde kdo.
Po dvojitém výstupu na vrchol jsem úplně vyplivnutá. Malátně pocit, který vždycky po sexu cítím, však tentokrát nahradí vztek. Na mě samou, na to, jak jsem slabá!! *Takhle* se do mě nikdy nezamiluje! Není divu, že všechny naše hádky a moje výhrady sice odkývá, ale vzápětí smaže a jede dál jako by se nic nestalo, jako bych vůbec nic neřekla. Proč by si z toho taky něco dělal, když vidí, že mě má tam, kde potřebuje?!
Políbí mě na krk. „bylo to naprosto dokonalý, Vrabečku.“
Vyletím do sedu a rychle začnu shánět svoje svršky. Tričko obracím z rubové strany tak prudce, jen stehy zapraskají. Mám chuť ho rozškubat úplně!
„Co blázníš?“ podivuje se. „Tobě se to nelíbilo?“
Právě že líbilo! Strašně moc!! Jestliže jsem si při našem posledním milování u mě v pokojíku myslela, že jsem prožila nejlepší sex svého života, nyní jsme ho trumfli. Dnes to bylo ještě lepší!! Jsem uvězněná v začarovaném kruhu!!
„Tohle bylo *naposledy*!!“
„Ale no tak,“ usměje se měkce.
„Odvez mě domů, musím si sbalit pár věcí a ještě dneska odjet k babičce,“ procedím skrz zuby. Nevěří mi ani slovo!!
„Můžu tě tam hodit,“ nabídne mi.
„Není třeba.“
„Ale mně to nic neudělá,“ přesvědčuje mne. „Kolem Kozího hrádku jsou krásný hluboký lesy, takový druhý kolo v přírodě při měsíčku… Nebylo by to romantický?“
„Povezou mě tam naši,“ vymluvím se. Víc nepromluvím po celou dobu, co se obléká, během jízdy ani mluvit nelze a před naším vchodem se rozloučím velice stručně: „Čau.“
„Ahoj, lásko,“ usměje se na mě. „Ať se ti zdají krásný erotický sny. Samozřejmě o mně, jak jinak.“
Zapadnu do baráku, jak nejrychleji mohu, mezi dveřmi se ani neotočím. Opřu se zády o počmáranou stěnu výtahové klece a praštím pěstí do tlačítka s číslem 8. Bodejť by mi věřil, když jsem taková třtina ve větru a nechám sebou vláčet!
K mé už tak dost posmolené náladě nepřispějí máminy řeči, jimiž mě přivítá hned mezi dveřmi.
„Nesnaž se mi namluvit, že jsi byla s Anetou!“
„A snažím se snad?“
„No proto,“ prohodí uštěpačně. „Já vím moc dobře, kde jsi byla!“
Nemohu říct, že by mě nezaskočila… „A kde…?“
„S Hynkem, kde jinde!“
„Jo, takhle,“ pokrčím rameny. Taky vysvětlení!
„Netvrdila jsi, že jste se rozešli?“ připomene mi.
„Ano,“ ujistím ji. „Akorát že definitivně až odteď.“

Lucka, která olizuje měchačku upatlanou jakýmsi těstem, nasaji vzduch nosem a hned poznám jahodový koláč, skoro zalituji, že nebudu doma, se na mě významně zašklebí: „Povídali! Vždyť bez toho svýho miláčka nemůžeš žít!“
Hodím po ní otrávený obličej. „Ty mi můžeš.“
„Nezdá se ti, že se chováš nepřiměřeně?“ vytkne mi mamka. „Máš méně rozumu než ta malá holka!“
„Jaká malá?!“ ohradí se Lucka dotčeně.
Mamka kapituluje: „Jste na tom obě stejně.“
Rychle zhltnu něco k večeři, sbalím do báglu oblečení, šminky, peníze, mobil a nabíječku, a spěchám na autobus.
„Moc ses doma neohřála!“ volá za mnou mamka.
„Mám prázdniny, ne?“ křiknu zpátky.
Pravda, užívám si je prozatím pracovně, ale na druhou stranu dělám to, co mě baví. Mnohem horší je brigáda v papírnách, kde přes týden zařezává Jája. Aspoň z toho, co vyprávěla, to musí být pořádná rachota.

10. KAPITOLA

Na Kozím hrádku to při sobotním večeru vypadá ryze prázdninově, jako by snad už byl červenec v plném proudu! Autobus mě vyklopí dole u hospody *Na Molu*, kde to hučí jako v úle, proti hostinci ve Vlčicích pořádná změna. Skoro mám chuť stavit se uvnitř na jedno, nicméně choutkám odolám a pěšky se vydám nahoru na hrad. Na pivo zajdu jindy, po dvou pracovních dnech za sebou, náročném sexu a především včerejší probděné noci jsem utahaná jako kotě, kdybych se v hospodě rozseděla, kdo ví, jestli bych vůbec nahoru vylezla! A že jde o pořádný kopec, tak o tom žádná. Kozí hrádek býval hradem strážním, tudíž zabírá celý vrcholek nejvyššího kopce v okolí. Dostat se k němu dá zabrat i v jednadvacátém století, natož chudáci rytíři ve středověké zbroji! Díky sobotním nočním prohlídkám s bílou paní a rytířskou romancí, hlavními lákadly každé sezony, nemusím jít potmě, cestu mi osvětlují staré kovové lampy rozmístěné z parkoviště dole pod hradem podél cesty až nahoru. Pořádně se zadýchám, než uvidím Kozí hrádek v celé jeho kráse, nasvícený silnými reflektory z několika stran. Na prvním nádvoří mě málem smete dav lidiček valících se z právě skončené produkce skupiny historického šermu, musím se jim uhnout z cesty, jít proti proudu se nevyplácí. Teprve když nejhustší peloton pomine, odvážím se vylézt a na druhém, vnitřním nádvoří vyhledám babičku. Právě rokuje s vedoucím šermířů, nejspíš se domlouvá na dalším vystoupení, od června až do konce srpna sem jezdívají třikrát týdně, ve středu, v pátek i v sobotu, a jak vím od babičky, vstupenky jsou přes internet rezervované vždy pár týdnů dopředu.
„Ahoj, babi!“ křiknu na energickou ženu s krátce střiženými vlasy odbarvenými na tmavočerveno.
„No konečně,“ přivítá mě trochu drsně, ještě drsněji přimkne na širokou hruď, aby mě políbila někam za ucho, babiččiny projevy přízně byly vždycky trochu nebezpečné. Je totiž hodně spontánní a všechno, co dělá, dělá s vervou. A stíhá toho víc najednou. Teď například mluví se mnou i s hlavním šermířem, který místo na babičku víc civí na mne, a ještě pokřikuje na manželský pár, který má v prostorách hradu na prvním nádvoří v bývalé konírně, šenk s rychlým občerstvením. „Už jsem se bála, že nepřijedeš a necháš mě ve štychu. Bezzubá Jeřábková je mi k ničemu… My dva jsme domluvení, bílou paní koukejte sehnat, i kdybyste měl do její role angažovat vlastní matku. To, že vám vybouchla brigádnice, mě nezajímá, my máme spolu smlouvu a v té je bílá paní jasně uvedena, bez ní by to prostě nešlo. Hamleta taky nemůžete uvádět bez Hamleta. Bez diskuze. Mně onemocněla pokladní a taky to musím nějak

vyřešit, nemůžu pověsti na pokladnu ceduli pro nemoc zavřeno. Rudlo, prosím tě, pár návštěvníků si stěžovalo, že dole na ceduli inzerujete párky v rohlíku a přitom už odpoledne žádný k dostání nebyly… Romano, pomoc mi vyhnat lidi, nebo Eda pustí psa a bude z toho malér…“
Pobaveně se usměji. Babi je prostě uragán! Neustále řeší nějaké problémy, její životní krédo zní: život je boj. Jsem si jistá, že bez problémů by ji to snad ani nebavilo!
Do půlnoci, než se nám podaří vypakovat poslední návštěvníky, mnoho času nezbývá. Aspoň tedy doufáme, že se nikdo v prostorách hradu neschoval, Kozí hrádek je opravená zřícenina, kterou si prochází návštěvníci sami, pouze dole na prvním nádvoří si zakoupí vstupenku, na jejímž rubu je vytištěná stručná historie, anebo počkají na každou celou hodinu, kdy pokladní nebo někdo z brigádníků větším skupinám historii přednese, a pak už se sami toulají oběma nádvořími, bývalými obytnými paláci, prohlédnou si poměrně zachovalou kapli a mohou vystoupat 117 schodů na zcela zrestaurovanou strážní věž, z níž je nádherný výhled do širokého okolí. Eda, babiččin několikaletý přítel, vypustí mohutného černého vlčáka Devila, ze kterého mám respekt i já, na jeho noční toulky hradem, a všichni tři si sedneme k šálku bílé kávy a poněkud oschlým kupovaným koláčkům v bytě nad pokladnou, galerií a archivem. Vstupní část hradu je opravena úplně a uzpůsobená k celoročnímu obývání. U kávy líčím průběh maturity i pocity z přijímaček. Babiččinu zajímá úplně všechno, samozřejmě, tudíž do postele v maličkém pokojíčku s oknem vedoucím na hradby padnu víc mrtvá než živá deset minut po jedné hodině! V tu ránu usnu jako špalek. Nebo vlastně pařez.

Za těch pár hodin, kdy pilně doháním spánkovou mezeru, se mi nestihne nic zdát! Je to trochu podfuk, těšila jsem se na erotické sny, které mi přál Hynek! Brány hradu se otevírají v devět, tudíž když v sedm ráno vstanu, namáznu si dva připravené rohlíky sýrem a zdlábnu je s hrnkem čaje, stále mám ještě dost času vypůjčit si babiččino kolo a s Pařezovou košilí, vypranou a krásně vonící, uloženou v igelitové tašce, to aby vůně nevyprchala, vyrazit šůsem z kopce dolů na parkoviště a odtud devět kilometrů do Vlčic, odkud je to k tábořišti na severní straně Žabáku coby kamenem dohodil. Přes den nebudu mít příležitost košili vrátit a jelikož nevím, na jak dlouho Pařez se svými kámoši plánuje pobyt v našich končinách, nechci svou návštěvu tábořiště odkládat.
Navíc takhle po ránu mám největší šanci je u stanů zastihnout! Přes den mohou být na výletech, večer v hospůdce nebo co já vím, kde… Opírám se do pedálů s vervou, ono to ani jinak nejde, proti mojí hliníkové závodce je babiččin arab vyloženě výzvou do pranice. Znovu babičku obdivuji. Dolů kolo frčí samo, což o to, zpátky na hrad to bude pekelná zabíračka! Najít místo poblíž vody, kde stojí tři malá iglú, mi zabere víc času, než jsem počítala. Kdy jsem tu byla předevčírem v noci, byla tma, kterou Pařezova baterka zaháněla jen velmi stěží. Za bílého rána okolí vypadá poněkud jinak, vzdálenosti na kole, byť neuvěřitelně těžkém, jsou mnohem kratší, zabírají méně času, než když jsme šlapali pěšky, já ve vypůjčených žabkách, přesto se mi nakonec podaří odložit kolo do houští a pokradmu se přiblížit až ke skupince borovic. Chci situaci nejprve okouknout, nerada bych je budila… Povídali! To všechno je jen krycí manévr. Přistihnu se, že důvod mého indiánského plížení je zcela prostší: nechci vzbudit Pařezovy kamarády! Ideální by totiž bylo, kdyby on byl vzhůru…
Moje přání se mi splní, leč jaksi pouze napůl. Dvě iglú jsou pevně zavřená a z jednoho se dokonce ozývá temné mručení, až se musím pousmát, Pepe nebo Tom pěkně zařezává, třetí je rozepnuté a jeho majitel sedí na zkřížených nohou u ohniště před ním, avšak ve chvíli, kdy se k němu chci zezadu připlížit a položit mu ruce přes oči, se z jeho iglú vyštrachá ta blondýnka! Dnes nemá krátké vlasy spoutané culíčky, je rozcuchaná jako vrabec a nutno říct, že jí to sluší snad ještě víc. Tím spíš, že je oblečena pouze v kalhotkách a černé podprsence! Přisedne si k Pařezovi na bobek, chvíli se dívá, jak otevírá konzervu, jejíž obsah nerozpoznám, možná jde o fazole nebo čočku, pak mu něco řekne, Pařez pokrčí rameny, jako že může být, vyklepne

obsah konzervy do kotlíku a místo toho, aby rozdělal oheň, rozběhne se za dívkou k blízkému rybníku. Musím se za druhým iglú postavit, abych mohla sledovat, jak se ti dva u vody svlečou úplně do naha, holka je rychlejší, postavu má pěknou, urostlou, osmělí se první a než se Pařez vysouká z trika a těsných boxerek, laškovně ho pocáká. Pařez jí slíbí krutou pomstu a na moment se otočí, aby odložil šatstvo z dosahu možné sprchy, čímž mi dopřeje možnost zhodnotit i jeho nahotu. Zvědavě se natáhnu ještě víc. Vypadá naprosto skvěle, má široká ramena, pevný hrudník porostlý chloupky, úzké boky a vysvalovaná stehna i paže. Coby muž je na tom také dobře, udělám uznalý obličej, ačkoli mě nemůže nikdo vidět. Delší šmírování mi nedopřeje, obrátí se a po třech čtyřech krocích zajede pod hladinu šipkou.
Schovávat se za stany nemá cenu, natož snad čekat, až se ti dva vykoupou! Má holku, škoda. Nakonec, nemohla jsem čekat, že takový kluk bude volný. A stejně miluji Hynka, i když si to vůbec nezaslouží… Vypranou košili položím i s igelitkou na práh iglú, vrátím se pro kolo a vydám se na strastiplnou cestu vedoucí převážně do kopce. Závěrečný úsek od parkoviště k hradu mi dá problém kolo vytlačit, natož pak na něm vyšlapat!

V rekvizitáři historických kostýmů, které babička nechala pořídit právě pro brigádníky, si vyberu těžké zelené šaty s bílým živůtkem. Všichni zaměstnanci hradu, kteří přijdou do styku s veřejností, musí být oblečeni dobově, tedy nejen pokladní či průvodkyně, ale i Rudla s Danou v šenkovně a dokonce i Eda, který sice na hrad oficiálně nepatří, ovšem coby bývalý elektrikář v důchodu je tu s babičkou sedm dní v týdnu a zastává neplacenou funkci „hocha pro všechno“, jak si sám říká. Kostým má naprosto dokonalý, k dlouhé suknici nosí vysoké škorně a z vlastní iniciativy na řetězu kolem pasu meč. Babi mi ještě učeše jakési buchýnky z vlasů protkaných zelenou stužkou a připláclých ke každému uchu, nic nedbá na moje protesty, že vypadám, jako bych měla na hlavě sluchátka, vidět mě ségra, nejspíš by se s mála ještě na Vánoce, a zaujmu strategické místo v hradní pokladně, abych prodávala jednu vstupenku za druhou. Není to těžká práce, počítače dorazily i na středověký hrad, stačí mi zadat kódy, jiný má dospělák, jiný dítě, student či důchodce, máme tu vymyšlenosti jako rodinné vstupné a podobně, z tiskárny vyjede příslušný lístek a ještě mi počítač spočítá, kolik mám dotyčnému vrátit, abych neprodělala. Inu, technika. Suvenýry ani pohlednice se mě netýkají, ty prodává brigádnice Vlaďka v galerii, kde mimo možnosti koupit si něco na památku zavane duch dějin, neboť kromě velké sádrové makety hradu po počítačové rekonstrukci (dovedené do nejmenších podrobností) jsou zde na jednotlivých panelech i ofocené rytiny, obrazy a v neposlední řadě fotografie z nejnovější historie hradu.
Moje práce není těžká ani náročná, zato je takřka nepřetržitá. Prázdniny sice ještě nezačaly, nicméně v neděli se hrad návštěvníky hemží od samého rána. Historii hradu znám za ty roky babiččina působení na Kozím hrádku, stejně jako z mého samostudia a zálibě hrabání se v archívu, zpaměti, stačí si ji jednou přečíst a mohu bez bázně a hany předstoupit v každou celou před dychtivé skupinky lidiček prahnoucích po vědění. Největší úspěch má pověst o zazděné komorné a pak se také hodně líbí středověká toaleta, kterou jim doporučím k návštěvě. Každý do ní alespoň zvědavě nakoukne. Babi ví moc dobře, že mnou může zaplácnout mezeru po paní Jeřábkové, aniž by mě musela kontrolovat. Kromě toho, že se nestydím a celkem ráda se i předvádím, tedy v něčem, co ovládám, samozřejmě, v takové matice jsem se celé hodiny krčila v lavici jako ten trpaslíček, jsem schopná díky svým zájmům o historii zodpovědět i různé zvídavé otázky návštěvníků. Ne všechny, to je jasné, občas se objeví opravdu odborné. Anebo recesistické.
„Slečno, používal se v těch výsernicích toaletní papír?“ zeptá se například jeden ze tří čundráků, co se mnou laškovali už při koupi vstupenek. Ostatní návštěvníci samou zvědavostí zmlknou, nikdo neruší, asi je to zajímá také.
„Ne, protože v té době ještě neexistoval,“ odpálkuji ho a všichni se pobaveně zasmějí.
„A čím se teda utírali?“

Jelikož mu nechci dokázat, že tohle tedy vážně netuším, s kamennou tváří improvizuji: „Nejprve ničím, později používali otepi slámy a podobně. Záleželo na ročním období.“
Frajerovi sklapne, víc nemá co namítnou. Dávno jsem přišla na to, že člověk nesmí dát najevo slabost, natož neznalost! Vždycky je třeba odpovědět, i kdyby nesmysly.
Poslední pauzy se na hradě žádné nenosí, pouze mě přijde babička na chvíli vystřídat, abych se mohla skočit nahoru do bytu najíst. Na smažené Langre ani hot dogy z šenkovny nemám chuť, raději si připravím svůj oblíbený lehký zeleninový salát z rajčat, okurek a paprik, ochutím jej solí, pepřem, octem a olivovým olejem, a ještě nemám ani nastrouhaný balkánský sýr, kterým hodlám tu baštu zasypat, když mě od přípravy oběda jídla samotného vyruší telefonát. Vzhledem k tomu, že jde o *Hříšný tanec*, je mi jasné předem, kdo volá!
„Ahoj, zámecká paní. Jak se daří?“
„Fajn. Proč?“ Nechce se mi věřit, že by volal jen proto, aby se zeptal právě na tohle!
„Zajímá mě to. Jestli to máš lepší než tady u nás.“
„Nevím, jestli lepší. Jiná práce, jiný peníze, prostě všechno jiný. To je všechno?“
„Proč jsi tak uštěpačná?“ nechápe, načež si vzpomene: „Ne, vlastně ne. Hledal tě tu nějakej úchylák.“
„Cože? Mě? Jakej úchylák?“
„No, ptal se na tebe, myslel si, že tu ještě děláš.“
„Ten s tím kabrioletem?“
„Nedělej si iluze,“ zasměje se. „Tenhle přišel pěkně po svých. Docela bedna, drsnej vous, špinavej blond. Mám dojem, že už jsem ho tady jednou viděl.“
Víc mi ho popisovat nemusí, jsem doma. Prokop!!!
„A co jsi mu řekl?“
„Neboj, neprozradil jsem tě.“
„No, to jsi moc hodnej,“ zakřením se.
„Přece tě nevydám na pospas úchylovi, že jo.“
„Jsi zlatíčko.“
„A cos myslela?“ baví se.
„Že ti třeba na čerpačce chybím,“ rýpnu si.
„Co ty víš,“ zasměje se pobaveně. „Tonda taky říkal, že je tu bez tebe nuda.“
„A co ta druhá slečna? Janička?“ vzpomenu si na jméno.
„No jo, Janička,“ protáhne a tentokrát se zasmějeme oba.
„Hynku, ráda jsem tě slyšela, ale musím končit, jinak se nestihnu najíst. Dík za telefon a starost.“
„Kus žvance je ti přednější, jo? To si budu pamatovat,“ vyhrožuje mi se smíchem, nicméně se rozloučí: „Měj se.“
K misce salátu zdlábnu dva krajíce chleba a jsem tak plná, že se do pokladny málem skutálím. Frajer, kterého zajímal toaletní papír, tam postává a tváří se, že si čte *Návštěvní řád* vyvěšený na ceduli vedle pokladny.
„Přinesl sis slámu?“ zazubím se na něho.
„Na co…?“
„No, myslela jsem, že jsi přišel výsernici vyzkoušet.“
„Mám jen lopuchy,“ převeze mne. „Neříkalas, že záleží na ročním období?“
Rozesměji se a on se ke mně přidá. Kolem okénka se ochomýtá ještě následující hodinu, kdy se mě v krátkých pauzách mezi jednotlivými návštěvníky snaží balit. Fórky používá dost ubohé, ničím mě nezaujme, ačkoli v obličeji je snad ještě hezčí než Hynek. A to už je co říct! Je to takový ten prototyp hezounka, skoro se divím, že se neživí modelingem. Nebo coby gigolo, v tom by měl taky úspěch. Starší paničky by ho jistě braly všemi deseti!
„Až budeš mít po šichtě, přijď *Na Molo* na pivo,“ pozve mne nakonec, když mu dojde trpělivost strkat hlavu do okénka a neustále uhýbat dalším zájemcům o prohlídku.

„To víš, že jo," zazubím se pobaveně, a on to vezme jako souhlas a odkráčí. Ve své nadutosti ho ani nenapadne, že jsem to mohla myslet ironicky! Nejsem starší panička, tím to bude, kluk pro mě musí být přitažlivý něčím uvnitř.
Vytížená jsem opravdu hodně, esemesku pro Anetu smolím dobře čtvrt hodiny. Není divu, když pokaždé napíšu jedno dvě slova a už jsem zase vyrušená!
ZDRAVIM Z HRADU. TAK CO, UZ TE TO PRESLO, SHERLOCKU? ☺
Dvojitým Smolíkem na konci naznačím, že by si z celé události měla také začít dělat legraci, leč kamarádka odepíše vzápětí a zcela vážně:
VČERA JSME SE ZASE POHADALI A ON ŘEKL, ZE SLAPNOUT VEDLE PRECE MUZE KAZDEJ. TO JE JASNEJ DUKAZ!!!
Krucinál! A takovou jsem měla dobrou náladu!!
ANET NEBLAZNI. CO TI MEL NA TO RICT? TVOJE OBVINOVANI HO MUSÍ URAZET I VYCERPAVAT. RADIM TI DOBŘE, UZ TOHO NECH!!
Není nad to, když *dobrá* kamarádka *dobře* poradí! Nejlépe tak, aby tím kryla záda sama sobě, že.
Snažím se myslet na něco mnohem příjemnějšího, třeba na Hynka, jenže se mi to moc nedaří. Místo jeho tváře se mi na očním pozadí neustále promítá Pařezův obraz. Vybavím si dokonce i tuhost jeho svalů, když jsme se k sobě tiskli pod jedním spacákem. Určitě dělá víc sportů než jen horolezení. Když jsem do něho omylem vrazila, málem jsem si o něj udělala modřinu. Byl jako ze žuly! A ten jeho úsměv… Tak podmanivý… Škoda že má holku, napadne mě za odpoledne asi posté. Ačkoli… proč mě šel pěšky hledat k čerpačce poté, co u stanu objevil vrácenou košili? Mohl přece celou záležitost považovat za uzavřenou!
Chtěl se mnou mluvit? O čem? Jen tak, prohodit pár slov, protože jsme toho za páteční noc napovídali tolik, jako jiní za několik dní? Protože jsme si rozuměli? Šel by *jen* kvůli pokecu tolik kilásků??
Protože jsem zvědavá ženská a protože sama nemám šanci tuhle záhadu rozluštit, do pěti hodin, než pokladnu definitivně uzavřu, do půl šesté, než s babičkou a Edou vyženeme opozdilé návštěvníky i dva blbečky, co se chtěli na hradě schovat, nejspíš aby zde strávili romantickou noc, přičemž netušili, že Devil by jim tu romantiku trochu opepřil, do šesti, než se převleču do džínsů a trička a do sedmi nenavečeřím květákového mozečku, který nám babi připraví, ve mně uzraje plán.
Je vlastně velmi jednoduchý, týká se mne, kola a výletu do tábořiště, a podle všeho by měl vyjít. Jenže ono není podle všeho. Když totiž urazím devět kilometrů na babiččině vehiklu a tentokrát už bez tápání najdu skupinku borovic, aniž bych se skrývala v houští, po dvou zelených a jednom modrém stanu není ani památky! Nejdřív se zmateně rozhlédnu, trochu mě vykolejí přítomnost masňáckého stanu nedaleko, že bych se opět spletla a našla jiné stromy…? Ale ne, tady jsem přece ráno nechala kolo a tady… Pohled na tři uválené kruhy, nikoli v obilí, nýbrž v trávě, mě přesvědčí, že nejsem takový popleta, jak jsem si v první chvíli myslela. Při bližším ohledání objevím ještě další známky táboření, byť tedy musím hodně hledat. Pařez a jeho kamarádi jsou praví trampíci, protože ohniště si vyrobili odkrytím drnu trávy a po použití ho zase zakryli, takže zcela zahladili stopy. Nikde nenajdu ani žádné odpadky. Líbí se mi jejich přístup, jsem totiž dost ekolog a nesnesu lidi, kteří bez zábran vyhodí do lesa igelitové tašky s botelem, pneumatiky hodí na kole a pet láhve všude, kde je napadne. Takovým bych napařila deset let veřejně prospěšných prací! Do hnutí Greenpeace bych šla klidně s ním! To, že se parta prostě zvedla a popošla o kus dál, se mi líbí mnohem méně. Vlastně na mě díky tomu padne smutek.
Proto mě Pařez vyhledal na čerpačce!! Chtěl se nejspíš rozloučit. Anebo je vysvětlení ještě prostší, jednoduše měli cestu kolem a on se zastavil. A já už si myslela, že šel takovou dálku kvůli mně, aby mě viděl!! Romano, Romano. Ty jsi fakt nepoučitelná! Hynek mi dává svou školu celý rok a já jsem pořád stejně naivní a důvěřivá. Ale už nebudu!!!

Při zpáteční cestě zahlédnu *Na Molu* jiné čundráky. Jsou to ti tři výtečníci s výsernicí, momentálně jich je sice pět, připojily se k nim ještě jakési dvě děvenky, které nespustí oči z tmavovlasého hezounka a smějí se ochotně všemu, co řekne. Vsadila bych se, že i kdyby jim oznámil, že se jde vymočit, budou z toho mít v červnu Vánoce! Určitě by holčičkám, kterým nemůže být víc než patnáct, nejspíš nějaké místní křehulky, pěkně spadla čelist, kdybych se přihrnula k jejich stolu, ale já to neudělám. Jela jsem sice na pokec, jenže s Pařezem, se kterým bych si měla co povídat! Ne s borcem, co mě naprosto nepřitahuje ani psychicky, ani fyzicky. Bez ohledu na to, jak moc je krásný! Krasavce jakou vysoustruhovaného jsem už měla, díky.
Místo toho šlápnu do pedálů a o chvíli později tlačím tu těžkou rachotinu do kopce k bráně hradu. Večer je opravdu krásný, kolem každé lampy se houfují roje můr, naráží do nich, jen to klepe, po větru se až sem nahoru nese žabí zpěv, díky kterému dostal rybník svůj název, desítky žabích hrdel skřehotají v různě vysokých tóninách, je z toho skoro koncert, na chvíli se zastavím, abych si ho vychutnala, a dole v kempu kdosi neúnavně tluče do bonga. Jeho hra nemá žádnou melodii, možná se teprve hrát učí, případně jde o projev jeho rozervané duše. Usmyslím si, že si musím pořídit bongo! Pak se tomu nápadu zasměju a tlačím kolo k hradu. Paní Bartáčková by ze mě nejspíš vyrostla!
„Ty už jsi zpátky?“ podiví se babička, když na ni zazvoním od brány. „Měla jsem strach jít spát, že tě neuslyším, až se budeš vracet. Musíme si domluvit, kde ti budu nechávat klíče. Je mi jasný, že nebudeš trávit večery se starou bábou.“
„Ona tu nějaká je?“ podivím se s úsměvem.
„Jen se mi posmívej,“ durdí se naoko.
„Babi, ty nebudeš stará nikdy,“ utěšuji ji. „Při všech tvých aktivitách nestihneš zestárnout. Na lidi jako ty je příroda krátká, víš.“
„O, děkuji,“ zazubí se. „Slyšíš ji, Edo? Lichotnici jednu… Poslyš, Romčo, nepotřebuješ něco?“
„Dovol?!“ ohradím se dotčeně.
„Já to říkám pořád, Esterko,“ zazubí se na ni Eda. „Ty jsi čupr holka.“
„Vy dva si můžete podat ruku,“ vzdychne s úsměvem, načež se obrátí zpátky na mne: „Být vitální někdy pořádně vyčerpá, proto musím regenerovat spánkem. Kdybys chtěla, pusť si televizi nebo si zapni internet, něco k snědku taky najdeš, no však to znáš, jako doma.“
„Doma občas nic k snědku najít nelze,“ zasměji se.
„Vážně? No to je hrůza, jak to ta máma vede!“
„Máma za to nemůže,“ zastanu se jí. „Většinou nákup sežereme hned z tašky, chápeš, nestačíme ho ani dát do ledničky… Neboj, babi, já se o sebe postarat umím. Doma i tady. Rozhodně se nudit nebudu, chci si chvíli číst.“
S tím čtením nijak neblufuji, akorát že si nehodlám vytáhnout z báglu žádný román. Jakmile se vysprchuji, v noční košili a svazkem klíčů zamířím do archívu. Světlo žárovky ozáří poněkud ponurou kobku s původními klenbami, pod kterými jsou uloženy regály se svazky a starými dokumenty, jež pořádně ještě nikdo neměl čas prozkoumat a měly by se týkat právě Kozího hrádku. Už jako malou mě hrozně lákalo listovat knihami, v nichž každá stránka šustí stářím a může obsahovat bůhví jaké poklady! Tím myslím informační poklady, ne mapu, kde najít hrnec zlatých dukátů. Knihy jsou psané německy nebo latinsky, moje školní latina nic moc, Vostrá mi ji pěkně zprotivila, přesto si sem tam něco přeložím. S němčinou coby druhým jazykem, jejž jsem se musela na gymplu učit, jsem na tom přece jenom o něco lépe. Je to krásně vzrušující dotýkat se zapsaných historických událostí, smět si osahat dějiny hradu. V archívu mi vždycky utíká čas příšerně rychle, nebýt tichého zaklepání, nejspíš by mě probralo až kohoutí kokrhání! Takhle sebou docela trhnu a se zatajeným dechem poslouchám. Ticho se zdá být dokonalé, když tu náhle znovu tiché ťuk ťuk přicházející zprava. Jelikož se po celé pravé stěně táhnou pouze regály a není tam žádné okno ani dveře, na které by mohl

někdo klepat, proti mé vůli se mi naježí všechny chloupky. Původ zvuků by se dal jistě vysvětlit spoustou jiných způsobů, jenže problém je, že mě napadne jen ten jeden – pohádka, kterou krmím dychtivé posluchače na nádvoří v každou celou hodinu! Pohledem na mobil se ujistím, že je deset minut po půlnoci, hodině duchů, tudíž těžkou špinavou knihu, kterou jsem měla rozevřenou na stole a v níž byl nejspíš rodokmen jedněch z původních majitelů, bohužel psaný švabachem takže pro mě poněkud nečitelný, zase šoupnu zpátky do regálu, popadnu mobil i klíče a šupajdím z archívu, jen mi nohy v babiččiných o číslo větších pantoflích pleskají o paty. Rychle archív zamknu zvenčí, přičemž si prvně rozsívám na schodišti, teprve pak otočím vypínačem, abych v archívu zhasla, otočím se – a málem zařvu hrůzou při pohledu na postavu v bílém hábitu, která stojí ve vchodových dveřích!
Naštěstí jen málem, protože si v poslední chvíli uvědomím, že to jsem já! Dveře jsou z velké části prosklené, byť opatřené silnými ozdobnými mřížemi, přesto obraz mé siluety věrně vrátily. Bílý hábit není nic jiného než noční košilka barvy slonové kosti s růžovým medvídkem na prsou, co mi nedosahuje ani ke kolenům. Otřu si hrůzou orosené čelo a svižně vyhupkám schody k bytu, přičemž se na každém schodu otáčím jako to pako, abych za sebou pečlivě zamkla – a to i těžké dveře mé komůrky! Normálně mi hrabe.

Babičce se o tajemných zvucích nezmíním. Vysvětlila by mi, že na nich není vůbec nic tajemného. Na starém hradě prostě stále něco klepe a ťuká a praská a vrzá, materiál pracuje, dřevo se sesychá, červotoč kutá… Tady někde má ostatně své kořeny i pověst o zazděné Elišce! Babička mi to vysvětlovala jako malé holce mockrát. Lidé v dávných dobách středověku (a ještě mnohem dřív) měli tendenci svádět to, čemu nerozuměli, na nadpřirozené síly. Absolutní ticho totiž nejspíš neexistuje.
Na otázku, jak jsem se vyspala, prohlásím, že skvěle, což ostatně není žádná lež. Poté, co se mi povedlo usnout, jsem spala jako když mě do vody hodí a nebýt budíku na mobilu, nejspíš bych sama od sebe na devátou vůbec nevstala.
Proti neděli je dnešní služba procházkou růžovým sadem! Každou hodinu sice zopakuji tak jako tak historii hradu, leč skupiny návštěvníků jsou podstatně slabší než tomu bylo včera. Tím pádem mám v pokladně čas brousit po internetu i esemeskovat s lidmi ze třídy. Spousta z nich čekají ještě tento týden další přijímací zkoušky, každý si podal více přihlášek než jednu, proto se to nashání. Já se svými třemi patřila mezi ty skromnější! Najedu si na netu i na stránky fakulty, zadám svoje číslo a spíš z nudy si zkontroluji, zda už nejsou výsledky. Samozřejmě ještě být nemohou, je to příliš brzy, ale tak co kdyby, no. Stav žádosti *dosud nerozhodnuto* mě ujistí v tom, že co kdyby je pouze moje toužebné přání. Vlastně nevím, nač tak spěchám! Není sladká nevědomost, v níž mohu doufat, že mě vezmou, lepší než to, abych ve svých údajích žadatele našla zápis *nepřijat(a)*??
„Pětkrát studentskou," přeruší mě z mého dumání Bukovský hlas. Rychle internet vykřížkuji, najedu do programu a teprve pak zvednu hlavu a podívám se skrz tepané mříže kukaně do tváře dalšího opruzáka, jak by řekl Hynek.
Samým překvapením ve mně hrkne. Kdepak opruzáka!! Hynek by v tomhle případě řekl *úchyláka*!
„Co ty tady?!" vyhrkneme s Prokopem současně, a protože se shodneme fakt snad na desetinu vteřiny, oba se tomu okamžitě rozesmějeme.
„Ahoj, Romano," pozdraví mě poté. „No my se jdeme podívat na hrad, na tom zase tak moc k divení není, ale že tu potkám právě tebe, to mi hlava nebere. Ty jsi všude!"
„Všude ne," zasměji se. „Jenom v pravou chvíli na pravým místě, víš? A mimo to jsem tu na brigádě."
„Hledal jsem tě u *Papouška*," přizná se mi a já ani nemuknu, že to vím!
„Tam už jsem skončila. Teď budu týden tady."
„Z čerpačky na hrad, docela změna, ne?"

„Změna je život,“ ujistím ho. „V obou případech jsem byla jen na výpomoci. Skutečnou brigádu budu mít tady, ale až během celého srpna. Babička potřebovala někoho na záskok, tak jsem to vzala.“
„Babička…?“
„Kastelánka.“
„Fakt? Tohle bylo vždycky moje přání.“
„Mít babičku kastelánku?“
„Mít možnost prolézt si hrad nebo zámek sám, bez vymezených prohlídkových tras, bez průvodce, ne abych byl za pětačtyřicet minut zase venku a z celýho komplexu viděl pět místností,“ svěří se mi.
„Tady se ti to trochu splní,“ lákám ho. „Hrad procházíš sám a můžeš pobýt třeba do večera.“
„Super,“ těší se. „Takže pětkrát studentskej lupen…“
Zatvářím se, jako by mi hrad patřil, a utrhnu pět vstupenek, aniž bych je nechala projet počítačovou tiskárnou. Jednu stranu tak mají prázdnou, siluetu Kozího hrádku nehyzdí údaje o ceně a datu prohlídky, nic takového, na druhé straně je vypsaná stručná historie. Podám je Pařezovi: „Pozornost podniku. Ber to jako dík za to, že jsi mi pomohl, když jsem byla v nouzi.“
„Ale to nestálo za řeč,“ mávne rukou.
„Kde to vázne?“ To už k okénku přistoupí také Pepe se Silvou, kterým čekání na vstupenky připadá příliš dlouhé. „No ne, kde se tu bereš?“
„Brigádničím,“ ujistím ho. „Někdo si užívá prázdnin, jinej vydělává, to je taková ta dělba práce…“
„Nonono, ohradí se Tom. „Zapomnělas dodat, že někdo si užívá zasloužených prázdnin! Mít všechny zkoušky hotový hned zkraje června si přece zaslouží prázdniny. Až budeš na vejšce, pochopíš. Pak přijď, pokecáme.“
„Nebo radši hned,“ usměje se na mě Pařez tím svým neodolatelně podmanivým způsobem. Mrknu na hodinky, a protože se kvapem blíží jedenáctá, zklamu ho: „Hned to nepůjde. Pokud tedy nechceš pokecat o pánech z Kozího hrádku…“
Zamknu pokladnu, předstoupím před zhruba dvanáct návštěvníků, co se během poslední hodiny sešlo, z toho je pět z Pařezovy party, s potěšením si uvědomím, že ta prsatá blondýnka chybí, proto jen *pět* lístků, a niž bych dbala na Tomovy narážky, jak mi to v těch princeznovských šatičkách sluší, zvučným hlasem spustím naučenou parádu: „Vážení návštěvníci, dovolte mi, abych vás přivítala na prvním nádvoří jednoho z největších strážních hradů na našem území…“ Cítím na sobě pohledy všech, ale já se dívám především na Prokopa, jako bych celou historii vykládala právě jemu. A taky že vyprávím! Ti ostatní jsou něco jako křoví. Předvedu jim pravou středověkou toaletu, samozřejmě je nadchne. Pepeho zajímá, zda je stále funkční.
„Samozřejmě,“ ujistím ho. „Kamenná římsa je původní, dřevěné prkénko pochází z osmdesátých let a toaleťák současný. Ten ale z bezpečnostních důvodů chybí. Vzhledem k tomu, že jde o suchý záchod, doporučuji v případě potřeby toalety na prvním nádvoří, hned vedle stánku se suvenýry a pohlednicemi.“
Silva, která nakoukne do hlubin temné díry, se vykuleně zeptá: „A kam to padá?“
„Až dolů,“ potvrdím. „Proč myslíš, že vznikl slogan *dále od hradu, dále, nebo tě stihne neštěstí nenadálé*?“
„Proto ty bezpečnostní důvody,“ dovtípí se Pařez a s úsměvem je prostě boží!
„Dokdy si můžeme hrad prohlížet?“ zeptá se pán s turistickou hůlkou.
„Nedoporučuji zůstávat po setmění, jednat tu straší služebná Eliška, kterou za drobné krádeže nechal hradní pán zaživa zazdít v prostorách hradu, a jednak na noc vypouštím Ďábla. A ten je určitě horší než Eliška.“
Copatá holčička, která je tu se svými rodiči, má oči navrch hlavy. „To je čert?“

„Ne, to je pes," uvedu informaci na správnou míru.
„Zaživa zazdít za krádež, to je krutý," soudí Monika.
„Středověk se s nikým nemazlil," pokrčím rameny. „Ostatně, Eliška se mu za to pomstila. Údajně po celý týden děsila všechny obyvatele boucháním a kopáním do zdi a úpěnlivými prosbami. Pána hradu však neobměkčila. Když po týdnu konečně umlkla, všem se ulevilo. Bohužel ne na dlouho – od té doby totiž na hradě straší a zvláště za tichých nocí je slyšet její klepání a ťukání na zdi po celém hradě."
Ubohá holčička vypadá, že by to nejradši otočila a drandila z kopce dolů na parkoviště, ostatní moje vyprávění odmění úsměvem. Pověst přidávám navíc, v oficiální historii hradu o ní není žádná zmínka.
Pak už návštěvníkům popřeji pěknou prohlídku a spoustu krásných dojmů, a zatímco oni se rozprchnou po hradě, já se vrátím zpátky do pokladny, abych prodával vstupenky další partě. Moc se nesoustředím, neustále nedočkavě vykukuji, kdy se vrátí Pařez. Nerada bych ho propásla! Sice si nemyslím, že by jen tak kolem prošel a nerozloučil se, ale přece jen… A pak, štěstí přeje připraveným!
On i jeho kamarádi si to na hradě fakt užijí, stráví v něm půldruhé hodiny! U okénka se u mě zastaví všichni, nejen Prokop. „Máme to tu fakt pěkný," pochvalují si, jako by hrad byl v majetku mé rodiny. „Z věže je super výhled, nadělali jsme fůru fotek," libuje si Silva.
„Elišku jsme neviděli, škoda," lituje Pepe.
„Kdybys dobře poslouchal výklad, věděl bys, že ji nemůžeš vidět, nýbrž slyšet," vrátím mu páteční kroucení ruky. Ostatní mou hlášku odmění smíchem, a protože mají hlad, víc se nezdržují, spíš jeden druhého pobízejí ke spěchu.
Vyčkávavě se podívám na Prokopa a on v téže chvíli na mně.
„Ty nejdeš?" zajímá se Monika.
„Běžte napřed, já přijdu," pobídne je.
Za tohle rozhodnutí mu věnuji úsměv. „Umřeš hlady…"
„Elišce to trvalo týden," předvede mi, že on můj výklad vnímal pozorně. „Proč bych já nevydržel pár hodin navíc,"
Ty hodiny beru s rezervou, každopádně je to od něho milé!
„Už jsem myslel, že tě až do října neuvidím."
„Října…?"
„Než nastoupíš na fakultu," vysvětlí. „Tady odtud aspoň neutečeš, drží tě mříže."
„Proč bych měla utíkat?" ohradím se nechápavě.
„Nevím, proč utíkáš. Nebo před čím," pousměje se. „než jsem se v sobotu vyspal, bylas pryč. V neděli ráno najdu košili – a ty zase nikde."
„V sobotu jsem chvátala do práce," vysvětlím. „A včera ráno… Nebyl jsi tam."
„Museli jsme se minout o chviličku," namítne. „Hledám tě na čerpačce – a zase smůla. Ale já vím, čím to je!"
„Čím…?"
„Že ty jsi neposeda?"
Vybuchnu smíchy. „Možná. Ty ale taky. Myslela jsem, že jsi odjel. Sbalili jste ležení…"
Překvapeně se na mě podívá. Sakra, takový přehmat! Nechtěně jsem mu na sebe práskla, že jsem ho také hledala!! „Domů jedeme až koncem týdne, v neděli máme sraz s klukama, co lezeme po skalách, pojedeme lézt Broumovské stěny nahoru do Adršpachu. Není kam spěchat, je tu hezky, pěkný holky, počasí přeje… Akorát jsme se přesunuli do kempu dole *U Mola*. Z téhle strany je lepší koupání a je to tu mnohem živější než ve Vlčicích. Tam odtud je všude daleko. A kromě toho, nějací lidi si na nás stěžovali, že jsme moc hluční."
„A byli jste?" zajímám se pobaveně.
Omluvně pokrčí rameny. „No jo…"

Jelikož je čas na další výklad, zamknu pokladnu a Pařez, který mě s mírným úsměvem sleduje, se dozví historii hradu v krátké době podruhé. A to ještě netuším, že stihne i výklad ve tři! Mezitím postává u okénka a v pauzách, kdy nikdo neopruzuje o vstupenku, si povídáme o všem možném. Teprve v půl čtvrté, kdy mu už v břiše zpívají žáby málem tak hlasitě, jako ty skutečné ve stejnojmenném rybníku, usoudí, že je nejvyšší čas vyrazit.
„Dej si něco dobrého," přeji mu.
„Snědl bych možná i kapustu, jak ji nemám rád," směje se.
„Tak… ahoj… ?" zkusím to.
„Co bys řekla zajít se navečer vykoupat?" nezklame mne.
„Řekla bych super," ujistím ho.
„V tom případě není co řešit," kývne spokojeně. „V sedm si dáme spicha na parkovišti dole pod hradem. Vyhovuje?"
Kývnu, Prokop mi věnuje jeden z těch svých skvělých úsměvů a bez dalších řečí odkluše za ostatními.
Nakonec to s tím výrokem o *hodinách* zdržení vůbec nepřeháněl!

11. KAPITOLA

Jeden by nevěřil, jak se může za jistých okolností hodina a půl do konce směny vléct! Přímo neuvěřitelně. Ono to tak bývá, když člověk dělá něco zajímavého, čas letí, například doba strávená s Prokopem, byť on postával zvenčí pokladny a já na něj koukala zevnitř jako pes z boudy, zatímco když se na něco těší, číslice na displeji digitálních hodin na protější stěně snad zamrzly, či co! Trochu vzruchu přijde až poslední půl hodiny, kdy na hrad dorazí uřícená tlupa dětiček s ještě uřícenějším panem učitelem, který mě přesvědčí, abych jim prodala vstupenky, prý to do konce otevírací doby stihnou a vezmou hrad „šmahem."
„Nevím, jestli brát hrad šmahem je nejlepší přístup k návštěvě kulturní památky," pousměji se na rudolícího pedagoga, nicméně zamknu pokladnu a extra pro ně podám výklad navíc. Kdybych si ho ušetřila, taky tak! Velice brzy zjistím, že mě neposlouchá ani pan učitel, který si neustále otírá čelo kapesníkem. Dětičky ještě o něco mladší než Lucka se pak mezi sebou pošťuchují, neustále brebentí a zajímá je všechno, jen ne historie. Zaslechnu hlášky jako „pitomej výlet", „blbej hrad" a „debilní učitel". V tom posledním případě se jim zase tak nedivím, právě díky třídnímu a jeho špatné orientaci si prodloužili devítikilometrovou túru z Vlčic o takřka jednou tolik! Jelikož mají naplánovanou návštěvu Kozího hrádku, musí ho navštívit, děj se co děj, ačkoli dětičky by se mnohem raději koupali v rybníku.
Nakonec zase tolik volného času nemám! Zavřít hrad se nám podaří teprve v šest – a za zdržení skutečně nemohou děti, vždycky se najdou loudové, co chtějí za svých padesát užít co nejvíc, pak se vysvleču z kostýmu, dám si rychlou sprchu, což babička považuje za čirý nesmysl (svěřila jsem se jí totiž, že se půjdu vykoupat), zdlábnu k večeři hermelínový salát a třikrát za sebou si čistím zuby, aby ze mě náhodou netáhl. Pravda, syrečkový by byl horší, ale i tak! Nakonec nedočkavě vyrazím těsně po půl sedmé a s peprmintovou žvýkačkou, která pálí tak, že mě z ní brní jazyk a ubohé chuťové buňky odumírají jedna po druhé, stepuji po pomalu se vylidňujícím parkovišti dokonce čtvrt hodiny před domluvenou schůzkou! Někdy tu emancipaci fakt přeháním, pomyslím si pobaveně. Nemá to být kluk, kdo chodí na rande s předstihem? Hynek mě však vycvičil i v tomhle. K smrti nesnášel opozdilce a byl schopen prostě odejít, když jsem nedorazila včas, tudíž jsem se velice rychle naučila dochvilnosti. Copak Hynek… Ten mě naučil věcí!! Do myšlenek mi pronikne hukot silného motoru a na parkoviště se vřítí povědomá motorka. Někdy telepatie funguje opravdu stoprocentně! Kousnu se do rtu a nejistě se rozhlédnu. Prokopa zatím nikde nevidím, což ovšem není řešení zašmodrchané situace.

Hynek mne spatří a plavným obloukem zastaví až u mne. Sundá si helmu, ruku upraví tmavé vlasy. „Ahoj, Vrabečku. Vyhlížíš mě? To tě šlechtí," mrkne na mě.
„No, čau," odvětím rozpačitě. „Co tu děláš?"
„Měl jsem cestu kolem, tak jsem si řekl, že se stavím."
„Jo, takhle," odfrknu. „Ještě abys přijel za mnou, co!"
„Proč ten tón?" podiví se. „Přijel jsem za tebou mockrát, netvař se, že si to nepamatuješ."
Vlastně má pravdu, jsem zbytečně útočná. Občas se mu povedlo pár příjemných překupek! To dnešní mezi ně kupodivu nepatří, nejradši bych ho viděla za sedmero horami!
„Nepůjdeme se projít?" Aniž by čekal na odpověď, postaví motorku na stojan a s helmou v ruce se zařadí po mém boku. Naposledy hodím pátravým zrakem po parkovišti. Prokop stále v nedohlednu, aspoň že tak! Zamířím na úzkou pěšinku vedoucí do lesa, tedy na přesně opačnou stranu, než abych ho vedla k rybníku. Štracháme se mlčky do kopce, já o pár kroků vpředu, Hynek za mnou. Mluvit se přitom nedá, oba jsme zadýchaní i takhle, přesto je ticho stále tíživější, tím víc, čím déle trvá. Na malém paloučku se Hynek zastaví.
„Nemusíme jít na pochod Praha Prčice, ne?" zasměje se, odloží si helmu do mechu a svleče si koženou bundu. „Sedni si," nabídne mi galantně.
Posadím se na krajíček a nenápadně mrknu na displej mobilu. Sedm nula tři. Sakra!
„Tak jak tu válčíš, komteso?" usměje se a promne v prstech pramínek mých vlasů, samozřejmě rozpuštěných, historické buchýnky jsem shodila spolu s kostýmem.
„Je tu moc fajn," odvětím stručně.
„Líp než se mnou u *Papouška*?"
Podívám se mu do očí. „O co ti jde, Hynku?"
„Ptám se, jestli ti chybím. Nemůžu snad?"
Trhnu rameny. „Na čerpačce bylo prima, tady je to taky super. Všude mám *kamarády*."
Pochopí narážku a protočí oči v sloup. „I ty hodně dobré?"
„Kamarádi jsou kamarádi," odseknu. „Nemám pro ně žádnou stupnici."
„Takže ti ani nechybím?" zopakuje otázku.
„Děláš, jak kdyby ti na tom záleželo," prohodím ironicky. „Sám máš opravdu *dobrých* kámošek všude spoustu. I v práci."
„Myslíš Janičku? Ale jdi ty," zasměje se. „Je ošklivá."
„Myslím paní Evu," rýpnu si. „Ty utěšiteli."
Pobaveně se rozesměje. „Lukáš kecal, co?"
„Nejdřív jsem nechápala, co proti mně ta ženská má, pak mi to došlo a Lukáš to potvrdil. Spal jsi s ní, že?"
„Prosím tě, nevyhrabávej dinosaury," požádá mě. „Jen jednou a navíc hodně dávno."
Uznale našpulím pusu. Hynek zřejmě měří dvojím metrem! Vzhledem k tomu, že spolu chodíme-nechodíme rok, kdežto na čerpačce pracuje teprve přes šest měsíců, zase takový pravěk to nebude! Nehádám se s ním, vlastně mě to ani nemrzí.
Moje mlčení bere jako ruku podanou ke smíru. Nakloní se ke mně a prsty mě uchopí za bradu, aby mě k sobě natočil tváří. Pak se skloní a já ucítím jeho hebké rty. „Abys věděla, tys mi chyběla. Minule to bylo dokonalý…"
Elektrizující dotek se kupodivu nedostaví. Vysmeknu se mu. „Víš, co znamená ne? Na něčem jsme se domluvili."
„Prosím tě," domlouvá mi. „Takových domluv už bylo…!"
„Tentokrát to myslím smrtelně vážně."
„Proč si odpírat něco, co dělá dobře oběma?" nechápe.
„Vysvětlila jsem ti to mockrát. Nebudu se opakovat." Znovu mrknu na displej. Kruci, sedm patnáct!!
„Někam spěcháš?" všimne si toho.
„Vlastně ano."

„Přijel jsem nevhod?“ zeptá se dotčeně a když mlčím a neutvrzuji ho v opaku, podezíravě dodá: „Máš rande?“
Podívám se mu do očí. „Možná.“
„Romčo, no tak… Nebudeš přece trucovat.“
„Ty to vůbec nechápeš,“ pousměji se, vyskočím na nohy a opráším z džínsů neviditelné smetí. „Díky za přátelskou návštěvu, je to od tebe milé, že ses stavil, když jsi jel kolem. Kdybys dal vědět dřív, udělala bych si na tebe čas. Takhle už něco mám…“
Vypadá trochu namíchnutě. „Sorry, že jsem ti zasáhl do programu.“
„Nic se neděje,“ ujistím ho a byť je to vůči mému kamarádovi celkem sprosté, vydám se cestičkou k parkovišti opět jako první. Vzhledem k tomu, že dolů dorazíme těsně před půl, na Prokopa nenarazíme. Svým způsobem jsem ráda, nestojím zrovna o to, aby mě viděl v Hynkově doprovodu, na druhou stranně to trochu zklame. Je to snad takový dochvilný pedant jako Hynek, který nemůže chvíli počkat?!
Hynek si nasadí helmu. „Měj se.“
„Ty taky,“ usměji se na něho smířlivě a vyprovázím ho pohledem, dokud se mi jeho záda v černé bundě neztratí v zatáčce. Kupodivu necítím lítost!
Nerozhodně mrknu na mobil. Těžko uvěřit, že by byl Pařez tak moc nedochvilný a *ještě* nedorazil! Spíš přišel, nezastihl mě, otočil se na patě a odkráčel. Tohle vysvětlení zní mnohem logičtěji, přesto dám šanci i tomu prvnímu a další půl hodinu lítám po parkovišti sem a tam jako lev v kleci. V osm usoudím, že jsem šlápla vedle a zamířím pěšky do kempu. Je sice kousek od restaurace *Na Molu*, nicméně bez kola, byť babiččiny ukrajiny, mi tahle procházka také nějaký čas zabere. Nejdříve sonduji, zda nesedí v hospůdce, coby náhradní program místo nevydařeného koupání by to bylo dost možné, narazím však na černovlasého hezouna, který si naivně myslí, že jsem přišla kvůli němu, zatáhne mě ke svému stolu a dá mi dost práce, než se vyprostím. Srdečnost je pěkná vlastnost, ovšem nesmí se přehánět! Prokopa ani nikoho z jeho party nepotkám, tudíž se je vydám hledat přímo do kempu, kde zhruba patnáct minut šmejdím v systematických kruzích a lustruji všechna iglú, než konečně objevím ta, o kterých si podle barvy myslím, že jsou těmi pravými. Leč opět mám smůlu, jejich majitelé se kolem nepotloukají a podle toho, jak jsou stany pečlivě zavřené, usoudím, že se nenachází ani uvnitř. Jistě nešli spát za světla! Nechci udělat stejnou chybu jako minule, tudíž si sednu do trávy před modrý stan a obrním se čekáním. Důvod, proč jsem se v sedm nedostavila na parkoviště, vždycky nějak vysvětlím.
No, vysvětlila bych, kdybych k tomu měla příležitost! Prokop mi ji vůbec nedá, jelikož nedorazí ani do setmění. V téhle části tábořiště navíc není zrovna živo, nemám co pozorovat a pekelně se nudím, přesto nelituji, že jsem vyhnala Hynka tak brzy. Jednou se od něj *musím* odpoutat, Aneta měla pravdu od začátku! Pak, když už tábořiště přikryje plášť noci prošpikované jen tu a tam malými ohníčky, se otráveně zvednu a vydám se zpátky na hrad. Opět to vezmu zacházkou přes *Molo*, tentokrát neudělám stejnou hloupost a dovnitř nevkročím, pouze z povzdálí zkontroluji, zda mezitím Prokopova parta nedorazila, načež se zklamaně loudám na parkoviště a odtud cestou do vršku podle ukazatele, jehož nápis pouze tuším, ale ve tmě nepřečtu KU HRADU. Starodávných lamp není zase tolik, aby rozptýlily voňavou letní tmu. Ba naopak, spíš stíny všech možných bizarních tvarů, které vrhají skrčené číhající obludy, jiné se víc podobají lidským stínům. Kráčím čím dál pomaleji, vyvalený očima se snažím proniknout temná místa a ač si nadávám do strašpytlů, jak chci, ještě za sebou nemám ani polovinu cesty a srdce mám v kalhotách!
Natož když se jeden stín přede mnou pohne! V té chvíli udělám samým úlekem málem kotrmelec a aniž bych více pátrala, co se to zvedlo z mlází na kraji cesty, otočím se na patě a pádím střemhlav dolů, div se nepřizabiju.
„Romano?!“

Nebýt toho, že na mě stín zavolá jménem, nejspíš bych se zastavila až dole v restauraci! Takhle se otočím a zahanbeně čekám, než ke mně Prokop dorazí. Řehtá se nahlas!
„Jsem ráda, že jsem tě pobavila," ujistím ho.
„Za ty tři hodiny čekání si to zasloužím," blýskne ve tmě očima a mdlé světlo lampy ozáří jeho tvář. No ne, on se oholil! V mikině a vyšisovaných džínách vypadá skvěle.
„Chceš říct, že čekáš celou dobu tady?!" Málem se chytím za hlavu. „Já ti pro změnu v tábořišti hlídala stan…"
„Tvoje chyba," poznamená s mírným úsměvem. „Když si nepamatuješ, kde a v kolik jsme se domluvili…"
„Pamatuju, ale… něco mi do toho vlezlo," omluvím se. „Moc mě to mrzí. Na koupání je už asi pozdě, co?"
„Záleží na tobě," upozorní mne. „Já ráno nevstávám."
„A já až na devátou!"
„Super," podotkne prostě, vezme mě za ruku a na parkovišti nezatočí vlevo, nýbrž jde stále dál.
„Takhle dojdeme na *Mokrou louku*," uvědomím si. „K rybníku musíme kolem *Mola*."
„Pokud chceme na hlavní pláž," přikývne pobaveně.
Chovám se jak malá!! Sice si trochu zajdeme a do vody se musíme dostat po úzké lávce v rákosí, než se dostaneme na volnou hladinu, ale zase jsme na tomhle konci rybníku úplně sami. Díky otevřenému prostoru a nebi plném hvězd tu není zdaleka taková tma jako nahoře v lese, takže když se Pařez svleče, mohu si ho prohlédnout pěkně zblízka. Aspoň tedy na místech, kde moje okukování nebude neslušné, byť mě ta intimní místa zajímají také, ne že ne. S koupáním jsem počítala, pod džínami a tričkem mám ty svoje miniaturní opalovačky, Pařez se koupe na Adama a celkově nemá s nahotou žádný problém. Neznat ho, mohla bych si myslet, že jeto exhibicionista, který těží z toho, jak jeho tělo vypadá, takhle vím, že prostě takové věci vůbec neřeší! Stejně jako mu nedělá problém změřit si mě od hlavy až k patě a s tím svým nádherným úsměvem mi oznámit: „Odpoledne jsem ti chtěl říct, že ti to v tom kostýmu sluší, ale nějak jsem se k tomu nedostal. A ono to stejně už neplatí. Ten, kdo vymyslel tanga, zaslouží Nobelovu cenu."
Pobaveně se uchichtnu. „Zvláště když se v nich jde večer do hospody, co?"
„No to úplně," baví se. „Kdybych měl napsat slohovku na téma nejkrásnější zážitek z prázdnin, popíšu právě tenhle."
Všimnu si, že má na levém bicepsu malé tetování. Musím se sklonit až k němu, abych si ho mohla prohlédnout, ale stejně z něj nejsem moc moudrá. „Co to je?"
„Čínský znamení tygra," vysvětlí.
„Jsi tygr?" zeptám se se zájmem.
„Typická šelma," ujistí mě. „Lev narozenej v roku Tygra."
„To zní dobře," usoudím a dotknu se čínských znaků prstem. Paže je podle očekávání tuhá, a když schválně zatne pěst, vyboulí se kopeček svalu. Podívám se mu do očí a on mi pohled opětuje, kolem rtů mu pohrává úsměv, nicméně nic víc neřekne. Jeho tmavomodré oči vypadají v té tmě jako temné studánky. Z hluboka se nadechnu. Vzduch kolem jiskří napětím. Aspoň mě to tak připadá!
„Jedna kámoška si nechala vytetovat podél páteře celou sadu čínských znaků," vzpomene si a tak, jak stojí proti mně, mi přejede rukou po zádech, pěkně po celé délce od krčních obratlů až po šňůrku tang. Zalechtá mě to a vzruší, až mi naskočí husí kůže. „Tady. Vypadá to dost efektně."
„To věřím…"
„K tobě by se hodilo něco menšího, něžnějšího," usoudí. „třeba růže… nebo motýl… semhle…" Pro názornější ukázku se mě opět dotkne, tentokrát na levé půlce zadečku.
„Vzhledem k tomu, že nosíš tanga, by to nebyla vyhozená investice. Nebo na kotník delfína."

„Líbí se ti tetování, koukám.“
„Jen to malý,“ opraví mě. „U holek působí sexy.“
„Tetování a ještě tanga,“ pokusím se o vtip pro odlehčení atmosféry, „to bys snad ani nerozchodil, co?“
„Ty jsi nějaká drzá,“ oznámí mi s úsměvem a začne mě svým tělem tlačit na lávku a po ní stále dál to rybníka. Snažím se procpat ke břehu, leč lávka je úzká a on silný, i když se do něj opírám celým tělem a zabírám vší silou, nehnu s ním ani o milimetr zpátky, ba co víc, jsem to já, kdo couvá tak dlouho, až ztratí půdu pod nohama a s vypísknutím padá po zádech do vody! Pařez mě nenechá ráchat se samotnou dlouho, sotva se vynořím a protřu si oči, mám je znovu oslepené vodou, protože zajede šipkou pod vodu přímo vedle mne! A to jsem si původně nechtěla namáčet vlasy, natož make-up! Naprosto zbytečná práce, blbneme ve vodě tak dlouho, že už ani nemusím utírat mascaru rozmazanou po tvářích: mám ji totiž smytou úplně. Doteky, ke kterým pod vodou i nad ní dojde, jsou všechny v zápalu hry a boje, nic promyšleného, přesto stejně vzrušující! Pro mě rozhodně, jak je na tom on, to se samozřejmě neptám a díky studené vodě to ani nepoznám. Předpokládám však, že ho to baví, protože výdrž má tedy značnou! Musím ho nakonec za svou údajnou drzost z legrace odprosit, jinak by mě z vody nepustil.
Ručník s sebou nemám a přestože noc je nádherně teplá, okolní louky voní senem, žáby koncertují v rákosí a třpytivé hvězdy nad našimi hlavami měkce září, rozklepu se zcela neromanticky zimou. Shodím titěrné plavečky a ještě mokrá se soukám do trička a džínsů. Jde to pěkně ztuha, neustále se mi nohavice přilepují ke stehnům a nakonec málem beru pochopa, jak neustojím poskakování po jedné noze. Kdyby mě Pažez nezachytil, válela bych se nahým zadkem v trávě!
„A pak kdo to neustojí,“ směje se mi.
„Jde o to, co, víš!“
„To právě nevím,“ pokrčí rameny a než posbírám oba díly plavek, zaskočí mne otázkou: „Jak to máš s tím klukem?“
Pomalu se napřímím. „S jakým…?“
„Tím, kvůli kterýmu jsi přišla pozdě,“ pousměje se. „Tím, co tě zatloukl u čerpačky a neřekl mi, kde tě najdu.“
Hm, takže podle všeho na parkovišti u hradu byl také před domluveným časem, jenom se prostě neukázal!!
„Je to *už* jen kamarád,“ prohodím zamyšleně. „Proč?“
nerad bych někomu lezl do zelí,“ upozorní mě. „Nechci dělat problémy. Ani sobě, ani tobě.“
„Hynek není žádnej problém!“ ujistím ho pevně.
„Tak jo,“ usměje se podmanivě.
Tvářím se, že jsem zcela zaměstnaná ždímáním plavek, a jen tak jako by mimochodem se zeptám: „A co ta blondýnka? Nebudeš mít problémy ty, že ses tady se mnou zdržel?“
„Inka? Ta dělá problémy mě, ne já jí,“ zasměje se. „Odmalička. Pořád abych ji z nějakých tahal. A hlídal. Jako teď, jo. Ona si tu dá spicha s nějakým troubou, se kterým si půl roku psala přes net. Předtím se nikdy neviděli! A je strašně zamilovaná. Do jeho mailů! Chápeš to?“
„Chápu,“ převezu ho. Pořádně se mi uleví!! Roztřepu plavky a společně se vydáme zpátky k hradu. „Nevím, co se ti na tom zdá nepochopitelný. Holky se zamilují lehce, stačí, když je ten kluk něčím přitažlivý… Něčím zaujme… Proč by to nemohly být krásný maily?“
Pohlédnu na mne nedůvěřivě. „Vy, holky, jste divný.“
„Vůbec ne,“ zasměji se. „Horší je, že se zamilováváme do divných kluků! Často do těch, kteří za to vlastně nestojí.“
Ve dvou není cesta k hradu ani strašidelná, ani dlouhá. Před bránou stojíme trapně brzy! Tedy, brzy na naše poměry, ve skutečnosti do jedné hodiny mnoho času nezbývá. „Sakra!

Zapomněla jsem říct babičce o klíč… Počkej, kdybys mi pomohl vylézt na hradby, mohla bych se dostat dovnitř oknem, mám ho otevřené…“
Pro zdatného horolezce není problém najít místo, kde je stěna opevnění nejvíce vydrolená, vezme mě na ramena a takřka vysadí na cimbuří vnějších hradeb, aniž bych se musela nějak zvlášť namáhat. Pak se obratně vyšplhá za mnou.
„Dál nechoď,“ varuji ho šeptem, když přelezu na ochoz. „Ani já se neodvážím skočit na nádvoří. Devil je puštěný a i když mě toleruje, nijak ze mne nadšený není. Ty by ses mu nelíbil vůbec. Tak… ahoj a díky nejen za doprovod.“
„Rádo se stalo. Počkej ještě, abys mě nepomluvila…“
„Za co?“ nechápu.
„Právě že za nic. A tomu musím předejít,“ zasměje se, v nižším zubu cimbuří mě obejme, než se naději, zašimrají mě ve tváři jeho vlasy, pak se mě dotkne svými rty, které mu bez dechu nastavím, a krátce mě políbí. Ještě štěstí, že se polibek odehraje rychle, nejspíš bych jinak spadla Devilovi, co s temným vrčením pobíhá pod ochozem, rovnou pod nos, protože jsem jaksi zapomněla dýchat! Ono na délce zase tak moc nezáleží. V břiše se mi zvedne celé hejno motýlů!!!

Sedím v pokladně jako zakletá princezna a s dementním výrazem se usmívám na monitor. Ne že by byl rezervační a prodejní program vstupenek něčím zábavným, vůbec ho nevnímám, před otevřenýma očima mi běží úplně jiný film! Ze snění mě co chvíli vytrhne klepání na otevřené okénko, případně pokašlávání, kterým mi dávají zákazníci najevo svou přítomnost. Na dnešku jsme se nestihli domluvit, jsem si jistá, že za mnou přijde, tohle mi starosti nedělá. O ty se postará Jája, která mi zavolá na mobil. Páni, po včerejších událostech jsem na holky i partu úplně zapomněla!
„Ahoj,“ vyhrknu skoro omluvně, jako by Jarmila mohla vědět, co se mi honí hlavou. „Kdy přijedete?“
Málem ji v duchu zaříkávám, aby neřekla večer, protože to by byla dost velká díra do rozpočtu!
„No, proto ti volám,“ vyleze z ní. „Na kdy se domluví ostatní, nevím, ale já nepřijedu vůbec.“
„Kvůli brigádě? Jsi tak vytížená?“ domnívám se mylně.
„Ne, dělám na směny, čas by se našel,“ vysvětlí. „Nechci, aby sis myslela, že je to kvůli tobě. Sama bych přijela, kdyby byly nějaký slušný spoje.“
„A kvůli komu tedy?!“ zeptám se zmateně.
„Kvůli Anetě,“ prohodí otráveně. „Bída už s ní taky nemluví. Aneta ji obvinila z toho, že jí svedla Havrana či co. Na mně je taky maximálně protivná.“
„To je mi líto,“ vzdychnu zdrchaně.
„Ty za to nemůžeš,“ ujistí mě.
Do háje zeleného! Právě že za to můžu *já*, kdo jiný!!! Bylo velmi naivní domnívat se, že se parta zase stmelí. Aneta dělá všechno pro to, aby došlo na třídního slova a my se přestali stýkat ještě dřív, než on sám prorokoval!
Ještě chvíli si spolu povídáme o brigádách, v papírně to musí být vážně pekelná dřina, díky bohu za rozverné školní výlety, se kterými se roztrhl pytel! Přemluvit ji, aby dala Anetě šanci, se mi však nepřesvědčí.
„Nezlob se, ale nemám zapotřebí dívat se na její podezíravý ksichty a poslouchat pitomý narážky.“
Svým způsobem ji chápu, avšak nemohu říct, jak se věci mají!!
Páčku přepínače nálady zpátky na *super jasno* přehodí teprve Prokop, která se objeví už něco málo po poledni, aby postáváním u okénka na nádvoří strávil celé odpoledne! Připadám si jako svatá na orloji, pořád vybíhám ze svého domečku jak kukačka z hodin. Vlastně jsem na

tom hůř než svatí, protože ti vykukují jen jednou za hodinu! I kdybych si ale měla ušoupat nohy, stojí to za to.
Pak, když společnými silami vyženeme návštěvníky, nám paní Dana připraví čtyři extra velké langoše s extra velkou porcí česneku, sýra a kečupu, takže jsme mastní a zapatlaní až za ušima. Dokonce si trochu pocintám zelené šaty! Ošklivé červené skvrny musím vydrhnout studenou vodou, rychle se převleču a pádím za Prokopem, abychom si na hlavní pláži vypůjčili lodičku a vyjeli si na romantickou projížďku po rozlehlém Žabáku. Sedím na háčku, tváří samozřejmě otočenou k Prokopovi, vůbec mi nevadí, že jedu pozadu, v oranžovém přísvitu červánků, kdy má nebe barvu mědi, komáři bzučí těsně nad hladinou a od břehů k nám co chvíli dolétne vůně hořícího ohýnku, se cítím tak skvěle, jako snad ještě nikdy. Na Pařezovy pevné paže, které vykukují zpod vyhrnutých rukávů košile, již mi onehdy půjčil, bych se vydržela dívat snad do rána, kdyby nás dřív nezaskočila tma! Jelikož půjčil jen jedno pádlo, veškeré pádlování je na něm. Koordinace jeho pohybů skutečně připomíná svou ladností šelmu, stejně jako svaly, které se při každém zabrání vyboulí a při povolení pádla zase natáhnou…
„Co Inka?“ vzpomenu si. „Jak dopadla?“
„Je nadšená,“ prohlásí s nechápavým zavrtěním hlavy. „Dneska mi ho přišla ukázat.“
„A jakej je?“
„Normální debil,“ zasměje se. „Klasickej šamponek.“
„Ti jsou roztomilí, ne?“ popíchnu ho. „Ne jako zarostlí Zálešáci, co slovo gel považují za nějakou sprosťárnu…“
Cákne po mně pádlem, až vypísknu. „Co tím naznačuješ?“
„Že šamponci jsou roztomilí, kdežto Zálešáci…“
„Noo?“ zeptá se hrozivě.
„Přitažliví,“ doplním tedy, čímž ho uklidním. „Ale pozor, každá holka to vidí jinak, chápeš. Většina je asi spíš na ty upravený nagelovaný hezouny.“
„Tak to jsem rád, že nepatříš mezi ty tuctovky.“
Se zakymácením se v lodičce postavím, abych viděla přes rákosí krvavý západ slunce v přímém přenosu, a lehkovážně si rýpnu: „Proč myslíš, že se ztotožňuji s tím prvním?“
Prokop pomstychtivě cukne lodí, kánoe se zakymácí, a protože výpad nečekám, jdu přes palubu! Tak, jak jsem, v šortkách a tričku na zavazování kolem krku, ze kterého mi lezou celá záda, zmizím pod hladinou ještě dřív, než se stihnu nadechnout! Čím divočeji mu spílám, tím víc se baví. Vylézt do kánony tak, abych ji nepřevrátila, je pořádná makačka a žabky, které jsem si vzala k vodě, naháníme po rybníce jako lodičky.
Přetáhne si přes hlavu polorozepnutou košili. „Na, ty potápko, ať nenastydneš. I když… je to škoda…“
„Že nenastydnu?“
„Že se převlečeš,“ zasměje se. Elastické a momentálně mokré tričko kopíruje moje vnady tak, jako bych byla úplně nahá. Nemá cenu hrát si na stydlivku, přímo v lodičce si tričko svleču a soukám se do košile, která je ještě teplá jeho tělem a cítím z ní vůni jeho kůže. Prokop mě upřeně pozoruje. „Vždyť to říkám. Předtím to mělo větší šmrnc!“
„Tvoje starosti bych chtěla mít,“ ujistím ho se smíchem.
Nastuzení nehrozí, teplo je i po západu slunce, jistě bych vydržela i ve svém tričku, ale je to tak příjemné mít na sobě *jeho* věc! Nízké bokové šortky z elastického materiálu uschnou přímo na mně ještě dřív, než dojdemek restauraci *Na Molu*, vlasům to trvá o něco déle. Musím si je rukou sčesat z čela dozadu a za uši, jinak bych vypadala jako rousňák. No, nejspíš tak vypadám stejně, protože Prokopovi kamarádi a jejich dívky dostanou záchvat smíchu a soucitně se mě vyptávají, co že mi to provedl.
V hospodě se sedí velice příjemně, popíjíme pivo a baštíme topinky a skoro se vzájemně překřikujeme, protože každý má co říct. Tahle parta mi hodně připomíná tu naši gympláckou!

Tom svou kytarou rozezpívá mnohé z návštěvníků a atmosféra je vyloženě skvělá. V pauzách, kdy nehraje, se probere leccos a já mohu být ráda, že se mi řasenka smyla už v rybníce, protože teď bych si ji docela určitě vyplavila slzami smíchu. Ze všech těch hlášek jdu do křečí. Černovlasý hezounek v hospodě také nechybí a jelikož má upito, začne se ochomýtat kolem a lákat mě ke svému stolu, jak kdybych seděla sama! Moje odmítnutí mu nestačí, nejspíš mi nevěří, musí zakročit Pařez.
„Nějakej problém?“ zeptá se výhrůžně a trochu se napřímí.
Kluk je sice přiopilý, ale ne blázen, aby si nespočítal, kdo by z téhle potyčky vyšel vítězně.
„Klídek, klídek.“
Je to paráda mít vedle sebe mužnou oporu!
Prokop mě po půlnoci, kdy to Na Molu zabalíme, doprovází opět až na hrad. Tentokrát objevím svazek klíčů schovaných na smluveném místě, takže se žádné přelézání hradeb nekoná. Vyzývavě se opřu zády o těžká kovaná vrata a čekám, co bude. Jenže… Není toho moc!
„Dneska bys mě pomluvila určitě,“ prohodí s pousmáním. „Ty Langre a extra česnek navíc, dole v hospodě topinky… Nechci, abys získala dojem, že zálesáci rovná se smraďoši.“
Vybuchnu smíchy. „Jsi příšernej!“
„Lepší příšernej, než česnekovej,“ usměje se na mě tím svým odzbrojujícím úsměvem, až mám sto chutí se na něj vrhnout a políbit ho sama, česnek nečesnek!
Později, když si sednu v noční košili na okenní parapet a přes zubaté ostří hradeb se dívám na koruny šumících stromů, poslouchám vzdálené blafání psů ze vsi i blízké zvuky nočního lesa, najednou vím, že kluk s tak podivným jménem a ještě ujetější přezdívkou není příšerný ani česnekový. Skoro mám tendenci vyhlásit ho bohem!
Sama se svých myšlenek leknu. Jsi cvok, Romano! Dostaneš se z jednoho vztahu a bezhlavě se řítíš do druhého?! Není to tak dávno, co jsem si zakázala milovat, natož e zamilovat!! Vždyť jsem byla přesvědčená, že bez Hynka nemůžu žít, dýchat, existovat, že je můj osudový… No vida – a není!!
Kdyby se kdesi za zdí úzkého pokoje neozvalo něco, co úplně připomíná zaškrábání, nejspíš bych na hradbách seděla a řešila dilema zamilovat se – nezamilovat se dál. Takhle sjedu z okna jako veverka, zajistím ho oběma západkami a v posteli se přikryji dekou až po bradu. V posteli jsem v bezpečí a pod peřinou teprve.
Před usnutím mě napadne, že už je beztak rozhodnuto.

Z naší party, nedávno tak skvělé a jednotné, přijede pouhé torzo. Nevěřícně zírám na Anetu, Steva, Havrana a Andyho. „Kde je vás víc?“
„Holkám se nechtělo, nebo co,“ vysvětlí Steve, „Šotouš brigádničí a Laura randí.“
„Bez tebe?“ podivím se naoko užasle.
Trhne rameny. „Abych měl šanci, musel bych mít bourák a na hřbetě čtyři křížky.“
„Holky jsou krávy,“ prohodí Aneta bez obalu.
„Až tak?“ pousměji se nervózně a mrknu na havrana.
Havran se zašklebí. „Záleží na úhlu pohledu.“
„No jistě!“ osopí se na něho Aneta. „A já mám ten pohled pokřivenej, zapomněl dodat, že? Aby ses Klárinky – nebo spíš Jájinky? – nezastal!“
„Jsi s tím trapná,“ oznámí jí temně.
„Nechte toho!“ přeruším je rychle. „Slíbila jsem vám prohlídku gratis, bude celá, tak se přesuneme na nádvoří a - “
„Já jsem trapná, jo? Já?!“ vyšiluje kamarádka, jako bych vůbec nic neřekla.
„Nemůžete toho nechat, kruci?!“ rozzuří se Andy a žaluje mi: „Takhle se hádají celou cestu. Buď ráda, že jsi tady a nemusíš to furt poslouchat.“

„Na někoho se to svést musí," odfrkne kamarádka. „A jelikož pánové drží basu, kdo jinej je tou černou ovcí? Nakonec tu nemusím být! Mohla jsem zůstat doma, ono by to vyšlo nastejno, jestli jsme spolu nebo každej sám…"
„Ančo, nech toho, prosím tě," požádá jí Havran smířlivě, a aby změnil téma, zavtipkuje: „Tak co nám povíš pěknýho, la bella comtessa?"
Zazubím se na něho a úsměv věnuji i všem ostatním, co se shromáždili k prohlídce v jedenáct.
„Vážení návštěvníci, vítám vás na Kozím hrádku, který je jedním z největších strážních hradů na našem území…"
Jelikož jsou ve skupině moji přátelé, na výkladu si dám opravdu záležet, abych jim toho vypověděla co nejvíce, neopomenu předvést „výsernici", tedy jen do ní otevřít dveře, aby mohli nahlédnou, ne ji použít, a povyprávím o zazděné Elišce, která dle pověsti dodnes nenašla klid. To, že slýchám zvuky, co v bujné fantazii jako by z oka vypadly těm z pověsti, raději nedodám. Měli by mě za blázna! Pak, když se návštěvníci rozptýlí na samostatnou prohlídku hradu a věže, se vrátím zpátky do pokladny společně s Anetou, které vydrží otrávený obličej a odmítne Havrana doprovázet, tudíž kluci vyrazí sami.
„Any, neblázni," prosím ji úpěnlivě. „Půsť to z hlavy."
„Už i ty jsi proti mně?" ušklíbne se.
„Hoky jsi už úplně otrávila, s Havranem se hádáš, klukům kazíš náladu… A všechno zbytečně!"
„Zbytečně? Já bych řekla, že proto, že mi zahnul s Bídou nebo s Jájou, to je celkem vzato fuk."
„Pochop, je to úplně jinak!"
„Jo? A jak?"
Pravdu jí říct nemohu! Sice bych očistila holky, nicméně Anetě bych tím nepomohla. A sobě a Havranovi už vůbec ne.
Naštěstí nemáme moc času spolu mluvit, s návštěvníky se roztrhl pytel, musím zalézt do pokladny a kvůli krátkým pauzám mezi jednotlivými nápory nemá cenu vylézat. Je mi z toho všeho dost smutno.
Kluci si prohlídku užijí, vrátí se za více než hodinu, každý ještě třímá v ruce langoše a pusy mají od ucha k uchu, jak se dobře bavili. Anetu jejich dobrá nálada popudí ještě víc, tím pádem je o další stupeň, pokud je to vůbec možné, protivnější a sarkastičtější. Ačkoli to zní dost strašně, jsem ráda, když odjedou!

Odpoledne objevím na mobilu symbol nepřijatého hovoru. Mamka mi volala v době, kdy jsem podávala výklad. Znovu pocítím výčitky svědomí, byť tentokrát jiného rázu. Odevzdaně vytočím mámino číslo.
„No ne, ty žiješ?" vytkne mi podle očekávání.
„Kdyby ne, určitě by ti to dali policajti vědět," pokusím se zahrát vše do vtipu. „Přinejmenším babička."
„To jsi mě opravdu uklidnila," ujistí mě, nicméně víc se kupodivu nehádá. „Užíváš si prázdnin?"
„Sice pracovně, ale jo, je to bezva," přiznám se, leč nedodám co, respektive kdo může za skvělý průběh prázdnin!
„Jen ať tě babička zapráhne a neplatí ti pro nic za nic."
„To ona umí, neboj," uchichtnu se. „Dneska je noční prohlídka a představ si, nejen že celý den sedím v pokladně, ukusuju pod pultem z krajíce chleba, protože na oběd žádnou pauzu nemám, neměl by mě kdo vystřídat, ještě babi vymyslela, že budu účinkovat v programu!"
„Proboha," lekne se. „Budeš šermovat?!"
„Ne!" rozřehtám se. „Stříhnu si Elišku."
„Copak ta skupina historického šermu nemá svou?"

„Ale jo, nakonec jednu sehnali,“ potvrdím, „akorát že potřebují dvě. Kvůli efektu. Já budu stínová bílá paní.“
„Škoda že se na tebe nemůžeme přijet podívat,“ zalituje.
„Ani o víkendu?“ zeptám se napjatě.
„Roman slouží.“
Paráda, štěstí mi přeje! Nahlas však zalituji: „No, škoda. Ale nevadí, on to zase takový herecký výkon nebude.“
„Lucku by to jistě zajímalo…“
„Lucku?“ vyprsknu. „Mami, kde žiješ! Leda v případě, že by tu vystupovali *Tokio Hotel*.“
„Já to nechápu. Jste sestry a přitom se jedna o druhou vůbec nezajímáte,“ vytkne mi. „Copak se nemáte rády?“
„Máme,“ uklidním ji. „Jenže v tomhle věku je rozdíl šesti a půl roku moc znát, víš. Máme jiné zájmy.“
„No, tvoje zájmy mi jsou jasné!“ prohodí podezíravě. „Co Hynek?“
„Nic. Rozešli jsme se, kolikrát ti to mám opakovat?“
„Nechal tě, viď? Říkala jsem ti, že to s tebou nemyslí vážně,“ připomene mi. „A co škola? Ještě nejsou výsledky?“
„Dosud nerozhodnuto,“ odcituji větu, kterou na stránkách školy denně studuji. „Ani v Brně, ani v Pardubicích.“
„Romano, chovej se slušně, ať si na tebe babička nestěžuje. Znáš ji, je z jiné školy.“
Pobaveně se usměji. Já ji znám, ale mamka asi zapomněla! V mnoha ohledech mi přijde babča modernější než ona! „Okej.“
Docela by mě zajímalo, jaká matka budu jednou já! Jestli také zapomenu na všechny ty finty, kterými jsem se dostávala ven… Ba ne. Budu tolerantní a chápavá. Kamarádská. A běda, jestli mi to ten spratek bude kazit!
To, že jsem o jejich přítomnost během večerního představení neměla zájem, není dané tím, že bych je neměla ráda, ani tím, že bych trpěla ostýchavostí. Uvidí mě všichni návštěvníci plus celá Pařezova parta, které se o dnešku zmínil a ti bloudi okamžitě projevili zájem protekčně se vetřít, tudíž tři rodinní příslušníci sem, tři tam, o nic nejde. Důvod je mnohem prostší: neměla bych čas na Prokopa!
I tak se mu věnuji na můj vkus méně než včera. Odpoledne pořád chodí lidi, do toho zvedám telefony opozdilců, kteří se zkouší vetřít na večerní představení, všem musím vysvětlovat, že nejbližší volné termíny jsou až koncem července, a v pauze mezi pátou a osmou hodinou se tak tak stihneme zajít vykoupat na hlavní pláž, což znamená bez důvěrností. Představení sice začíná až devět, v osm však musím být zpátky na hradě, abych se mohla převléct do bílého kostýmu se špičatým kloboukem a se závojem přes obličej a hlavně si nechala vysvětlit, co že to mám vlastně dělat, takže se s Prokopem rozloučím poněkud překotně už dole na parkovišti s tím, že se uvidíme později.
Skupina historického šermu čítá partu pěti šermířů, zvukaře, osvětlovače a tří dívek, které nešermují, nýbrž hrají v historické romanci role něžných pohlaví, a všichni dohromady to jsou správní cvoci. Úloha stínové bílé paní není nikterak těžká, spočívá pouze v tom, že budu takřka celé představení schovaná nahoře na hradbách a až dojde ve kře k dějovému zvratu, reflektory budou zabírat střídavě mou siluetu, jak bezcílně bloudí po cimbuří, s druhou dívkou v témže kostýmu, která bude chodit po ruinách obytného paláce. Celé to má vyvolat dojem, že na hradě opravdu straší, když se Eliška zjevuje na více místech v těsném časovém sledu, což by jedna představitelka nestihla. Kostým je mi poněkud těsný přes prsa, původní herečka musela být plochá jak žíněnka, jelikož až neoplývám zrovna kypící poprsím, do šatiček se mi takřka nemůže vejít.
Prohlédnu se v zrcadle a oznámím babičce: „Nevím, jestli vypadám jak zazděné strašidlo, nebo spíš holka z E 55.“

„Jako strašidlo,“ ujistí mě, čímž mě zrovna dvakrát nepotěší. „Sociální pracovnice nenosí takové klobouky.“
„Díky za poklonu! Prý strašidlo!“ bavím se.
„Sexy strašidlo,“ opraví se tedy, načež na mě zpytavě pohlédne a dodá: „Tomu mládenci, co pořád okouní u pokladny, by ses určitě líbila.“
Aha, takže už si Prokopa všimla! „Proč myslíš?“
„Kouká na tebe jako na obrázek i tak, neboj.“
Tak toho se určitě nebojím! Jsem si jistá, že se Prokopovi líbím. Nikdy jsem sice netrpěla zbytečně velkým sebevědomím, ale současně ani přehnaně malým. Dávno jsem totiž přišla na to, že klukům se líbí různé typy – a že důležitější je se nestydět a klidně se s nimi dát do hovoru. Holka, která bude sedět doma v koutku a čekat na prince na bílém koni, ta má dost smůlu, i kdyby byla sebekrásnější.
Na ochoz se musím přemístit půl hodiny před začátkem představení, abych byla na místě ještě dřív, než babi otevře bránu a začnou se trousit diváci. Sundám si čepici se závojem, ať zbytečně netrčím, dřepnu si na zadek a škvírou v cimbuří sleduji cvrkot pod sebou. Dlouhé dřevěné lavice vyrovnané do půlkruhu kolem plácku před starou hradní kašnou, kde se bude divadlo odehrávat na střídačku s podloubím pod zachovalým dómem, se rychle plní prvními zvědavci. Silné reflektory ozařují přírodní pódium, návštěvníci musí být oslepení natolik, aby neviděli ani mě, ani druhou dívku nad obytným palácem, i kdybychom se snad postavily, přestože obzor ještě není úplně temný.
Pak spatřím Pařeza a jeho kámoše, tentokrát nechybí ani Prokopova ségra Inka. Její nový objev nikde nevidím, na hrad nejspíš nedorazil. Na lavice se nechytají, sednou si klidně přímo do prachu nádvoří, a Prokop zkoumavě přejíždí pozorným zrakem po ochozech. Ve chvíli, kdy se podívá do míst, kde se krčím, se mi rozbuší srdce. Nemůže mě vidět, přesto je naše spojení na tu dálku tak nějak telepatické, silné…
Pozoruji ho ještě dlouho poté, co začne samotná hra. Nebe nad hradem mezitím zcela ztmavne, vysoká věž se proti němu zdá ještě černější. První noční pták vylétne se zavřísknutím ze svého úkrytu kdesi v horní části hradeb, možná ho polekalo kovové křísnutí meče o meč. Šermíři se nijak nešetří, bojují opravdu se zápalem, obdivuji jejich mrštnost i nadšení, se kterým svůj koníček provozují, až málem prošvihnu smluvený signál. Rychle si ve skrytu za ochozem nasadím kornout na hlavu, přes tvář přehodím záclonu a postavím se. Diváci mě nevidí, všichni upřeně zírají na souboj, nikoho nenapadne zvednout hlavu. Vyhledám očima třetí řadu od leva, vedle níž seděli, ale Prokopa nikde nevidím. Znovu řady přepočítám, dívám se snad jinam? Ne, v pořádku, Inka se hryže do rtu, jak ji dění u kašny uchvátilo, a místo vedle ní je prázdné. Trochu mě to zklame. Je nejspíš jediný, koho hra nebavila, a odskočil si na pivo nebo langoše! Díky nočnímu představení je občerstvení na prvním nádvoří samozřejmě otevřené.
Pak už mě oslepí dávka elektrického světla. V první chvíli vůbec nic nevidím, s rukama nataženýma před sebou kráčím poněkud nejistě a opile po ochozu a světlomet mou pouť přesně kopíruje. To byl nápad dívat se dolů!!
Tma, která mě zalije, když se reflektor přemístí na protější stranu, přinese úlevu. Rychle se přikrčím, předpokládám, že mě ti zezdola vidět nemohou, i kdyby se dívali, nicméně jistota je jistota. Podle úmluvy na mě dojde ještě dvakrát! Zatímco hra pokračuje dál, zaslechnu jakési šustění a zaškrábání. Nepřichází zezdola, nýbrž se ozývá tady nahoře! Snažím se prokouknout žlutá kola, která mi stále probleskují na sítnici. Třeba jsem se spletla…
Nespletla! Tentokrát zaslechnu hupsnutí, někdo dopadne na obě nohy těsně za mnou, bleskově vylítnu ze sedu ve chvíli, kdy se mě dotkne čísi studená ruka, bezmyšlenkovitě zařvu na celé kolo. V tu ránu mě ozáří světlomet a Prokop se jen tak tak stihne skrýt za cimbuří!! Oči všech diváků jsou upřeny na mne, moje role měla být němá, nicméně to oni

neví, nejspíš čekají, co se z toho vyklube, leč nenabídnu jim nic víc než somnabulní potácení se po ochozu, dokud se reflektor nepřemístí na mou kolegyni.
Poté si přidřepnu a sápu se po pololežícím Prokopovi, abych mu na místě přivřela kyslík! Má z toho náramnou švandu! „Byla jsi naprosto dokonalá. Už vidím ty plakáty: Hysterická bílá paní, rarita Kozího hrádku!!“
„Babička mě za to vykostí!“ šeptám rozčileně. „Co tady děláš?! Neměl bys sedět dole?“
„Tady je to zábavnější,“ svěří se mi. Aby mi to dokázal, jednou rukou spoutá obě moje ruce za mými zády, druhou mi zvedne závoj a tam, na cimbuří a během divadelního představení, mě nádherně políbí. Jestliže mě Hynkovy polibky rozpalovaly, Prokopovy se mnou dělají úplné divy. Mám z toho třesavku, břicho plné motýlů a v rukách i nohou mravenčení.
„Neb-blázni,“ vydechnu mu do úst. „Budu muset… jít…“
Vůbec na moje námitky nedbá! Vím, že bych se měla odtrhnout, jsem však úplně ochromená, rozrušená… Ve chvíli, kdy reflektor nasvítí prázdnou stěnu kousek od nás, konečně najdu sílu odolat, rychle se vyhrabu na hadrové nohy a dopotácím se do záběru, abych v polovičních mrákotách přešmajdala na druhou stranu ochozu. Babička a vůbec všichni musí získat dojem, že jsem totálně opilá!
No, vlastně jsem. Nemůže za to ale alkohol!!
„Co jsi tam, prosím tě, vyváděla?“ žasne babička. „Měla jsem strach, že žuchneš dolů z hradeb!“
„Skoro jo,“ pousměji se. „Nemáš ponětí, jaký to je, když dostaneš takovou světelnou pecku rovnou do zorniček.“
„A co ten výkřik? Nebyl ve scénáři.“
„Zato zněl opravdově,“ zasměje se Eda. „Úplně při něm tuhla krev v žilách.“
„Příště bys ho mohla zase zařadit,“ navrhne mi vedoucí skupiny a současně i režisér. „Akorát by bylo dobrý zařvat hned při prvním záběru, když se na scéně objeví bílá paní poprvé, ne až uprostřed.“
„Příště nebudu řvát vůbec,“ ujistím je s úsměvem, popřeji jim dobrou noc a ještě dřív, než babi s Edou vystrnadí návštěvníky, šermíři sbalí všechny své propriety a hrad utichne, zamknu se ve svém pokojíčku, abych oknem prolezla zpátky na cimbuří a vyhledala Prokopa, který tam na mě čeká.
„V pohodě?“ optá se pobaveně.
„Jo. Dokonce plánují, že by tím hru příště vylepšili.“
„Super,“ směje se, podá mi ruku a tajně projdeme přes ochozy až k hlavnímu dómu. Tahle část hradu je nejvíc poničená, celé horní patro chybí. Strop toho prvního je zachovalý, slouží současně jako střecha, na níž během věků vyrostla tráva a dokonce pár křovisek. Lézt nahoru do věže nemá cenu bez světla a nakonec ani tady to není vůbec špatné. Jsme vysoko nad hlavami utichajícího hemžení, ještě výš, než dosahují špičky nejvyšších stromů. Nad námi už je jen nebe plné hvězd a černá silueta vysoké věže. Stromy kolem šumí jako moře, výkřiky nočních dravců jsou stále častější a babička ani nikdo jiný netuší, že tady nahoře, druhém nejvyšším bodu široko daleko, jsou dva, kteří si vynahrazují včerejší den bez polibků.

12. KAPITOLA

Zívám, div si neroztrhnu pusu. Babi mě nechápe. „Prosím tě, šla jsi spát v jedenáct, dřív než jindy!“
Kdyby v jedenáct…! Erotická chvilka se protáhla do časných ranních hodin – a to jsme se pořád jenom líbali! No, vlastně taky hladili… Od pasu nahoru. Neodolala jsem, abych mu nesvlékla mikinu a mohla se při líbání dotýkat jeho pevného těla, a Prokop nezůstal pozadu,

síly musí být vyrovnány. A mazlili jsme se… Líbali se nejen na ústa, to je jasné. Nicméně, žádný z nás nezabrousil níž, i když jsem Prokopovo vzrušení nemohla nepostřehnout!
„Vidíš, a pořád je to málo," prohodím s úsměvem. „Ty noci předtím jsem se moc nevyspala, tak to doháním."
„Dnešní mládež nic nevydrží," oznámí mi babi, načež se zhrozí: „Ach, ne! Paní Petrtýlová, ta mi tu chyběla… Snaž se jí nějak zbavit, řekni, že tu nejsem…"
Než stačím zaprotestovat, babička se vypaří jako Eliščin duch a chvíli poté předstoupí před okénko pokladny vysoká kostnatá dáma. „Kde najdu paní doktorku?"
„Má jednání v Brně," vymyslím si obratem. Lhát se nemá, nicméně paní Petrtýlová je velmi svérázná osoba, která opovrhuje lůzou bez vysokoškolského vzděláním tudíž je velmi těžké s ní vyjít. To, že ona sama vysokou školu zvládla, mi hlava nebere! Nejspíš tenkrát ještě nebyla tak praštěná.
„Dostala ses na školu?" zeptá se mne přísně.
„Ano." Druhá lež jak věž.
„No proto," řekne mi takřka výhrůžně. „Jestlipak víš, že jsem těhotná?"
Tentokrát si nejsem jistá, zda to není ona, kdo tahá tu druhou za nos! „Ne… Ani jsem nevěděla, že jste vdaná."
„Manžel je idiot," prohodí bez mrknutí oka, „ale má titul. Přivést na svět dítě s někým bez vzdělání… To by byla tragédie!"
„Tak to vám tedy gratuluji."
„Mám rizikové těhotenství."
Pokrčím rameny, na tohle jaksi nejde nic odpovědět.
„Půjdu na udržování, proto jsem se přišla s paní doktorkou rozloučit. Je to jediný člověk, se kterým mohu mluvit!" svěří se mi s politováníhodnou absencí vysokoškolsky vzdělaných lidí v okolí. „Už se těším, až si v nemocnici lehnu a budu pérovat tu svoloč bez diplomu."
Předem ubohé sestřičky lituji!
Paní Petrtýlová mi patrně sdělila všechno, co měla na srdci, chvíli jen tak postává, načež si všimne šenkýřky Dany v dobovém oblečení, jak vleče ze sklepa dva balíky mattonek.
„Vysvětlete mi," požádá ji tím svým arogantním tónem, „vysvětlete mi, jak můžete takhle žít?!"
Paní Dana pokrčí rameny: „Mně to tak vyhovuje."
„Copak vám nevadí, že nemáte vysokou školu?! Jak můžete žít jen s maturitou?! Jak se s tím můžete vnitřně srovnat?"
Paní Dana nejde pro odpověď daleko: „Lehce. Já jsem jenom vyučená."
Bez ohledu na to, že bláznům se nemá odporovat, se rozřehtám nahlas. Paní Petrtýlová zůstane na chvíli naprosto ohromena, načež udělá něco neuvěřitelného: plivne paní Daně do obličeje! Pak se otočí a znechuceně opustí nádvoří a vzápětí celý hrad.
Vyběhnu z pokladny s balíčkem papírových kapesníčků.
„To je dobrý," otře si paní Dana brýle. „A pak že jsou vysokoškoláci inteligentní částí národa… Tady máš jasnej důkaz, že jenom škola k tomu, aby byl člověk chytrej, zdaleka nestačí. I kdyby měla čtyři tituly, pořád zůstane ubohou hloupou ženskou."
Vrátím se zamyšleně do svého domečku. Hodnota člověka se skutečně neměří úspěchy ani červeným diplomem. O to přece vůbec nejde. Chci se dostat na vysokou školu a udělat ji ne proto, abych měla titul, nýbrž abych mohla vykonávat práci, která mě baví! Vzdělání je pouze prostředkem k dosažení cílů, ne cílem samotným.
Inspirována předvedeným výjevem najedu na stránky školy, zadám svoje identifikační číslo a heslo, abych si mohla přečíst otřepanou frázi: DOSUD NEROZHODNUTO. Když už tam ty výsledky budou…! Jsem napnutá jak šňůra na prádlo. A taky nervózní. Ačkoli mám přehled, vědomosti i zájem o vysněný obor, mohla jsem dát přípravě víc!! Spíš *měla* jsem dát víc. Ošidila jsem ji kvůli Hynkovi, který se do mě stejně nikdy nezamilovat, a také kvůli partě, jež

s e beztak nějak rozpadá… Kvůli komu asi?! Otázka zní, zda bychom se nerozdělili tak jako tak. Nevěřili jsme třídnímu, nevěřili jsme žádným sudičkám či špatným prorokům… Jenže tehdy jsme si neuvědomili, že právě gympl je to, co nás spojuje. Po jeho skončení se rozeběhneme po různých školách, někdo možná začne pracovat, každý budeme mít jiné starosti a také jiné přátele, se kterými ho bude spojovat nové prostředí…
Ze splínu mě vytáhne Pařez. Stačí, abych na něho myslela a hned se cítím lépe, natož když dorazí osobně. Jeho přítomnost funguje naprosto spolehlivě! Okamžitě svítím jako sluníčko! Při povídání čas do pěti uteče rychle, škoda jen, že nás neustále někdo vyrušuje, pak se převleču, něco rychlého zakousnu a vyrazíme jako vždycky k rybníku, do naší zátočiny v rákosí, kde jsme sami a můžeme nejen blbnout, ale hlavně se i líbat a vzrušovat a dráždit, aniž bychom pohoršovali spoluobčany puritánštější povahy. Tady čas neutíká, ale přímo letí jako dostihový kůň!
O půlnoci, kdy mě doprovodí zpátky k hradu, toho stále nemáme dost a ještě zhruba hodinu se loučíme, každý polibek je údajně poslední. S Hynkem jsme se taky líbali, ale jen při sexu, jinak dost minimálně, spíš polibek na přivítanou, na rozloučenou a nazdar. Prokop je jiný případ! Ačkoli se nemá srovnávat, vítězí ve všem na plné čáře. V líbání je bezkonkurenční, umí si ho užít a snaží se, aby si ho užila i partnerka. Nádhera, není divu, že se nám nechce skončit!
„Dobrou," popřeji mu po stopadesáté a připojím poslední polibek.
„Dobrou noc, Romano," vrátí mi ho. Jakmile zasunu klíč do zámku, otočí mě k sobě a políbí nanovo. „Pěkné sny."
„Tobě taky. Krásně se vyspi," popřeji mu, otočím klíčem, jde to ztuha, zámek se nedá s těmi dnešními fabkovými vůbec srovnat, tudíž i klíč je mockrát větší a těžší, k jeho otočení musím zabrat skoro pákou, ale než vklouznu za vrata, vrátím se o dva kroky, abych mu věnovala další polibek.
„Tak jo." Znovu mě k sobě přitáhne. „Dobrou…"
„Prokope…?" Bojuji s těžkým rozhodnutím, zda ho pozvat k sobě či ne. Strašně moc bych to chtěla, na druhou stranu mám obavy, aby si nemyslel, že jsem lehčí zboží, když po ani ne týdenní známosti jdu rovnou na věc!
„Hm?" pobídne mne, jelikož moje odmlka trvá dlouho. Cítím z něho napětí, připomíná tygra chystajícího se ke skoku.
„Dobrou noc," řeknu něco podstatně jiného, ne jsem si v duchu připravila, a políbím ho po stopadesáté páté.
„I tobě," řekne tiše.
Takřka násilím se od něho odtrhnu, jinak bych prostě neodešla! Zavřu za sebou vrata a rychle je zamknu, načež dalších deset minut stojím a napínám uši. Neslyšela jsem kroky. Copak neodešel…? V těch svých pohorkách by musel být slyšet, i když lvi chodí potichu… Pak se rychle rozmyslím a ještě rychleji zpropadená vrata znovu otevřu. Jenže – Prokop už tam není! Pozdě bycha honit… Zabouchnu, zamknu nadvakrát, s malou dušičkou zavolám na Devila že to jsem jenom já, pes mě přijde očichat, teprve pak mi uvěří a propustí mě, a aniž bych si rozsvěcovala na chodbě, dotápu do koupelny. Studená sprcha mě osvěží, nicméně vzrušení neodplaví. Měla jsem ho pozvat. Měla!
V pokoji vklouznu do smetanové košilky a chvíli zamyšleně sedím na posteli. Měsíční světlo vrhá do úzké komůrky dostatek jasu na to, abych nemusela rozsvěcet ani tady, hladí mi opálená stehna a laská hroty ňader.
Dvojí zaklepání zazní v tom tichu jako dávka z kulometu, vylétnu z lůžka a fascinované zírám na okenní tabulku, za níž se rýsuje tmavý stín! Než nahmátnu vypínač lampičky, uvědomím si, že Eleata za oknem se křehké postavě ze záhrobí nepodobá ani v nejmenším. Kde by vzala Eliška taková ramena?!

Vypínač sice našmátrám, nicméně jej nestisknu. Místo toho dojdu k oknu a otevřu ho dokořán, abych s vlahou nocí pustila dovnitř i Prokopa. „Vyděsil jsi mě…“
„Ty se pořád děsíš,“ usměje se, pevně mě k sobě přimkne a do ouška mi zašeptá: „To přece nešlo…“
„Co…?“ zeptám se napjatě.
„Jen tak odejít,“ potvrdí. „Stejně jsi mě chtěla pozvat.“
„Ano, ale já jsem - “
„Nádherná,“ doplní, načež mě políbí a v mém nitru vybuchne erupce horké lávy, která se rychle rozleje všemi směry i do těch nejposlednějších a nejtenčích kapilár! Slyším jakési klepání a bouchání, ale může to být jen tlukot mého srdce, které přehlušuje všechno ostatní.
„Tady někde je zazděná Eliška…“
„Tak ať se dívá. Aspoň bude mít trochu vzrůšo.“
A že je na co se dívat! Prokop mi svleče jedním pohybem košilku, aby mě mohl v koupeli měsíčních paprsků laskat po celém těle. Jeho doteky jsou mockrát krásnější a vzrušivější než doteky studené luny, která nám zvědavě nahlíží do komůrky. Svíjím se blahem a musím se kousat do ruky, abych nekřičela nahlas! Stejně se mi to moc nedaří, ještě štěstí, že zdi starého hradu jsou tak tlusté a já mohu doufat, že se do babiččiny ložnice nic nedonese. Prokop mě přivede na vrchol ještě dřív, než si vůbec stihnu uvědomit, co všechno se mnou dělá. Nemusím toho ale litovat, těch výstupů, které za onu krásnou tichou letní noc zdoláme, je hned několik!! „Máš ochranu, nebo si ji mám vzít já?“
Nejsem vůbec schopna slov, místo odpovědi si ho k sobě nedočkavě přitáhnu. Moje gesto si správně vyloží jako souhlas a na nic víc už nečeká. Něžné mazlení prokládáme divokým milováním, kdy se jeden druhému zcela poddáme.
Janek Ledecký zpívá ve své písničce o tom, že promilujeme celou noc. My sice celou nestihneme, začali jsme pozdě, odhaduji zhruba v půl druhé, nicméně do šesti ráno toho stále nemáme dost a kdybych mu neusnula naprostým vyčerpáním v náruči, nejspíš bychom pokračovali dál.

Zabouchání na dveře komůrky je mnohem razantnější, než když na mě klepává bílá paní. Probudí mě z tvrdého spánku a já nejdřív vůbec nechápu, kde jsem a co se děje! Prokopovi to pálí rychleji. „Babička!“
Prožity posledních hodin se mi v tu ránu promítnou před očima, až mě zašimrá v břiše. „Je zamčeno,“ šeptnu na uklidněnou směrem k Prokopovi, zatímco na babičku zavolám nahlas: „Co je, babi?“
„Co je?“ opakuje se smíchem. „Ráno, co jiného! Vstávej, za čtvrt hodiny ti začíná šichta a ty ještě spíš, ostudo.“
Nevěřícně mrknu na mobil. No fakt!! Prokop se nejspíš dobře baví, sleduje mne s tím svým sugestivním úsměvem a když se přes něj natáhnu pro čistá tanga, která si chci obléct pod historický kostým, dva druhy dámského ošacení, které dělí vzdálenost několika století, strhne mne na sebe.
„Neblázni, nestihnu to!“ snažím se mu vykroutit, ale nenechá mě, navíc ho potyčka vzruší natolik, že mi prostě nedovolí se obléct! Den zahájíme rychlovkou bez předehry, zato úžasně silnou. Nohy se mi chvějí jako osikové listy, když se plížím po schodech z bytu a rukou naznačuji Prokopovi opatrně našlapujícího kousek za mnou, že je vzduch čistý. A není to jen hrůzou z prozrazení! Babička by měla touhle dobou otevírat hradní bránu, kdyby se mi povedlo dostat Prokopa nepozorovaně na nádvoří, kde by se schoval na toalety a pak se zamíchal mezi ostatní návštěvníky, měla bych vyhráno!
Plánovaný manévr se vydaří napůl. Nezahlédne nás babička, nýbrž Eda! A to zrovinka ve chvíli, kdy spolu vyběhneme z bytu na nádvoří, tudíž mu musí být okamžitě jasné, odkud oba jdeme i co jsme tam dělali!

Samozřejmě mu to jasné je, potutelně se na nás zašklebí a když mu prstem položeným na svých rtech naznačím, že by nebylo od věci, kdyby udržel pusu na špacír, spiklenecky přikývne. Pevně doufám, že mu mohu věřit! Babi, ač moderní, by nemusela být nadšená.
I tak se podivuje, kde se bere Prokop na hradě časně po začátku návštěvní doby! Jakmile se totiž usadím v pokladně a do hradu vniknou první zvědavci, Prokop koupí v šenku dvě tatranky a jednu mi přinese.
„Energie sbalená na cesty do nebe," mrkne na mě.
Odpovědět mu nestačím, jelikož k nám nakráčí babi.
„Vy jste si nějak přivstal," podiví se. „A jak tak koukám, náš hrad vám vyloženě učaroval."
„To jo," zasměje se. „Máte tu spoustu krásných objektů."
„Pojďte se mnou," požádá ho energicky.
Vyměníme si s Pařezem nechápavé pohledy. Slyšela nás?!
Prokop nenajde sílu odporovat a já se neodvážím zeptat, poslušně napochoduje za babičkou do kanceláře, takže dvacet minut, než se ti dva zase objeví, prožívám muka obrazností! Zato pak jsem mrtvá smíchy! Prokop už na sobě nemá svoje civilní trampské oblečení, nýbrž zelený kabátec dlouhý do půli stehen a přepásaný širokým páskem, na vysvalovaných nohou bílé punčocháče a obutý je v kožených škorních!
„Když už tady tak zbůhdarma postává, ať je k něčemu užitečný," oznámí mi babi. Minimálně k reklamě! Babiččiny nápady jsou někdy vážně skvělé. Nejen že jsem spolu od rána až do večera, ale ještě tak nějak k sobě více patříme. Babi nám za naši službu připraví smažené rybí filé s bramborovou kaší, které sníme na střídačku.
Den letí jako splašený, s bídou stihnu napsat Anetě jásavou esemesku: PREDSTAV SI, JSEM ZAMILOVANA!!! A ABY NEDOSLO K OMYLU, TENTOKRAT NEJDE O HYNKA ☺
Kamarádka mi hned neodpoví a později už nemám čas sledovat mobil, dříve nezbytná pomůcka se válí na poličce pod počítačem a vůbec mi nechybí!
Prokop se se mnou rozloučí teprve po páté hodině, a to ještě jen na chvíli, ve které si chce skočit do kempu. Účast na večerním představení považujeme všichni za naprosto samozřejmou, nemusíme se ani domlouvat, přesto se v pokladně důkladně rozloučíme, jako by to mělo být na pár dní!

No, málem mi to tak dlouho připadá. Nevidíme se pouhé dvě hodiny a už jsem pekelně nervózní. Strávím je sprchováním a večeří, původně naplánovaný krátký spánek, avšak v posteli, kam se natáhnu, mi Prokopa všechno připomíná, neustále nasávám jeho vůni, která ulpěla v ložním prádle, usmívám se jako měsíček v úplňku a promítám si, co všechno jsme spolu prováděli… Za takových myšlenek se zkrátka spát nedá! Kupodivu mi zatím spánek nechybí, jsem plná nových dojmů natolik, že přízemní potřeby, jako je jíst a spát, jdou stranou. Prokop je, zdá se, na tom naštěstí stejně!
„Chybělas mi," oznámí mi, sotva dorazí na hrad a podle rychlého oddechování poznám, že kopec vyklusal, jak spěchal!
„Ty mně taky," ujistím ho po důkladném polibku v jednom z temných míst hradu, kde nás nemůže babička ani nikdo jiný ze skupiny historického šermu, co na nádvoří nanáší své propriety, vidět. „A dost dobře si nedovedu představit, co bude, až v neděli odjedeš…"
„Já si to představit umím," převeze mne s úsměvem.
„Jo?"
„Jasně. Pojedeš se mnou."
Zaraženě vykulím oči. „Neříkals, že jedeš s klukama lézt po Broumovských stěnách?"
„Říkal," souhlasí. „A nevidím nejmenší důvod, proč bys nemohla jet se mnou. Tom s Monikou tam bude taky, s ostatním se seznámíš, žádnej problém."
„Jenže já neumím lézt po skladách!"

„Komu to vadí?“ pokrčí rameny bezelstně. „Monika neleze vůbec, protože je nemehlo a bojí se, přesto s námi jezdí všude. Kvůli Pepenu. Zpestřuje mu dny prázdnin. Tebe to naučím, neboj. Uvidíš, že tě to chytne.“
„A co když jsem taky nemehlo?“
„Tak mi budeš zpestřovat noci!“
„Ty!“ plácnu ho. „Jsi děsnej.“
„Že by?“ změří si mě zkoumavě, načež mrkne a dodá: „Nepodceňuj se. Jak jsem poznal, jsi hodně šikovná…“
„Mluvím o sportu!“
„Sex je svým způsobem gymnastika,“ baví se. „Ale vážně. Další brigádu máš až v srpnu, takže tě doma nic nedrží. Nebo jsi plánovala jinej program?“
„Ne, nic jiného nemám,“ zapřu chalupu s Anetou a s partou jako nos mezi očima, ani se u tho nezačervenám. Páni, ještě před pár týdny by mi to přišlo nemyslitelné! „Pojedu s tebou moc ráda. Kamkoli.“
Zní to jako přísaha, kterou prostě musíme stvrdit polibkem. Pak už je čas převléct se do kostýmu bílé paní, Prokop mi ve svém zeleném středověkém oblečku samozřejmě asistuje, no, spíš zdržuje, dost se u toho nasmějeme. Svou roli tentokrát zvládnu lépe, bez výkřiků a utíkání ze záběru reflektorů, přestože je opět se mnou na ochozu – a opět mě dráždí a popichuje. V jednu chvíli si sice málem nestihnu upravit svůj napěchovaný výstřih, který se mu tolik líbí, leze z něj toho víc, než by se na nebohé strašidlo slušelo, ale diváci nic nepoznají a na konci produkce zatleskají.
Ještě v kostýmech vystoupáme nahoru na věž, pochopitelně tajně, babi ani nikdo o tom neví, počítali jsme s tím a tentokrát si vzali baterky. I tak je to o zabití, dlouhé sukně se mi neustále zamotávají mezi nohy. Nemělo cenu šaty vracet, zítra v nich beztak budu ještě naposledy vystupovat, a je fakt, že úplně nahoře, odkud se hvězdy zdají být na dosah a můj závoj vlaje ve větru jako záclona v průvanu, je to v kostýmech takové hezčí, romantičtější. Jsem princezna a on je můj princ. Něco takového by si každá holka přála!! A Prokop mi to dal. A ještě mnohem víc!!!
Letní láska jako vymalovaná, vznáším se kdesi v oblacích mezi nočními dravci, když se v té výšce mazlíme a posléze, jakmile pochodně i elektrická světla na obou nádvořích uhasnou, i milujeme, aniž by nám vadila tvrdá dlažba zrekonstruované věže. V posteli to bylo sice pohodlnější, zato tady mnohem intenzivnější, cítím spojení s nebem a přírodou a výkřik extáze, který se mi vyhrne z hrdla na celé široké okolí, nemá Prokop šanci umlčet. Doufejme jen, že nikdo nepozná, odkud přichází!
„Jsi úžasná, panno Eliško,“ zavtipkuje.
„Nejsem Eliška,“ hájím se. „A panna taky ne.“
„Ale úžasná rozhodně, neodmlouvej,“ políbí mě. „Na jménu nezáleží, no a to, že nejsi panna… Každej by asi měl projít více vztahy a zkušenostmi, než najde ten pravej.“
Neptám se ho, kolika prošel on, protože to vůbec není podstatné! Důležitější je, že teď a tady jsme spolu.
„Co Inka a její internetová známost?“ vzpomenu si.
„Už ji to pomalu opouští,“ zasměje se, přitáhne mě blíž k sobě, aby moje nahé tělo chránil před větrem, šimrá mě prsty na ňadrech a vypráví: „Nejdřív pořád pěla samou chválu, jak je úžasnej a jedinečnej a skvělej, teď jí na něm začíná vadit to a ono… Za pár dní! Za chvíli jí bude vadit i to, jak dýchá.“
Pobaveně se rozřehtám, nicméně zase rychle zvážním. „Ono to dá fušku najít lásku. Vlastně jsem si myslela, že ta pravá, románová, neexistuje. Výplod fantazie autorů. Stejně jako jsem byla přesvědčená, že neexistují praví kluci.“
„Byla?“ chytí mě za slovo.

„Teď jsem pěkně rozhozená," přiznám se. „Víš, všichni, co znám, mají nějaké problémy. Kámošky se rozcházejí s klukama, kámoši s holkama… Nemusím chodit ani nijak daleko, v naší rodině snad v celém příbuzenstvu neexistuje jediný nerozvedený pár! To je dost alarmující, nezdá se ti?"
„Prostě to tak vyšlo," usoudí. „Někdo tu statistiku rozvodovosti musí dělat. Třeba naši jsou spolu skoro třicet let a bábina s dědou přes padesát. Podle mě je to v lidech. Jestli do vztahu nejdeš s tím, že to bude napořád, nemá to cenu. Nikdy jsem neměl s žádnou holkou úlety. Prostě s ní buď chodím, nebo nechodím. Mojí ségře to asi taky klape, aspoň si nikdy nestěžovala. Je sice vdaná teprve tři roky, ale i tak. Ne, počkej, v září to budou čtyři. Zrovna jsme šli s bráchou z hub, když se vdávala…"
Vybuchnu smíchy. „Cože?! Ty jsi jí nebyl na svatbě?!"
„Ne. Ona už u toho kluka dva roky bydlela, dělali jen malou svatbu, obřad, dva svědci a hotovo, hned pak letěli do Řecka, prachy za svatbu dali do svatební cesty, což mi přijde rozumnější."
„To je síla, potkat ségru coby nevěstu, když jdeš z hub!"
„Jo, docela překvápko," zasměje se. „Mašírujeme si to s bráchou v holínkách maskáčích, zatímco ona v bílý róbě. Jeden ze svědků nafotil, jak jí na náměstí blahopřejeme. Ty fotky nemaj chybu."
Musím se té představě smát! Kdyby mne nerozklepala zima, do šatiček bych se ještě nenavlékala, laskání je tak příjemné! Pracně se do úzkého hábitu nasoukám.
„Kolik máš vlastně sourozenců? Tři? Jste čtyři děti, nebo ještě víc? To musí být zajímavé, dvě ségry a brácha…"
„Jsme tři dohromady, mám o rok mladšího bráchu a o čtyři roky starší ségru."
„Inku?" zeptám se zmateně.
„Karolínu."
„A Inka je tvoje sestřenka?" snažím se to pochopit.
„Ne, proč?"
„Myslela jsem, že je to tvoje ségra…"
„Jak jsi na to přišla?" zasměje se. „Ještě to tak!"
„Přece jsi říkal, jak na ni musíš odmalička dohlížet!"
„Taky jo," potvrdí.
„A jak to tedy je?"
„Inka je kamarádka," vysvětlí.
Při slově kamarádka se naježím. „To nemyslíš vážně!?!"
Přestane mě hladit ve výstřihu a nechápavě se na mě podívá: „Co tě žere?"
„Nesnáším *kamarádky* svých kluků! Hynek je taky měl, dokonce i mě považoval za kamarádku! A jak to vypadalo!"
„No já nevím, co tvůj bejvalej dělala s kamarádkami," pousměje se, „ale já s nimi prostě jen kamarádím. Hlavně s Inu. Bydlí ve stejném baráku, dokonce v bytě o patro výš, chodila s bráchou na základku i na gympl, odmalička kamarádí s ním i se mnou. Jako děcka jsme měli natažený takový ty dětský telefony, nebo když něco potřebovala, poslal vzkaz na provázku… Vlastně je to víc ségra než kámoška, svým způsobem máš pravdu. A průšvihářka, věčně v něčem lítala a já abych ji z těch malérů tahal."
Jeho řeč mě v nejmenším neuklidní, spíš naopak!
„Nikdy jsi s ní nespal?"
„Ne," potvrdí. „Inka není kámoška přes postel."
„Přátelství mezi klukem a holku neexistuje!" odseknu. „Vždycky v tom je něco víc, minimálně z jedné strany, akorát se to třeba neproflákne a ten druhý o tom ani neví."
„No vidíš, tak já jsem důkaz, že to funguje."
„Tomu nevěřím."

Podívá se na mě dost vážně. „Mně nevěříš?“
„Nedá se tomu věřit, promiň.“
„Jsi o moc ochuzená, když nevěříš.“
Namíchnu se úplně. „Možná jsem zaostalej chudák, ale zase takovej bloud, abych věřila, že s ní *jenom* kamarádíš, nejsem! Promiň, tohle neberu.“
Pokrčí rameny. „Nebuď tak negativistická. I na přednáškách v psychologii se dozvíš - “
„Na přednášky kašlu!“ rozzuřím se. „Je mi jedno, co tě ve škole naučili. Já vím, jak to funguje v životě. Nebo spíš nefunguje! Už jsem to jednou zažila a trvalo to rok, než jsem se z toho dostala! Nikdy více, Prokope. Chci kluka bez závazků, bez vedlejších známostí a bez *dobrých kamarádek*!“
Z hluboka se nadechne. „To je mi líto, Romano, že to vidíš takhle.“
„Jo, vidím!“
„Jenže, pochop,“ řekne pomalu. „S tímhle ti já nepomůžu. Buď se s tím srovnáš sama a budeš mi věřit, nebo - “
„Nebo?“
Pokrčí rameny. „Nebo ne.“
Nejradši bych vraždila!!! Vstanu, opráším sukni a bez dalších řečí zamířím k točitým schodům ztrácejících se v hlubinách několika pater. Rychle mne dohoní a všech 117 schodů sejdeme bez jediného slůvka, po ochozu přelezeme do mého pokoje, kde se Prokop převleče ze středověkého obleku do džínsů a košile, zaváže si pohorky a protože stojím mlčky u okna a civím k zemi, zvedne mi obličej za bradu v němé otázce. Vyškubnu se mu a znovu se zadívám dolů. Musím, protože nechci, aby viděl slzy!!
Vezme to jako odpověď, protože tiše vyhupne z okna na hradby a než se naději, mrštně přeleze cimbuří a vzápětí ho pohltí temný noční les.
Strhám ze sebe ty pitomé bílé hadry a padnu do postele nahá a naprosto zoufalá. Kupodivu ani nebrečím dlouho – spánkový deficit a předešlá náročná probděná noc si vybere svou daň a já záhy usnu. Aspoň se nemusím trápit!!!

Na trápení mám celou sobotu a výhledově celé prázdniny!! Sedím v pokladně jako tělo bez duše, aniž bych reagovala na vtipkování návštěvníků či jejich snahy navázat hovor, tupě prodávám vstupenky a při každém vrznutí vrat s nadějí pohlédnu ke vchodu. Sice mě naštval a *zklamal*, ale… Měl by přece přijít! Třeba si o tom ještě promluvit, pokusit se najít nějaké kompromisní řešení, které by vyhovovalo všem, nebo já nevím, prostě se o něco alespoň pokusit!!!
Jenže on nejde.
Můj výklad historie hradu v každou celou hodinu připomíná leklou rybu, jak se vyjádří babička a strčí mi aspirin, protože si myslí, že na mě něco leze. Eda se potutelně zašklebí: „Nebo je to spíš proto, že na tebe *nic* neleze?“
„Pch!“ Myslel patrně „nikdo“, vtipálek. Nevysvětluji to nikomu. Je mi celkem fuk, i kdyby babičce prásknul, koho viděl včera ráno vycházet z mé komůrky.
„Kde je vlastně ten sympatický hoch?“ uvědomí si babi, že i inventáři prostoru před pokladnou něco chybí.
„Zítra odjíždí,“ odvětím suše.
„Aha,“ udělá a jde řešit s distributorem nabídku nových pohlednic hradu i okolí.
Návštěvy se dočkám teprve v půl třetí odpoledne, kdy se v okénku pokladny objeví Anetina hlava.
„Ahoj!“ pozdravím ji překvapeně a současně zase hned zvadnu. Jestli přijela vyzvídat podrobnosti, jak je to s tím mým čerstvým zamilováním, přijela pozdě!
„Můžeš na moment?“ požádá mě.

„Jo,“ kývnu, vyhrabu se z otočné židle u počítače a vyjdu před pokladnu, kde kromě kamarádky přešlapuje ještě Steve. Přinutím se k úsměvu: „Zdar, lidi. Kde se tu berete? A kde je vás víc?“
„Koho čekáš?“ ušklíbne se Aneta. „Havrana?“
„No, ostatní z party,“ pokrčím rameny.
„Tak to se nedočkáš,“ oznámí mi bez úsměvu. „Trvalo mi to hodně dlouho, viď?“
Bodne mě u srdce. „Cože…?“
„Mělas pravdu, Romanko. Jsou dva druhy nevěry. Svinská a omluvitelná. Mluvily z tebe zkušenosti, co? Jsi jasnej přiklad nejhnusnější svinský nevěry, jaká existuje!“
Střelím pohledem po Stevovi, ale ten se mi svým vyhne.
„Vys… vysvětlím ti to,“ pokusím se.
„Nemusíš,“ přeruší mne, sáhne do kapsy a hodí mi na hlavu mou leopardí podprsenku. „Proto všechny tvoje skvělé rady, ať nepátrám… Nikdy, opravdu nikdy bych nevěřila, že ten nůž do zad mi vrazíš zrovna *ty*…“ Anetin hlas přeskočí, zabublá v něm pláč, pak se však ovládne a nenávistně dodá: „Je mi z tebe špatně.“
V jednu chvíli čekám, že mi dá facku nebo mi plivne do tváře stejně jako to udělala Petrtýlová Daně, v sextě Aneta docela drsně zbila jednu holku z áčka, která se odvážila poslat Havranovi milostný dopis, ale nesníží se k tomu, místo toho se otočí a vyjde s hlavou hrdě vztyčenou ze vrat. Podívám se znovu na Steva. Tentokrát očima neuhne.
„Strašně mě to mrzí,“ oznámím mu na svou obhajobu.
„No,“ ušklíbne se. „To, že sis zašukala s Havranem, beru, stane se a celkem ho i chápu, ale to, že jsi rozhodila celou partu, tak to ti neodpustím.“
Jsem zralá na kolaps dlouhé poté, co odejde i Steve. Asi bylo hodně naivní doufat, že se to neprovalí!!
Jakmile mám trošku času, najdu v mobilu Havranovo číslo.
„Už to ví!“ oznámím mu bez pozdravu, jakmile hovor vezme.
„Taky jsem si všiml,“ odfrkne.
„Ty jsi jí něco řekl??“
„Ne, prostě si spočítala jedna plus jedna.“
„Co budeme dělat?“
„Nevím, co ty, ale já jsem právě čerstvě volnej.“
„Ne!“ vyjevím se. „Vy jste se fakt rozešli?!“
„Ona se rozešla se mnou.“
„Bože…“
„Nejsem Bůh,“ prohodí. „A to si ona neuvědomuje. Jsem jen člověk, to je ten problém. Nechceš přijet, zapijem to…“
„Díky, ani ne. Za to ty už jsi začal, koukám,“ prohodím všímavě. Podle hlasu má něco upito.
„Tak… čau.“
„Goodbye, my lover,“ rozloučí se se mnou slovy písničky, která se tak hodila na mne a na Hynka.
Můj *lover* nejde a nejde! Neukáže se za celé odpoledne a v pět, když zamknu pokladnu na dva západy, v zelených šatečkách vykouknu před bránu, zda ho neuvidím kráčet cestou od parkoviště. Je tam docela mumraj, spousta lidiček opouští hrad, pestrobarevný průvod se hrne dolů, proti proudu nikoho jít nevidím… A přece! Jedna postava kráčí svižným krokem opačným směrem než všichni ostatní. Je příliš daleko, identifikuji pouze jako mužskou… Pak tmavovlasou… A vzápětí ji poznám úplně. Kruci! Schovat se do hradu by nemělo výšku, místo toho počkám, než ke mně dokráčí.
„No ne, ty už mě vyhlížíš?“ usměje se Hynek zeširoka.
„Zase jsi měl cestu kolem?“ položím otázku, aniž bych na tu jeho reagovala.
Podívá se mi do očí. „Ne, tentokrát jedu přímo.“

Nadzvednu obočí. „A proč to?“
„Třeba mi vážně začínáš chybět, Vrabečku,“ pokrčí rameny.
Před dvěma týdny bych ho za tuhle větu zulíbala!!
Jenže dnes je jaksi jiná situace.
Hynek, povzbuzen mým mlčením, přistoupí až ke mně. „Sekne ti to,“ pochválí moje šatičky i účes ze svázaných vlasů protkaných zelenou stužkou.
Dívám se do těch jeho čokoládových studánek. Necítím nic. Jen takové velice slabé záchvěvy kdesi v hlubinách.
Nachýlí ke mně hlavu a jemně mě líbne na rty. „Co podnikneme, krásná paní? Smím tě na něco pozvat? Dole u rybníka je docela pěkná hospoda.“
To tak, abych *Na Molu* potkala Prokopa v Hynkově společnosti! Němě zavrtím hlavou.
„Dáš přednost soukromí?“ mrkne na mně a znovu mě políbí. Tenhle pokud je delší, pronikne jazykem do mých úst a zalechtá mě na patře. Gejzír se nekoná. Ani motýlí pohlazení. Myslí prolétne pouze vzpomínka na chvíle krásné i na všechno trápení, které jsem s ním měla…
Odtáhnu se. „Už to nejde.“
Najednou vím, že loděnici ani jiná místa nebudeme nikdy více potřebovat.
„Co nejde? Ty někoho fakt máš?“ zeptá se nedůvěřivě.
„Sama nevím,“ pokrčím rameny.
„No tak, Vrabečku…“
„Mezi námi už je to… přechozené, víš.“
„Můžeme si vyjít jako kamarádi,“ navrhne a mrkne na mě.
S jeho systémem přátelství jsem se odmítala ztotožnit vždycky, po nových zkušenostech ho nepřijmu teprve! „Radši ne. Mezi námi to kamarádství nikdy správně nefungovalo. Vyčítal jsi mi, že tě chci vlastnit, protože jsem chtěla buď všechno, anebo nic.“
„A teď?“ sonduje.
„Teď už nechci nic,“ pokrčím rameny.
„Ani naposledy…?“
„No to vůbec,“ zasměji se a on se ke mně přidá. Sedneme si na lavičku pod vývěskou s provozní dobou a dobře hodinu si povídáme. Jen tak o všem možném, o práci hradě i novinkách na čerpačce. Poprvé v životě *jsme* kamarádi.
Hynek sice při loučení učiní ještě jeden pokus, jestli jsem se prý nerozmyslela, a když ne, lípne mi pusu a odkráčí. Tak to by byla jedna věc. Vlastně druhá, ta první, s Anetou, se už také částečně vyvrbila. Ono vždycky všechno nějak dopadne. Špatně nebo dobře, ale dopadne.

Třetí věc přijde na řadu teprve v osm večer, kdy na zvonek u brány zazvoní Prokop!!
„Ty?“ podivím se hraně. „Už jsem tě ani nečekala.“
Jeho tvář zůstane vážná, úsměvu, který se mi na něm líbí nejvíc, se nedočkám. Ve vyšisovaných džínách a obyčejném tričku s emblémem Masarykovy univerzity, pod kterým se zřetelně rýsují svaly, mu to sluší a jeho přítomnost se mnou celkově dělá divy. Motýlci v mém břiše, co celý den prospali, se najednou mohou splašit, jak vyvádějí!
„Čekala jsi někoho jinýho?“
Tahle otázka mě trochu zaskočí. „Jako koho?“
V obličeji se mu pohne sval. „To je jedno. Přišlo mi blbý odjet jen tak, bez rozloučení…“
„Hm… Jede odtud něco?“ zeptám se, aniž by mě to dvakrát zajímalo, pouze se snažím udržet hovor.
„Ale jo,“ trhne rameny. „Hlavně se musíme do pěti dostat do Bakova, po pátý jede vlak přes Brno do Trutnova.“
„Tak… Šťastnou cestu,“ popřeji mu.
„Dík,“ řekne suše.

Dívám se na jeho rty, které mě ještě včera v noci nahoře na věži líbaly a laskaly… „Pozdravuj Inku.“
„Vyřídím,“ odpoví bez mrknutí. „A ty toho borce s mašinou. Jenže ty to asi nevyřídíš, co?“
„Cože? Proč do toho pleteš Hynka? S tím jsem se rozešla!“
„Byl jsem tady už v pět,“ upozorní mě chladně, abych si odpustila případně lži. „Podívej, já s Inkou jen kamarádím, zatímco ty se svým *bejvalým*… To je fuk. Každopádně ti chci říct, že přátelství mezi klukem a holkou existuje, v tom není zakopanej pes. Tvůj problém je jinde, Romano. Nemá cenu začínat nový vztah, když ten předešlý není vyřešený.“
Musel nás vidět! Nadechnu se, abych mu vysvětlila, jak to s těmi Hynkovými polibky dneska bylo, jenže Prokop se tváří tak vážně a cize, že zase nechám pusu sklapnout.
„To je všechno?“ zeptám se pouze.
Kývne. „Bohužel.“
„Ahoj.“
„Čau.“
Tak to by byla třetí věc!!!

Noční představení odehraji asi nejlépe ze všech tří pokusů. Jako duchem nepřítomné strašidlo jsem vážně dobrá! Potácím se po ochozu, kde se nekrčí Prokop… A to jsem zadoufala, že by se tam mohl třeba objevit! Bez něj je to takové… Smutné. Těžké. Fádní.
Celý svět je bez něj k ničemu!!! Chvílemi mám na něho hrozný vztek, prý kamarád, to známe, takové kamarádíčky! Ať si leze po horách s Inuškou! Vztek však vystřídá tíživý smutek a lítost. Tak strašně mi chybí!! Před usnutím brečím do polštáře jako puberťačka prožívající bouřlivě svou první lásku. Tahle sice není první a já nejsem puberťačka, ale… Ono je to vlastně jedno. Rozchod bolí v každém věku!
V jednom ale Prokop pravdu neměl. Svůj předešlý vztah už mám vyřešený. Definitivně!!!

Přesvědčím se o tom hned během nedělního dopoledne, kdy mi přijde od Hynka esemeska, jako by se nechumelilo.
AHOJ VRABECKU. DOUFAJ, ZE JSI JEŠTĚ V PERINKACH, PROTOŽE JA TAKY… A RUKOU NA TEBE MYSLIM ☺ NAPADLO ME, ZE BYCHOM SE MOHLI SPOJIT… ZAVOLAM TI, JO?
Smutně se pousměji. Hynek, jak ho známe! Nepoučitelný! Jenže má smůlu, já už jsem se poučila.
DIKY, NEMAM CHUT NA EROTICKY TELEFONAT. UZIJ SI TO SAM.
Ten drzoun mi nevěří, protože odepíše: TY NEMAS CHUT NA SEX???
Měla bych, ale ne s kamarádem! Dohadovat se s ním by byla zbytečná ztráta času, místo toho odepíši: GOODBYE, MY LOVER, GOODBYE MY FRIEND. YOU HAVE BEEN THE ONE FOR ME…
Hynek možná písničku Jamese Blunta nezná, ale umí anglicky, takže si slova, jimiž se s ním loučím a sděluji mu, že byl pro mě jediný, lehce přeloží. To, že správně porozuměl, mi potvrdí vzápětí: UZ NEJSEM? ☹
Moje odpověď je velmi stručná, leč výstižná: NE.
Učiní poslední pokus: KDYBYCH TE POZVAL, ABYS SE MNOU JELA NA TU CESTU PO JIZNI EVROPE, DOSTAL BYCH KOSEM…?
Opět odpovím jedním slovem: ANO.
Na tohle mi odepíše až asi po pěti minutách, kdy už ani žádnou zprávu nečekám.
NEJHORSI JE, ZE TI TENTOKRAT VERIM, ZETO MYSLIS VAZNE… A TO ME DESI!
Možná jsem mu zkazila chuť na ranní chvilku erotiky, pousměji se v duchu, možná konečně pochopil. Tečka. Sbohem. Necítím ani zadostiučinění, ani radost, ani smutek. Cítím osvobození. Nejsem na něm závislá!!! Už ne.

V pokladně už sedí paní Jeřábková se zbrusu novým řezákem, který je oproti ostatním zubům poznamenaným nikotinem nepřirozeně bílý. Prohodím s ní pár slov a ve chvíli klidu se mrknu na stránky Masarykovy univerzity, spíš jen tak ze zvyku, načež vytřeštím oči na monitor: Rozhodnutí: PŘIJAT(A).
Chvíli nemohu popadnout dech, pak rychle explorer zavřu a vyřítím se vyhledat babičku: „Vzali mě!!“
„Vážně? No to je úžasný,“ libuje si babča.
„To jo. Už proto, že po mně nebude moct Petrtýlová plivat,“ uchichtnu se a v radostné euforii horkou novinku zavolám domů.
„Sláva!“ raduje se mamka spontánně, načež mi oznámí: „Já jsem pevně věřila, že se dostaneš. Jsi chytrá holka.“
Blazeovaně se usměji. Vím moc dobře, jak to s tou důvěrou bylo!
„Poslyš, nechceš přijet domů? Oslavíme to.“
„Tak jo,“ odpovím prostě, jelikož zůstávat na hradě a hrabat se v archívu, kde mi bude dělat společnost pouze zazděná Eliška, mi najednou nepřipadá vůbec přitažlivé. Navíc si toho užiji ještě celý srpen! Jiný program na nejbližší dny stejně nemám. Broumovské stěny padly stejně rychle, jak jsem se pro ně nadchla, vysněnou cestu motorkou po jižné Evropě jsem odmítla bez nejmenších známek lítosti a chalupa s Anetou a partou se po totálním kolapsu nekoná. Prázdniny začínaly tak slibně – a teď, když jsou ty pravé prázdniny na spadnutí, jsem najednou sama. Nemám Hynka, nemám Prokopa, nemám Anetu ani partu… Jedním jediným pitomým pokleskem, který jsem si za tu dobu stokrát vyčetla a tisíckrát ho litovala, jsem přišla o všechny svoje kamarády. Nikdy bych nevěřila, že přátelství je stejně křehké jako láska, že se musí stejně jako láska opatrovat, zalívat a pěstovat, jinak umře…
No, aspoň mi zbyla rodina. Máma a Roman a Lucka, která je sice praštěná, ale zase bez ní by byla doma nuda. Vlastně se už těším, jak se spolu budeme hádat!
„Dobře,“ odsouhlasí můj nápad babička, když před ní s plnou polní nastoupím, nicméně na autobus mě nepustí, má totiž lepší nápad: „Eda tě sveze, po obědě pojede do Bakova, chvíli vydrž a budeš to mí pohodlnější. Zatím se mnou pojď na horkýho psa do šenku a je.“
Taky řešení. Místo hot dog si dám pizzu s kečupem a čtyřmi druhy sýra a při čekání na Edův odvoz napíšu esemesku Darině z Bruntálu, se kterou jsem se seznámila v Brně na přijímačkách. JAK JSI NA TOM? ME VZALI ☺
Odepíše mi brzy a vyloženě nadšeně: SUPEEEER! ME TAKY, PRAVE NA TO KOUKAM!!! ZAZADAME O SPOLECNOU KOLEJ, JO?
Pousměji se. Některá přátelství se rozbijí, jiná tak nějak vyčpí, zatímco nová se uzavírají… Zkrátka, čeká mě další etapa v životě, další zkoušky z dospělosti… A já se už na ně moc těším! Bude to legrace. Třeba už jen v tom, jestli mi bude přednášet historii můj starý známý kámoš Karkonoš…! V tom případě budu moct doufat, že mě nepozná.
O dvě hodiny později si už natřásám tělo v Edově kostitřasu, jak říká své minidodávce.
„Jedeš za ním, že jo?“ mrkne na mě.
„Za kým? Prokopem? Ani náhodou!“
„No jasně,“ zazubí se. Nevěří mi ani slovo. Ačkoli míří na nákup do *Tesca*, zabočí čtyřproudovkou do centra, aby mě dovezl pěkně až před barák.
„Počkejte,“ napadne mě. „Vystoupím si v centru, na Palachově náměstí, tam u toho koně, jo.“
„Přece se nepovlečeš s krosnou až na Severní? Ten kousek mě nezabije,“ ujistí mě a dál si neuvěřitelně falešně pohvizduje *Pohodu* od *Kabátů*.
„Musím si ještě něco vyřídit, nejedu rovnou domů, zaskočím za kamarádem…“
„Jo ták,“ zakření se na mě. „Mně to bylo hned jasný.“
Nepřesvědčuji ho, jsou lidé, kteří se přesvědčit prostě nedají. Vyhopsnu z kostitřasu přímo na rušné křižovatce, jakmile Eda zastaví na červenou, a vytáhnu zezadu i krosnu. „Dík za odvoz. Mějte se a pozdravujte babi.“

„Ty se taky měj, kukačko,“ popřeje mi. „Ahoj v srpnu.“
Pak už naskočí zelená a já se rychle odklidím i se svým báglem k chodníku. Kamaráda opravdu hodlám navštívit, ovšem toho, kdo bydlí v jednom z činžáků přímo naproti parku. Pokud tedy bude v nedělním odpoledni doma…
Kupodivu mám štěstí, otevře mi osobně.
„Čau, Havrane,“ ozdravím svého pobledlého přítele. Nejspíš rozchod zapil opravdu pořádně!
„Nazdar. Pojď dál a omluv ten bordel, trochu nestíhám…“
Zabouchnu dveře, odložím svou krosnu v chodbě a následuji ho do pokoje, kam odběhl. Nepořádek je v něm slušný, všude se válí spousty oblečení, které se snaží bez ladu a skladu nacpat do batohu. Jeho činnost mě velmi potěší!
„Odjíždíš na chalupu…?“ zeptám se s nadějí v hlase.
Havran mi ji zase rychle zkazí. „S bráchou do Holanska.“
„Počkej, jak…?“
„Autobusem,“ zakření se. „Má tam domluvenou brigádu, tka jsem se rozhodl, že pojedu na měsíc s ním.“
„A co Aneta?!“
„Ta mě nechce ani vidět,“ trhne rameny.
„To jsou jen řeči. Tvrdí to, ale přitom tě miluje. Nemůžeš jen tak odjet! Musíš to nějak vyřešit!“
„Ono už není *co* řešit,“ pokrčí rameny.
„Ale jo, určitě je,“ zoufám si. „Honzo, neblázni!“
„Řekla mi, ať táhnu. Co chceš řešit?“ ušklíbne se. „Možná to takhle bude lepší. Odjedu a za měsíc uvidíme. Třeba ji mezitím ta zlost přejde a odpustí mi… Nevím.“
„Aby už nebylo za měsíc pozdě,“ strachuji se. „Příležitost se má chytit za pačesy hned… Každej by si měl vážit lásky, když ho potká, ne ji zahodit jak zmuchlanej papír…“
„Já jsem příležitost využil a vidíš, jak to dopadlo.“
„Jsi děsnej,“ oznámím mu. „To byla špatná příležitost.“
„Mně se až tak špatná nezdála,“ mrkne na mě. „Mimochodem, nechceš se přidat? V Holandsku je tráva legalizovaná…“
Neubráním se úsměvu. Kluci mají stejně ten život jednodušší! Popřeji mu pěkný pobyt, hodím si krosnu na záda a vyrazím na zastávku MHD, abych se autobusem dopravila na sídliště Severní. V červencovém slunce je rozpálené doběla, panely, beton i asfalt funguje jako akumulačky, vzduch se nad chodníkem jen tetelí. Druhým bych poradit uměla, u těch bych věděla, co mají a nemají dělat! Proč to nevím u sebe?! Příležitost se má chytit za pačesy…
„Návrat ztracené dcery,“ vítá mě Roman v chodbě. „Nazdar, vysokoškolačko.“
„Nechval dne před večeří,“ poradím mu. „Počkejme za rok, jestli *ještě* budu vysokoškolačka.“
„Proč bys nebyla?“ podivuje se mamka s naivní upřímností.
„Protože ji třeba hned vyrazí!“ I té Lucce je to jasné!
„To snad ne,“ hrozí se mamka.
„Vystřel, ty chytrolíne,“ vycením na sestřičku zuby a protože od počítače uhnout dobrovolně nechce, odtáhnu ji i s kolečkovou židlí na druhý konec pokoje. Sice u toho vřeští jako pavián a kope nohama, ale jsem silnější a rychlejší, přiskočím k počítači a přes její výkřiky minimalizuji otevřené stránky, abych si v novém okně najela na stránky idosu, tedy informačního dopravního systému.
„Jsi hnusná!“ huláká na mne. „Mělas tam radši zůstat!“
„Vydrž, stejně jenom chatuješ, neděláš nic užitečného,“ uklidňuji ji. Do okénka *Odkud* napíšu Bakov, do řádky *Kam* vpíšu Trutnov. Počítač mi po dvou vteřinách nabídne hned několik možností, jak bych se mohla do zmíněného města ve východních Čechách dostat. Mě však zajímá jedna jediná. Skutečně v 17.05 jede přímý rychlík!

Vykřížkuji stránky a sestru i s židličkou zase dovezu zpátky na místo. Mrknu na hodiny. Hm, odpoledne sice pokročilo, nicméně při troše dobré vůle by se to dalo…
Během minuty jsem rozmyšlená. Vysypu z báglu špinavé prádlo, rychle je odnesu do proutěného koše v koupelně, po bleskové sprše na sebe hodím čisté tričko a džínovou minisukni a cpu krosnu čistým oblečením v ještě větším shonu než Havran. Maturitní prstýnek uklidím do krabičky se svými šperky, při lezení po skalách by mohl přijít k úhoně.
„Co blázníš?“ všimne si mamka. „Ty někam odjíždíš?“
„Hurá!“ raduje se Lucka.
„Nevím. Možná. Uvidíme,“ odpovím trochu zmateně.
„Vždyť jsi teprve přijela!“
„V životě jsi pořád na cestě, maminko. On the road,“ odcituji název jedné z nejoblíbenějších knih. „Kerouac.“
„A kdy se vrátíš?!“
„To je právě ta velká neznámá, víš,“ přiznám se. „Dost možná ještě dnes… Anebo za týden… Kdo ví.“
„A kam jedeš?“
„S kamarády.“
„Chtěli jsme oslavit přijetí na vysokou!“
„No,“ lípnu jí na rozloučenou pusu na tvář, protože podle svého mínění mám sbaleno vše podstatné, „ono zatím není co slavit. Necháme tu oslavu až jestli školu dodělám, jo?“
„Ale přesto… Romane, řekni jí něco!“
„Romčo?“ nechá se tedy slyšet otčím. „Užij si to. Tyhle prázdniny si zasloužíš ze všech nejvíc.“
„Poslyš, víš vůbec, co děláš?!“ zajímá se ještě máma.
„Ano,“ ujistím ji. „Tentokrát to vím.“

Dostat se na vlakové nádraží v nedělní odpolední špičce je docela problém, silnice jsou ucpané lidmi, co se vrací ze svých chat a chalup v přírodě zpátky do města. Málem si zoufám, takhle ten vlak nestihnu…! Vzhledem k tomu, že neznám Prokopovu adresu, telefon, nic, jsou moje obavy odůvodněné. Pravda, koncem září bychom se mohli potkat na chodbách filozofické fakulty, nicméně to jsou celé tři měsíce!!
Ze zastávky MHD přímo běžím, pohled na klusající dívku v mini a s báglem na zádech málem větším než je ona sama musí být dost legrační, ale nezabývám se tím. Prolétnu páchnoucím podchodem, vydupu schody do nádražní budovy a zadýchaně se rozhlédnu. Podle informační tabule odjíždí rychlík jedoucí z Ostravy přes Olomouc, Bakov, Brno a Českou Třebovou až do Trutnova v 17.05 z nástupiště číslo čtyři za pouhých deset minut! U pokladen jsou pěkně fronty, málem je postrkuji rukama a div nešílím, když cestující zdržují dotazy! Pak si koupím jízdenku a cválám do vlezu označeného číslicí 4, kterým se dostanu na příslušný peron. Možná jsem právě vyhodila odměnu za spoustu umytých čelních oken! Třeba tu vůbec nejsou. Možná se nakonec rozmysleli a jeli jinudy, v jinou dobu…
A i když v tomhle vlaku sedí, co dál? Mám z toho větší trému než z maturity! Skládám svou další zkoušku dospělosti!
Rychlík je pěkně dlouhý, s krosnou na zádech sválám podél vagonů a pátravým zrakem se snažím nahlédnout do všech oken. Jestli ho nikde nezahlédnu…
A pak Prokopa spatřím. Opírá se o otevřené okénko a hledí kamsi do dáli nad hlavy lidiček hemžících se po nástupišti. Vůbec mě nevidí! Kdyby do něho Inka, která mne spatří první a pobaveně se zazubí, nešťouchla, nejspíš by se vůbec nepodíval.
Vpiju se mu do tmavě modrých očí svítících z tváře porostlé mužným strništěm a on se zadívá do mých.
„No hurá!“ poznamená Inka se smíchem. „Vypadalo to na funus a zatím bude svatba, co?“

„Nebo aspoň zásnuby,“ dodá Silva, která se také zvědavé vykloní z okna, když slyší, že e tam něco děje.
Nevšímám si jich, visím očima na Prokopovi. Konečně se usměje tím svým nádherně podmanivým úsměvem a já v tu chvíli vím, že se mě mamka dneska nedočká. A kdo ví, jestli za týden! Příležitost se má chytit za pačesy, to jsem řekla Havranovi dobře.
A já ji jen tak nepustím!!!